

Wolfgang Jeschke

Osiridova země

1. část

Viděl jsem minulost.
Znám budoucnost.
TUTANCHAMÓN

I/MASTER JACK
*It's a strange, strange world We
live in, Master Jack...*

Přijel z polední strany po proudu Šari ze země Lagonů a Bagirmů. Dva koně mu nesli náklad a na třetím jel on. Byla to nádherná hnědá klisnička s bílými skvrnami a sametovými očima.

Pamatuji si to, jako by to bylo včera: Horké dopoledne; všude bylo cítit teplou krev, vnitřnosti a Čerstvě upečený chléb. Ráno se před všemi domy i chatrčemi poráželi skopci, dokonce i u těch nejchudších, neboť král, Alláh mu buď milostiv, jím přidelil zvířata na porážku, aby na velikonoce nebyl ve městě nikdo bez pečené. Muži si už od časného rána pilně zavdávali lagbi, byli veselí a někteří už veselejší. A jižní branou vjel do města cizinec.

Tu zprávu přinesl lazebník Annúr. I když bylo horko, halil se do meleíy. Bezzubý úsměv mu ztuhl do grimasy, třel si dlouhý nos a v hnědém vrásčitém obličejí mu pod vyrudlým tarbusem svítila očka oživená zvědavostí a lagbi.

"Tak, tak, bílý muž," řekl táta rozvázně, na lavici vlevo od domovních dveří odložil vedle odseknuté hlavy skopce nůž a krvavá játra a velké ruce si otřel do zakrvácené zástěry, kterou si ovázal přes burnus. Předloktím si přejel přes zpoceně čelo. "Potulný lékař?"

"Táhíb to není," řekl Annúr

a bystrým zrakem znalce odhadoval našeho skopce. "Tvrdí, že je učenec, něco jako hvězdář."

"Hvězdář?"

Lazebník pokrčil rameny a zafuněl. "Každopádně přichází daleko z jihu, kde jsou nejen černoši, ale kde prý dřív žili i běloši." Annúr frkl a odplivl si na čerstvě zametenou zem před naší chatrčí, což mu vyneslo otcův káravý pohled. "Určitě nějaký nevěřící," pokračoval pohrdavě, aniž by bral na vědomí naši nelibost. "Za Hasanových časů by takovým - pche! - učencům vstup do našeho města zakázali nebo by jim rovnou usekli hlavu a pro výstrahu ji přitloukli na bránu."

"To jsou mi řeči na velikonoce," mírnil ho otec. "Hasanovy časy, kdy každého nevěřícího kamenovali nebo stínali, ať to byl mutant nebo ne, jsou - Alláhovi dík - za námi. Král Ahmed bén Brahim je dobrý panovník. Daroval mi tučného skopce."

"Skutečně pěkný kousek," přiznával lazebník s trochou závisi v hlase. Patřil totiž k těm spíše majetným, a tak si ho musel koupit.

"Kde je ten cizinec, Airnúre?" zeptal jsem se dychtivě, protože bílého dospělého jsem ještě neviděl.

"Věci a koně má v karavanseráji a jeho městské stráž odvedly do královského paláce." Pak se otočil k tátovi a řekl: "Mutant to asi nebude, aspoň podle prvního nenápadného vyšetření. Až vyjde z paláce, budeme chytřejší." Annúr pochybovačně zavrtěl hlavou. "Dost možná že mluví pravdu a nepřichází ze severních zemí mrtvých, ale z jihu. To se dozvíme, Ale nevěřící je každopádně." Než Annúr stačil znovu plivnout na zem, táta se na něj upřeně podíval. Lazebník stáhl vrásčité rty do tenké čárky a spokojil se se zdůrazněním: "Každopádně!"

Rozběhl jsem se ke karavanseráji podívat se na záhadného cizince.

Nad dvorem jasně zářilo slunce. Nejdřív jsem spatřil sedla a sedlové brašny poblíž stájí. Hazaz seděl ve stínu na rohoži z palmového listí a spravoval sedlo na velblouda. Hbitými pohyby, jaké by nikdo od jeho mohutných rukou nečekal, propichoval sídlem starou ošoupanou kůži. Pokynul mi a zajel si prsty pod háčkovanou bavlněnou taqiju, kterou nosil věčně na vyholené hlavě.

Abarši a Sliman, nejznámější povaleči ve městě, seděli u cizincových zavazadel, jen tak náhodou popotahovali za řemeny a přezky a mžourali až nápadně znuděně do slunce.

"Pracky pryč!" zavrčel Hazaz a nřel přítom mezi zuby naasfaltovanou šňůrku.

"Je to bílý šajtán," varoval- Abarši. "Kdoví co nám sem zatáhne za nemocí!" Jedno oko s glaukomem vyčítavě hledělo na cizince vyprášené kožené vaky, jako by mohlo nějak uhadnout jejich obsah, zatímco druhé oko švidralo kolem.

"Pak teprve dej ty pracky pryč," odpověděl Hazaz, protahoval šňůrku děrami a dřevěnou násadou sídla ji oklepával.

"Střež se zvířete přicházejícího od půlnoci, praví Prorok. Nemocno jest a skrývá neviditelnou plíživou smrt," prohlásil chmurně Sliman, podrbal se v bílém vousu, připomínajícím rozcupovanou bavlnu, a nasadil tak učený výraz, jako by se měl každou chvíli proměnit v nějakého marabuta.

"To neřek Prorok, ty chytráku," odpověděl Hazaz, "ale jeden z těch vzteků prskajících potulných kazatelů, co nás oblažují každý rok, co vnášejí jed do lidských duší a nestydatě si

dopřávají na náš účet. Cizinec navíc nepřichází ze severu, ale z jihu."

"Mnoho příbytků má šajtán, praví Prorok," prohlásil Sliman ustaraně a pochybovačně zavrtěl vyrudlým modrým turbanem. "Hněv Alláhův rozdrtí všechny, kdo jednají proti jeho prikázání, tak jako bič z krokodýlí kůže rozdrtí škorpióna."

"V tom případě si dej, Slimane, pozor. Snadno by tě za něj mohli považovat, pokud nebudeš držet ten svůj jedovaný jazyk za zuby."

Sliman si pohrdlivě odfrkl a dřepł si do stínu vedle Abaršiho. V palmách na dvoře karavanseráje kovově rámusily cikády. Někde pod střechou stáji vrkali holubi a bylo slyšet frkání koní, s nimiž přicestoval cizinec.

"Bešire," řekl Hazaz, "vykonat jsi v den sváteční už nějaký dobrý skutek?"

Podezířivavě jsem se na něj podíval, nebylo mi jasné, kam tím míří. "Ne," řekl jsem pak váhavě.

"Pak jdi dát koním. Pít jsem jim už dal."

"Jak se jmenuj e?" zeptal jsem se.

"Jack Freyman. Říkají mu Master Jack."

Sel jsem do kuchyně a postavil na čaj, pak jsem dal koním proso a seno a hřebelcoval je. V hřívě měli klíšťata a na nohou rány od pijavic jako všechna zvířata přicházející z vlhkého a dusného jihu.

Při zvuku kopyt jserri vyběhl do dvora. Přivázeli cizince. Královská eskorta a s ní sám vezír. Jel vedle cizince pod baldachýnem, který nesli čtyři otroci. Po boku jim jelo šest jezdců královské gardy v plné zbroji na koních s modrými ozdobně prošíványými vatovanými kabáťci a zobákovitě zahnuté špičky bot měli zaseknuty do třmenů. Hledí příleb se jako o závod leskla se stříbrnými udidly a vyblýskanými mosaznými destičkami na hlavách a šíjích koní. Byl na ně nádherný pohled.

Cizinec mě zklamal. Už předtím jsem viděl bělochy, mladé eunuchy, které lazebníci dělali ze zdravých dětí utečenců. Ale tento muž byl skoro

stejně tmavý jako Tuareg, středně vysoký a silný. V černém turbanu, který mu zakrýval vlasy, a v černém vousu vypadal spíš jako kupec ze *západu*, ale když přijel blíž a slezl z koně a letmo se na mě podíval, viděl jsem, že má oči modré jako pramen v oáze, v němž se zrcadlí polední obloha.

Gardisté vymanili boty z třmenů, seskočili s koní a zarazili kopí do prachu dvora. Jednoho z nich jsem znal: Chalilua, bydlel nedaleko nás, ale zdálo se, že mě neregistruje, díval se jen před sebe. Zpod přílby mu stékal pot do tlustého bavlněného pancíře a v kulatém obličejí se zračila spíš blbost než důstojnost.

Hazaz se poklonil vezírovi. Vezír vytáhl jakousi listinu a začal číst.

"Jménem Jeho královského Veličenstva, našeho pána, vydává se tento rozkaz: Effendi Jack Freyman, cestující učenec z daleké země Zimbabwe a host králův, obdrží ze stád Jeho Veličenstva bišárijského velblouda jako jezdecké zvíře a tři velbloudy k nošení břemen toho nejlepšího chovu, dále obdrží jednoho vůdce a jednoho honáka, kteří ho doprovodí do Dáriuru, budou ho ochraňovat a budou mu k službám. I oni obdrží velbloudy z královských stád. Dále obdrží ze skladů karavanseráje zásoby na čtyřicet dnů: datlí čtyřicet liber, prosa třicet liber, cukru šest liber, čaje pět liber, soli dvě libry..."

Nenápadně jsem si cizince prohlížel. Měl na sobě bílou tobe, jaká se nosí na jihu, a podivně střižené kalhoty ze světlešedého sukna, jež držel řemen, za nímž byly zastrčeny dva nože. Kalhoty končily nad dvěma polo-vysokými botami z hladké kůže. Na ramení mu visel toulec s krátkými kovovými šípky. Když slézal z koně, hbitě uvolnil od hrušky sedla jakousi zbraň, která vypadala jako puška s krátkou hlavní a zároveň luk. Později jsem se dozvěděl, že se jí říká "kuše" a že se s ní dá stí let přesněji než s mnohou puškou, o luku už vůbec nemluvě.

Když se ke mně obrátil, všiml jsem si, že ten černý plnovous už má na

tvářích a u koutků úst prošedivělý. Obličej naopak působil mladě. Kolik mu mohlo být? Čtyřicet? Nebo víc?

"Efendi Master Jacku," řekl jsem.

Zaváhal a zkoumavě se na mě podíval.

"Ano?" řekl.

"Dej mi svého koně. Postarám se o něj."

Podal mi uzdu.

A tak se stalo, že Hazaz byl samotným králem vybrán, aby vedl Master Jacka na východ, a já, který jsem Hazaze už vícekrát doprovázel jako honák, mohl s nimi.

To byla ale cesta! Vedla nás zemí smrti až na samý kraj světa - a Master Jacka ještě dál.

Z deníku Master Jacka 29. března 2036

Došáhl jsem Kotoko na Čadském jezeře. Bratři z Fort Sibutu měli pravdu: bílému jde o život, ukáže-li se na sever od Nigeru. Ale na jih od Zambezi **to není lepší.** Ale jak bychom **to** těm lidem mohli mít **za zlé?** Běloši jim zničili jejich **svět**, zajistili si odchod s velkolepou podívanou. **Že** přitom vzali s sebou do smrti **nesčetné** jiné národy a uvedli je do **nevýslovných** běd, **to** už je nezájímalo. **Jak** mám potom očekávat **nějaký** vděk?

A přesto všude potkávám lidi, s nimiž je rozumná **řeč, náčelníky, knížete, panovníky, je s nimi rozumnější řeč než s politiky a panovníky** mé rasy, kteří si vzájemně dopřáli poněkud nákladnou kremaci.

Král Ahmed ben Brahim je asi v mém věku. **Má** vrozenou důstojnost, smysl pro humor a rychle **chápe. Ptal se** mě na trasu a **já** mu na mapě ukázal svou cestu z **Mt. Darwin** na sever do bývalé **Zambie, po** proudu Lualaby **a Konga, pak** proti proudu Ubangi **a Torní,** kolem trosek **Dekoy** a Fort Lamy **a po** proudu Šari, **jak** jsem ze západu obcházel zemi smrti. Položil ruku **na** místo, kde mezi Džubou a Džibuti, mezi Asmarou a Viktoriínským jezerem dopadaly bomby **v** boji **o** Africký roh.

Okamžitě si všiml, **že na** staré mapě je Čadské jezero zakresleno **větší, než je** dnes. Z posledního vyhodnocení satelitních snímků se ukazuje další rozšiřování pouště **na** jih. Mohu **to** potvrdit. Král mi **řekl, že** stará karavanní **cesta k** Nilu se dá dnes zvládnout už **jen na** velbloudech, **koně** prý nenajdou dost vody. **Ještě** před třemi **sty** lety zde **cestovala** **volská spřežení!** Daroval jsem inu lupu -

zde se jim říká sklíčka ze Zimbabwe a jsou nesmírně žádaná • a nabídl mi své koně. Slíbil mi podporu, velbloudy, zásoby, vůdce a honáka. Vůdce se už našel, jmenuje se Hazaz, velký silný Núbijec. Vypadá rozvážně, zkušeně a spolehlivě. Honák je klučina a jmenuje se Bešir. Je bystrý a inteligentní a umí to se zvířaty, je však vyzábělý, na čtrnáct let trochu drobný a má smutné tmavé oči, které prozrazují citlivou povahu.

O poměrech u Nilu se tady nic neví, nanejvýš poutnička báchorky z druhé a třetí ruky o strašlivých mutantech, mužích s hmyzími těly a ptačími hlavami a o bílých lidožroutech.

Den před naším odjezdem jsem jel na severozápad k jezeru, kde se pásla královská stáda. Královský kovář velbloudy okoval. Oba jeho otroci pevně drželi neklidné a rozzlobené frkající velbloudy, zatímco on si tiskl kopýta na bederní zástěrku a přitloukal bu raqaba, pevnou kůži přimorožce, která odolává skalám a písku pouště lépe než ocel. Když byl konečně hotov, zasmál se a vylil na sebe plné vědro vody.

V noci jsem odvedl dobře živěné a neklidné velbloudy do města, kde byli před východem slunce osedláni a naloženi.

A tak jsme vyjeli z Kotoko na východ územím světlých Dagamů k velké nemocné řece a k moři na kraji pouště a k obnovenému Svatému Městu, nad nímž Alláh drží ruku.

Z deníku Master Jacka
8. dubna 2036

Konečně jsme na cestě. Král dodržel slovo: S velbloudy a dostatečnými zásobami cestujeme na východ po staré poutnické cestě, která kdysi vedla Dárfúrem a Kordofánem do Chartumu a odtud dál do Búr Súdánu. Jména těchto míst tady ostatně nikdo nezná.

Existují prý poutníci, kteří tvrdí, že byli po ropné válce v Arábii. Mekka byla prý znovu postavena, aspoň svatyně. Takovým zprávám nedůvěřuji a netroufám si dotýkat se tohoto tématu, protože člověk nezřídka narazí na náboženský fanatismus, z něhož jde na mě strach.

Nicméně jsem dobré myslí.

Projížděli jsme mnoha opuštěnými vesnicemi a odpočívali u vyschlých studen. Překročili jsme bývalé jezero Fitri v zemi Bathra, které vypadá jako zrcadlo roztržštěné na milióny kousků,

ale je to jen ve slunci se blyštící vrstva soli na horkém rozpukaném podkladu, v němž velbloudi zanechali hluboké stopy. Vzduch je vlhký a štiplavý až velbloudi poděšeně frkají. Nad obzorem se jako by vznášejí ostrovy a potichu táhnou s námi.

Obešli jsme ruiny Abéché, jež prý obývali podivná zvířata a strašlivě bledí mutanti, kteří dokáží být neviditelní a po nocích rdousí poutníky.

Dvacátý osmý den cesty jsme dosáhli úpatí pohoří a odpočívali u pramene, jemuž se říká Bír Mešru, Studna kostí, protože v jeho blízkosti kdysi záhadně zahynulo mnoho lidí. Ale je to lež. Když se jede od pramene půl hodiny na sever mezi osamělými tamaryškami a akáciemi, najde se místo se stovkami mrtvol. Nezahynuly nijak záhadně, ale -jak se dá snadno poznat - v přímém masakru. Část mrtvol se rozpadla na kosti, většinu však zmumifikoval suchý vzduch, jsou lehounké jako pírko a vítr jimi koulí. I když jim slunce ožehlo kůži, je vidět, že to byli bílí utečenci. Vrazi je obrali i o šaty.

Vraceli jsme se k oáze a byli jsme z toho všichni přepadlí. Ještě nikdy jsem neviděl toho věčně veselého Master Jacka tvářit se tak vážně.

Když jsme se vrátili k prameni, spatřili jsme, že mezitím dorazila další karavana a utábořila se pod palmami. Byli to dva poutníci se čtyřmi velbloudy, poutníci od Timbaktu na cestě do Svatého města. Vyžebali od nás čaj a cukr. Podle rysů obličeje a oděvu jsem je považoval spíš za Logony a nevěřil jsem jim, protože Logonové jsou prolhaní a hamižní, jsou to samí čarodějníci, mohou člověka uřknout a v noci se dokážou proměnit v hyeny. Tábořili od nás, co by kamenem dohodil.

Pramen byl trochu slaný a chutnal po síře, ale byl to nejvydatnější zdroj vody v širokém okolí a velbloudi se potřebovali osvěžit. A tak jsme se rozhodli, že tu zůstaneme dvě noci a jeden den.

Z deníku Master Jacka
5. května 2036

Už dávno jsme museli překročit bývalou hranici mezi Cadem a Súdánem. Geneina už asi neexistuje. Ten masív na jihovýchodě bude Džabal Marra. Karavanní stezka zde vede nahoru do hor. Je před námi obtížná cesta. Může to být ale, jak mě ujišťuje Hazaz, už jen tři dny do Fášeru, bývalé křižovatky karavanních cest v Dárfúru. Odtamtud je to asi třicet dnů do Nahúdu v Dar Hamaru, dalších sedm nebo osm do Obejdu v Kordofánu, pak už je Chartúm na dosah ruky, už

jen dva měsíce, pokud cesta bude i nadále probíhat tak dobře. Ale kdo ví, co nás může ještě potkat. Viděl jsem dneska tisíce lidí, kteří se také domnívali, že jsou šťastní. Utekli ze zamořené Evropy přes Středozemní moře, za nevýslovných strastí překročili poušť, proradní vůdci karavan je konej šli bezpečím, nalákali je do pasti a pobili je. Ty hrůzy se tedy skutečně děly. Na vlastní oči jsem viděl jedno takové mrchoviště, jeden z těch "mutantních hřbitovů", jak se říká těmto hrozným pastem na lidi. A lupiči a vrazi páchají tyto hrůzy se souhlasem svých vládn. Mají zamezit tomu, aby náklady z biologických zbraní, které vyhubily obyvatelstvo severního pobřeží Afriky, nepronikaly dál na jih. Na masakrování kolon uprchlíků je prý často nasazováno i vojsko. Nenapadlo je, že tažní ptáci z Evropy už dávno zavlekli nákazu do jižních vodnatých oblastí, dokonce až do srdce Afriky, a podzim co podzim ji tam zavlékají znova.

2/LABYRINT

*Somebody somewhere
in the heat of the night... »*

V noci se obloha zatáhla. Teplota se skoro nezměnila. Zdálo se mi o těch mrtvých v poušti, vítr je hnal před sebou. Bylo mezi nimi hodně dětí.

Pak jsem se vzbudil. Hazaz přikládal dřevo na oheň a choulil se ve stínu. Dnes vím, že cítil totéž co já. Logoni se převtělili a vyčmuchali nás.

Ráno zahalila oázu mlha a slunce se ztratilo. S potížemi jsem shledal velbloudy/Měli průjem ze simaté vody a srst jim pro vlhla mlhou. Seděli jsme mlčky u ohně a pili čaj.

Master Jack šel k poutníkům a dlouho s nimi rozprávěl, zatímco Hazaz a já jsme přerovnali náklad, zkontrolovali sedla a postroje a připravili je na cestu.

Třebaže květen teprve začínal, vál jižní vítr a bylo stále větší dusno. Svíralo srdce a bralo dech, byli jsme z něho vyčerpáni a neklidni. Ve vzduchu bylo jakési napětí. Dálky se zdály blízké, hory se přiblížily. Hodiny se vlekly. Na jihovýchodě se hrozivě kupila mračna.

"Sežeh velbloudy, Bešire!" řekl Hazaz. "Přijde bouřka."

Master Jack se vrátil, zrovna když jsme stavěli stan a upevňovali ho. "Vypadá to na bouřku," volal a v tom okamžiku, jako hy to nebe chtělo potvrdit, tvrdě a suše zahřmělo a hřmění se odrazilo od blízkých hor.

Obloha očividně ztemněla. V akáciích vál vítr a suché vějířky palem syčely jako vydráždnění hadi. Bouře nás však minula od severu. V horách ještě dlouho šlehalo temně rudé blesky a rachotil hrom, zatímco na jihu se tu a tam ukazovaly hvězdy. Nedaleko se chechtaly hyeny. Krátce nato jsem asi usnul.

Probudil mě jakýsi výkřik. Než jsem se vyhrabal, Master Jack už byl na nohou, popadl kuši a toulec vyběhl. Vylezl jsem z pláště a uháněl za ním. Po několika krocích jsem narazil na svého velblouda a zjistil, že je odvázaný. Byl celý udýchaný, jako by ho někdo šval kolem dokola, natahoval šíji a mrzutě větril. O pár metrů dál jsem v prvním olovnatém světle šíření objevil druhého velblouda, jak tvrdými pysky tahá za větev a vzrušeně funí. Byl to velbloud Master Jacka. Přední nohu měl ještě sepnutou s lýtkem. Ostatní velbloudy jsem nikde neviděl.

"Bešire, tady!" slyšel jsem Master Jacka. Seděl na bobku vedle Hazaze. Neviděl jsem, co se stalo, popadl jsem svého velblouda za uzdu a fúhl ho za sebou. Teprve pak jsem spatřil, že Hazazův plášť je na levé straně a na rukávu temný od krve. A pak jsem se díval do té nejstrašlivější rány, jakou jsem v životě viděl. Těsně nad loktem zela spára široká na tři nebo na čtyři prsty, nekrvácela a na jejím dně se bělala kost.

Zaslechl jsem hluboké vzlyknutí, připomínající pošetilé zabečení, za něj jsem se zastyděl, když jsem si uvědomil, že se vydralo z mého hrdla a že jsem je nedokázal potlačit. Sedl jsem si do písku, protože jsem se už nemohl udržet na nohou.

"Překvapil jsem je," vycedil Hazaz mezi stisknutými zuby. "Ty šakaly, ty syny prašivých..."

"Lež klidně!" poručil mu Master Jack a stlačoval ránu. "Měl jsi nás probudit. A nejednat na vlastní pěst!"

Hazaz zachroptěl a zabořil tvář do pravého lokte.

"Pojď mi pomoci, chlapče!" Hlas Master Jacka mě vytrhl z otupělosti. Na šíji mi vyrazil pot a studil v jítřním chladu. Pomáhal jsem ovazovat ránu plátýnky, která přinesl ze sedlové brašny, a zafixoval ruku kusem dřeva.

"Nechte mě," bručel Hazaz. "Dožeňte je! Daleko se nedostanou. S mým velbloudem určitě ně. Bude se bránit. Ale muly..."

"To bylo mečem?" zeptal se Master Jack.

"Šangormangem," zavrčel Hazaz. "Z necelých deseti kroků mi ho ten šakal mrštil do obličejce. Stačil jsem jen zvednout ruku."

Opatrně jsme ho dostali k nákladním sedlům, na nichž jsme mu pod tamaryšky připravili pohodlné

lůžko. Když jsme sedali na velbloudy, vycházelo slunce.

"Co je to šangormango?" zeptal se Master Jack, když jsme hledali stopy. Přál jsem si mít Hazazovy oči.

"Vrhací železo," řekl jsem. "Hodně lidí to s ním dobře umí. Na třicet kroků srazí člověku hlavu nebo na padesát kroků urazí gazele běhy od břicha."

Hazaz měl pravdu. Jeho velbloud se zarputile bránil, stopy byly snadno čitelné. Když nás ti dva ničemové viděli přijíždět, snažili se rozutéci, i když dobře věděli, že by ani v sedle neměli proti našim rychlým velbloudům šanci. Jejich plán ztroskotal v té chvíli, kdy jim Hazaz zabránil sebrat všechny velbloudy. Kdyby se byli dali okamžitě na útěk na svých vlastních velbloudech, byl by se jim snad podařil, ale chtivost jim v tom zabránila. Nebyli to žádní lupuči, ale jen malí darebáci a k tomu ještě hloupí.

Za jedním jsme se pustili a Master Jack ho bez okolků srazil velbloudem k zemi. Chlápek začal okamžitě bédovat a po Čtyřech lezl ke mně, asi proto, že ode mě spíš čekal slitování. Master Jack mi podal kuši, já namířil a ohnul prst kolem spouště. Ale najednou všechn vztek a hořkost byly tytam. Přepadl mě smutek a hnus nad tím ubožákem, který v černém plášti ležel tváří k zemi, plížil se ke mně jako nějaká neohrabaná ještěrka, táhl se přede mnou jako můj stín. Nemohl jsem to udělat. Představoval jsem si to hrozně zranění - nešlo to. Master Jack mi odebral zbraň, povolil ji a zavěsil na sedlo.

"Poslyš!" řekl k muži. "Bereme si vaše velbloudy, musíme odvézt těžce zraněného. Dokud budeme u napa-jedla, tak se držte stranou! Kdybyste se přece jen přiblížili, odstřelím vás." Pak trhl velbloudem a odjeli jsme.

Sténání za našimi zády brzy přerostlo ve řvaní, které bylo s rostoucí vzdáleností stále zuřivější a opl-zlejší a týkalo se světlé pleti Master Jacka a jeho původu. Podíval jsem se na něj, ale ani se neotočil, nešímal si toho. Možná nerozuměl všemu. Sehnali jsme naše i jejich velbloudy a vraceli se do oázy.

Nemohl jsem se sám se sebou srovnat. Master Jack mi nahlédl do srdce. Do srdce zbabělce, který není schopen pomstít svého přítele? Jako by naslouchal mým nejtajnějším myšlenkám, řekl: "Udělal jsi dobře, Bešire. Jeho život je zbytečný. A jeho smrt by byla taky zbytečná."

Bezradně jsem se na něj podíval, ale on se pousmál a povzbudivě na mě kývl. A zase jsem byl sám sebou a věděl jsem, že toho muže budu následovat až na samý kraj světa. A přísahal jsem, že tak udělám, i kdyby se stalo cokoli.

K polednímu jsme dorazili do oázy. Už zdálky jsme si všimli, že přišla další karavana. Dostali jsme strach, že Hazaz je mrtev a že nám vyrabovali tábor. Nechali jsme tam snadnou kořist. Měli jsme však štěstí. Byli to kupci z Dárfuru směřující na západ. Postarali se o Hazaze, dali mu napít a povídali, že z jeho řeči nejsou moudří a že zase ztratil vědomí. Když se dozvěděli o našem neštěstí, říkali jen ts, ts, ale vlastní starosti je zjevné zajímaly mnohem víc. V noci je v horách překvapila bouře a celí promokli. Ted' rozložili pláště, pokrývky a rance, aby uschly, a žárlivě strážili svůj náklad. Později však byli přece jen užiteční a pomohli nám udělat z větví a rákosu jakási nosítka, která může nést velbloud, taková, jaká mají vznešené dámy na cestách nebo jaká se používají k přepravě drahých otrokyň. Na nich povežeme Hazaze. Jeho stav je stále vážnější. Stále ještě nenabyl vědomí.

Z deníku Master Jacka

6. května 2036

Ještě včera jsem psal, jaké máme štěstí. Dneska nás opustilo. Krátce před rozbřeskem nás přepadli dva zloději velbloudů, ale byli tak hloupí, že jsme se za pár hodin svých velbloudů opět zmocnili. Náš vůdce byl při přepadu bohužel zraněn tak těžce, že mám o něj strach. Antibiotika mi pohltilo Kongo i s pistolemi a municí. To všechno bych ted' nutně potřeboval.

Kupci, putující z Fášeru, nám řekli, že vyjeli před třemi dny. Snad se nám to podaří za stejnou dobu, pak by ten chudák měl naději na včasnou lékařskou pomoc - pokud je tam něco takového.

Zůstaneme ještě jednu noc. Pramen má příliš málo vody pro tolik lidí a velbloudů, ale díky srážkám v horách hladina rychle stoupá. Voda je však příliš kalná. Doufám, že se do rána trochu usadí.

Po těch dvou mizerech nebylo dneska ani vidu ani slechu, i když se nezdálo, že by se polekali nějak příliš. Jsem rád, že je tu ted' o dvanáct mužů víc.

Ten malý Bešir se mi dneska moc líbil. Po prvním šoku prokázal říznost a obezřetnost a charakter, když měl snadnou možnost dát průchod pomstychtivosti. Je to dobrý chlapec, kterému se ted' budu muset věnovat mnohem víc, když Hazaz nemůže. Ale převezmu tu odpovědnost rád.

Naproti tomu s úzkostí očekávám setkání s pověstným a obávaným vládařem Fášeru, pánem

Súdánu. Prý **je částečně** evropského původu. Nezdídky jsou **to ti** nejhorší despotové v zemích, kterým se kdysi **říkalo třetí svět** • jediných zemí, kde **ještě** žijí lidé.

Už dva dny leží Hazaz v horečkách a ptá se: "Slyšeli jste, jak se ta tlustice směje? Celou noc se směla. Celou noc." Otřel jsem mu pot z čela. Rána mu zapáchá. Začala hnisat.

"Co myslí tou tlusticí?" zeptal se Master Jack.

"To je hyena. Ví té, většina našich pohádek je o hloupé tkstici, která na všechno skočí, nechá se oklamat i veverkami a ještěrkami a vždycky dostane na tlamu."

"Pak skutečně má všechny důvody se smát, protože tentokrát jsme ti hlupáci my," řekl Master Jack. A má pravdu.

Hazazův stav mu dělá velké starosti, nechce to ale dát přede mnou najevo; já to přesto tuším a modlím se k Alláhovi, zapřísahám ho, aby plášť jeho dobroty byl tak široký, že by jedním cípem přikryl i Hazaze.

Tři dny jsme stoupali údolím, rozervanými soutěskami a mezi skalisky mohutnými jako paláce. Byla to obtížná cesta a velbloudi se rychle znávali. Master Jack sestrojil jakési lešeníčko. Když jsme překládali Hazaze, mohli jsme na ně odložit nosítka. Ale museli jsme lešení opírat o skálu, aby se nezřítilo, protože velbloudi jsou většinou tak vyčerpaní a netrpěliví zbavit se svého břemene, že jdou okamžitě do kolen, ještě dřív než se uvolní řemení a dá povel k pokleku. Je to dřina a používám biče, abych zlomil vzdor a zarputilost, které narůstají od té doby, co nám chybí Hazazova pevná ruka.

K večeru třetího dne stoupání jsme se dostali na vrchol průsmyku. Kam oko dosáhne, všude jen holé skály, bludiště z kamene, žádné rostliny, žádné zvíře, ani stopa po lidské činnosti. Vjížděli jsme do země, která není pro člověka, do země, jež ustrnula ve svém vzniku, jako by Alláh ztratil radost ze svého díla, dřív než oddělil hory a údolí. Přes nemilosrdné světlo působí tato krajina podivně chmurně, jako by ležela na dně oceánu. Občas ji elegantně přeplichtí supi, bytosti horního světa, jež se snášejí, aby v beztlíž ostrým zrakem propátraly mořské dno a vyhlížely zbloudilý život zasvěcený smrti.

Tak daleko na východě jsem ještě nebyl. Opuštěnost tohoto světa je uchvacující. Po karavanní stezce není skoro ani stopy. Skála je tvrdá. Álamy jsou často jen dva nebo tři kameny na sobě a chce to dobré oko, aby člověk tyto ukazatele objevil. Master Jack věčně zastavuje a dívá s-e dalekohledem. Pustina je liduprázdná.

Přitom nemůže být Fášer už daleko.

Druhého dne ráno nás obklíčila jízdní hlídka. Temné postavy na vysokonohých mahari, běžeckých velbloudech tuarežského chovu, sedla a uzdy kované stříbrem, přehozy a turbany s bílými a zelenými štrápci, barvy krále. Jezdci jsou Ozbroyeni kopími a luky, někteří mají dokonce pušku. Důstojník ve šněrovaném kabátci uniformy pod touhou a s bělozelenými nárameníky -dává velbloudům povel k pokleknutí. Když nás zběžně vyslechl, velí svým lidem sesednout a dává si s námi sůl a čaj. Zkoumavě se podívá do nosítek. Ano, máme tam lékaře, Egyptany, Araby, také bělochy. Postarají se o něj. Po necelých čtyřech hodinách cesty jsme vjeli s czbojeným doprovodem do Fášeru. Neubytovali jsme se v žádném z karavanserajů, ale odvedli nás přímo do královského paláce, jež si král dal postavit na plošině na severu města.

Potkávali jsme hodně vojáků, mnoho bělochů. Na tržištích panoval čirý ruch. Je tu vidět a cítit blahobyt, jakému se daří pod ochranou moci a rozumu. Smějící se tváře. Oáza barev v širé chmurné poušti: Fášer.

Královský palác: velkoryse pojaté a skvostné dravci hnízdo, schopné obrany a krásné zároveň, vystavené z kamene a hlíny, š cimbuřími a ozdobnými pruhy z barevných kachlí. Slunce potahuje fasádu ostrými stíny říms, výstupců a balkónů. Dva vyhořelé tanky stráží bránu jako ztuhlá pravěká zvířata, hlavně připomínají hrozivě zdvižené choboty.

Hned za branou jsme museli odsedlat. Přivedli lékaře. Je to mladý Egyptan. Dává příkaz, aby Hazaze odnesli. Kolik to bude stát? Zvedne široký nos a stáhne koutky pod černou brádkou. Má otevřený a důvěru vzbuzující obličej. Pozvedne ruku, jako by vážil vzduch a pohledem přeběhne náš majetek: dva velbloudy, tři, uvidíme. Přidělili nám místnost u stájí., Postarají se o naše velbloudy. Master Jack rozvazuje zavazadla, hledá čisté oblečení a dar.

Z deníku Master Jacka 10. května 2036

Dosáhli jsme Fášeru. **Bývalé hlavní** město Dárfuru neztratilo **svůj** dřívější význam - a oproti většině měst v Sahelu - má skoro **stejný počet** obyvatel **jako** před válkou. Sice už **není** křižovatkou obchodních cest, **z níž** dříve **vycházely** karavany **přes** Bahr al-Ghazál k Horskému Nilu **a přes** Al Džazíru do Etiopie, Ugandy, severní Kenji a Somálska **a vracívaly se se solí** pro stáda. **Je to však** jedna **z** nejdůležitějších stanic

východo-západní ho **spojení**, která kopíruje starou poutničkou cestu z Čadu Dárfurem **a Kordofánem** do Nubie.

Achmed Walíd ben Muehtar, král Súdánu, **jak si sám říká**, vládce kraje obyvatelného **světa** **a Alláhům álam ke** Svatému městu, **se** nezdá být takovým despotou, **za jakého je považován. Jeho pověst** krutého **a** bezohledného despoty narůstá úměrně **se zváleností** od rezidence, **a to spíš** díky jeho diplomatické obratnosti **a** taktickému umění jeho důstojníků. **Ve městě není po** tyranii ani potuchy. Hemží se **to** zde Evropany **a** utečenci z Libye, **Egypta a** Arábie **a** mnozí se **zjevně těší** všem občanským svobodám. Sice **je** tu vidět **také** hodně bílých otroků, **ale** jsou dobře živení **a** nežijí v bídě. Evropané zřejmě převažují i u **vojska**.

Rezidenci si dal král postavit jedním francouzským architektem, kterého přijal **ke** dvoru, **a stojí** rozhodně **za** vidění. Sjednocuje prvky evropského **a** orientálního stavebního umění, **a to** tím nejskvostnějším způsobem. **Palác**, v němž **se i** nám dostalo pohostinství, obývá prý **více než** tři tisíce lidí. **Hazaz je v lékařské péči**. Doufám, **že není** pozdě **a že** mají antibiotika

Lámu si hlavu s darem hostiteli. Mám **ještě** dobrý tucet lup, dvoje **kapesní** hodinky, pár metrů nejjemnější azbestové tkaniny, **čtyři** nebo **pět** kompasů **a** dalekohled, kterého bych **se však jen** nerad vzdával. **To všechno** mi připadá dost ubohé pro **panovníka**, který údajně podnikal loupežné výpravy **až** do afrických měst u Středozemního moře **a** navrátil se s **bájnými** poklady. **Dokonce** má prý i elektromobil **a** vrtulník, **k němuž mu však** chybí benzín. Ale brzy určitě **vyšle** expedici do zpustlých **naftových polí** v Libyi, aby tu svou hračku rozhybal.

Navštívil jsem **Hazaze**. Leží v bílé posteli v bílém pokoji. Stará se o něj jeden ošetřovatel. Strčil mu do úst skleněnou trubičku. Ruku má čerstvě převázanou a už nepáchne, ale vypadá jako na smrtelném loži. Z jeho pohledu jde na mě strach. Nepoznal mě. Když jsem se chtěl usadit na prahu, ošetřovatel mě vystrčil ze dveří.

Včera byl Master Jack u krále. Dneska jsme se přestěhovali do křídla pro hosty. Jsou tam vysoké a prostorné pokoje a podlahy vyložené

koberci. Bydlí tam hodně bělochů, hlavně královi umělci a technici, určitě nejsou všichni vykleštěni, protože mnozí mají s sebou ženy a děti.

Večer jsme seděli v jednom z vnitřních dvorů. Pak jeden bílý hudebník zahrál na strunný nástroj, kterému se říká "mandolína". Drnká se na něj a má moc zvláštní zvuk, chvílemi připomíná cukrování hrdliček, chvílemi zní smutně a jindy zase vesele. Zpíval:

"Když nad zemí vítr visí
jako černá muleta,
pak, přátelé, nablízku smrt..."

Ale král na něj zavolal: "Takové písně ne! Období dešťů je ještě daleko. A o smrti nechceme ani slyšet."

Všichni se smáli a pěvec zanotoval jinou. Má zarudlou, kůže s bílými skvrnami na místech, kde ji sežehlo světlo, jak je to často vidět u lidí ze země smrti, na holé lebce těsně za levým uchem mokvající ránu, která se nikdy nezahojí, a chorobně zažloutlé bělmo očí. Ale hlas má krásný. Byl ho plný dvůr a dával zapomenout na mužovo bedné vzezření.

Zazpíval šest nebo sedm starých písní; mezi nimi jednu, jejíž text si už dost přesně nepamatuji. Byla to veselá písnička o opičce, která chtěla dosáhnout hvězd, zapálila si přitom svůj strom a ožehla si kožíšek. A refrén byl:

"S opicí tou
konec už je,
jenom hvězdy svítí dál.
Opičí strom
i lidský sen
oheň lačně spolykal.
Člověk se sám
jako ten op
svých zítřků navždy vzdal."

Vedle pěvce seděl drobný bílý chlapec a byl hluchoněmý. Měl plaché, vyděšené oči neslyšícího, jež neustále sledovaly ústa posluchačů a pak se zase upnuly na mistrovy rty. A pokaždé, když hudebník odložil nástroj, chlapec vzal brumlačku a doprovázel jeho zpěv. Znělo to nádherně, protože chlapec se řídil jen pohyby rtů a byl s rytmem vždycky o něco pozadu za hlasem. Ale právě touto nedokonalostí byla jejich souhra tak rozkošná.

Jeden poutník, který byl ve Svatém městě a vracel se domů na západ, vyprávěl Master Jackovi, že mezi Umdurmánem a búr Saídem už často pozorovali létající čluny, plující vzduchem a nehlučně se vznášející nad poustí. Posádkou jsou obří brouci a řízeny jsou ptakohlavci. Taková ta egyptská zvířata, jaká jsou mnohde vytesána do kamene, vystoupila prý z bahna prázdného Násirova moře. A jiný vyprávěl, že jednoho

ptakohlavce viděl na vlastní oči. Byl prý zabit u Atbary a nějaký předvaděč tu věc, ani člověka, ani ptáka, vycpal a ukazoval po tržisticích mezi Umdurmánem a Obejdem, dokud ten vycpanec nezačal tak žalostně páchnout, až ho spálili a chlápka hnali: k d'asu.

Jak je Master Jack chytrý, tak je v podobných věcech strašně důvěřivý. Trpělivě naslouchal, vyptával se, jak ty létající čluny vypadají, jakou barvu má peří těch ptakohlavců, a zajímal se o ty brouky nebo skaraby, kteří podle popisu vypadají spíš na šváby, a o další věci. Nevěřil jsem tomu poutnickému mluvčovi o nic víc než tomu druhému lháři - ani slovo.

Když jsem šel do našich komnat, jež byly na druhém patře, potkal jsem na schodech muže, který podle oděvu musel zaujímat u dvora vysoké postavení. Zastoupil mi cestu.

"Pojď sem!" poručil mi.

Když jsem se k němu poslušně přiblížil a uklonil se, důvěrně mě objal a zatlačil do rohu. Pěstěný bílý plnovous mu naslédle voněl po vonných vodičkách, ale dech mu páchl laqbi.

"Poslyš, hochu," řekl těžkým jazykem a tvrdě mi vjel rukou mezi nohy. Zaúpěl jsem bolestí.

"Máš už učitele?" Pod přívalem horkého dechu bylo slyšet pobavené chichotání.

"Patřím Master Jackovi," řekl jsem ztrápeně.

Pustil mě. Vyprostil jsem se mu, zděšen tím nestoudným dotykem, a uháněl nahoru po schodech a on za mnou se smíchem volal: "Kdo je k čertu ten Master Jack?"

Probudil jsem se uprostřed noci. Někdo stál ve dveřích. Měsíční svit pronikal oknem na chodbu a vykresloval obrys jakési postavy. Poznal jsem jemný profil, vyholenou hlavu, vyzáblou postavu. Byl to ten chlapec, uho hrál na brumlačku. Podíval se nalevo a napravo, pak se na mě upřeně zadíval.

"Co chceš?" zeptal jsem se potichu, abych nevzbudil Master Jacka, který spal vedle. Příliš pozdě mě napadlo, že mě ten chlapec přece nemůže slyšet. Jeho přítomnost mi nebyla příjemná. Zvedl obě ruce a udělal pár tanečních krůčků, bosé nohy kladl na komplikovanou mozaiku dlaždicové podlahy zalité měsíčním světlem, až se zdálo, že se vznáší. Jako opilý jsem sledoval pohyb novou, cítil jsem, jak mi pomalu uniká realita a já se tím tancem a kouzlem světla stále více dostávám do tenat neskutečna. Vztyčil jsem se, pokoušel se zahnat rostoucí zmámení. Vtom chlapec zmizel. Vyšel jsem na chodbu, ale nikde jsem ho neviděl.

Kam mohl zmizet tak rychle? Na vzdáleném konci chodby seděl u stolu pod lucernou strážce a spal s hlavou na zkřížených rukách. Přebrodl jsem se měsíčním světlem k oknu, podíval se do dvora, kde se prve konal koncert. Byl opuštěný a ponořený do temného stříbra. V temném stínu cíhali skarabové ozbrojení klepety a čekající na rozkaz ptakohlavých kapitánů, aby ztekli spící palác.

"Bašire?" zavolal Master Jack. Šel jsem na práh jeho pokoje, ale už nic neřekl. Ze by mé jméno vyslovil ve spánku?

Pozdě odpoledne - Master Jacka si povolal král - jsem se toulal vyššími patry paláce. Nikdo mi v tom nebránil. Objevil jsem zahradu, takový malý ráj asi sto kroků dlouhý a čtyřicet široký, obklopený několikapatrovými budovami. Pěšinky vysypané jemným štěrkem vedly mezi záhony květin, půvabnými granátovníky a broskvoňemi k vodotrysku uprostřed, jenž v odpoledním světle jiskřil a rozmařile vrhal vodu na velké dužnaté listy leknínů, jimiž bylo zarostlé skoro celé jezírko. Vodotrysk šířil v horkém vzduchu příjemnou svěžest. Po trávníku se promenovalo několik pávů a roztahovali atlasově lesklá, zelená a tmavomodrá péra do vějířů, tuhých vleček a šustivých aureol. Byl jsem okouzlen. Kde se v této zemi ponurého světla a ponurého kamene vzalo tolik barev?

V jednom rohu parku byla studna, která zásobovala vodotrysk. Velké dřevěné šlapací kolo o průměru dobrých tří délek lidského těla se vrzavě otáčelo a tři otroci v bederních rouškách ustavičně šplhali po obléskaných latích, aby ho udrželi v chodu. Bílá těla se jim leskla potem a sípavý dech pravidelně přehlušoval pleskání vody, když jeden z černých kožených vaků, které byly upevněny za sebou na železném řetězu, dosáhl vrcholu a vyprázdnil svůj obsah do sružky vedoucí k nádrži, pak splaskl a opět se prudce vnořil do hlubiny.

Zastavil jsem se a díval se. V úzkém stínu se o hliněnou zeď opíral dozorce s pleteným koženým bičem. Opodál seděli další tři otroci, kterým byl povolen odpočinek, než se budou muset vrátit do kola. Dívali se na mě prázdným pohledem, nepadlo ani slovo. Bylo slyšet jen úpění dřevěného kola, supění šplhajících mužů a pleskání a třštění vody. Ticho náhle protrhl krátký ženský výkřik, který se vydral odkudsi z horních oken paláce; za druhým, hlasitějším, následoval třetí, čtvrtý, formovaly se do vzdouvajícího se rytmického sledu výkřiků, v nichž bylo lapání po dechu a zároveň cosi jako vrkání vycházející hluboko z hrdla. Pak se stalo něco zvláštního,

co jsem si nedokázal vysvětlit. Jeden z těch tupě zírajících otroků ve stínu vstal, byl to svalnatý, podsaditý muž tmavých vlasů a neholena tváře, sevřel obě ruce v pěst a předpažil je, jako by nesl před sebou břemeno, a v rytinu výkřiků trhaně pohyboval kyčlemi dopředu a dozadu. Zavřel oči, skousl spodní ret, při každém trhnutí vyrazil krátké hluboké zachrochtání a bederní rouška se mu vpředu stále více nadouvala. Na holá ramena se mu mlaská ve sнесl bič, ale byla to nedbala, skoro dobromyslná rána a muž ji zřejmě ani necítil. V té chvíli se výkřiky zakončily ostrým diskantem a otrok se zastavil, jako by zkameněl, a v tváři měl výraz, který jsem, si neuměl vysvětlit, ale který byl stejně tak bolestný jako šťastný.

Dozorce vycenil pod plnovousem prořídlé zuby a smál se. Oba otroci, co seděli ve stínu, se "k němu mečivě přidali. Jen ti v kole tupě a čile šplhali jako smečka vyplašených opic na úprku.

Důvod dozorcovy veselosti jsem neuhodl, a tak jsem se na něj stí stěně usmál. Rychle jsem se otočil a vešel hloub do palácové zahrady. Šel jsem kolem jezírka a pleskajícího vodotrysku, strkájícího z nozder mohutného kamenného hrocha, který mezi lekníny vystrkoval z vody hlavu a čuměl na mě slepýma kamennýma očkami.

Tu jsem spatřil, jak na kamenné lavičce pod granátovníkem sedí ten hluchoněmý chlapec. Na chvíli jsem se nerozhodně zastavil. Že by se mi to o něm v noci zdálo? Že by to byly hrátky měsíčního světla? Nebo strašil v noci po chodbách a širokých halách a tancem vyjadřoval svůj mlčenlivý vnitřní svět?

Sedl jsem si vedle něho a položil dlaň na chladný kámen. Chlapec pohyboval ústy, jako by mi chtěl něco říct, ale podařilo se mu vydat jen zasténání, zvedl ruce a hrabal si jimi před obličejem, jako by tak mohla slova, která nechtěla ven, násilím odervat ode rtů. S bolestmi se mi snažil cosi říct a kroutil očima, až bylo vidět jen bělmo. Stále ještě jsem si myslel, že mi chce něco vysvětlit, ale pak jsem si s rostoucím zděšením uvědomil, že dostal záchvat. Stále více a více se zakláněl, házel vyholenou hlavou sem a tam, jako by jí chtěl prorazit jakousi překážkou. Najednou mlátil koleno sebe, ležel přes lavičku a v koutcích nehluchně řvoucích úst se mu hromadila pěna. Pevně jsem ho držel, protože se málem zřítil z lavičky, zápolil s ním, napůl jsem si lehal na vyzábělé tělo, které vyvíjelo neuvěřitelnou sílu, a zoufale jsem se rozhlížel po pomoci, protože jsem ho nemohl zvládnout. Už jsem chtěl zavolat na muže u čerpadla, aby mi

pomohli v zoufalém zápase s temnou silou, která za jasného poledne ovládla toto tělo a cloumala s ním jako s loutkou.

Pak jsem zaslechl kroky na šterku, spatřil dvě úzké bílé ruce, které chytly chlapce za hlavu, a prsty přejíždějící po spáncích a uších. A ta temná moc jako zázrakem ustupovala, ztuhlost opouštěla údy a ke svému bezmeznému úžasu jsem najednou já netušící cítil, že objímám dívčí tělo. Těsně před sebou jsem viděl pěvcovu skvrnitou hlavu, úplně zblízka tu strašlivou mokvající ránu, musel jsem stisknout zuby, abych nezasténal. Ale když jsem otočil hlavu, abych unikl té hrůze, hleděl jsem do ještě strašlivějšího oka páva, do ploché, kruhovitě šedé rýhované louže bílku, za níž - nebylo nic, do absolutně nevýrazné špehýrky do malého blboučkého světa řízeného pouze reflexy. Pak pták trhl hlavou, vzdálil se a předvedl mi nesmyslnou nádheru svého peří.

Váhavě, stydlivě jsem dívku pustil a vstal. Pěvec - vypadal překvapivě veliký, jak stál tak přede mnou - se na mě omluvně usmál.

"Děkuji ti. Mohla se poranit," řekl a pomáhal jí na nohy. "Občas ji to chytá. Pořád jí říkám, že nemá chodit na slunce."

"Seděla ve stínu."

Pokrčil rameny. "To je naše dědictví. Dědictví velké civilizace. Člověk se sám jako ten op svých zítřků navždy vzdal." Usmál se.

Tajemně se na mě dívala světlýma očima. Dal bych kus sebe, kdybych k ní mohl blíž, kdybych se jí mohl na něco zeptat a ona mi mohla odpovědět. Ale takhle to bylo, jako bych mluvil s hvězdou. Neodpoví ti, pouze ti zasvítí.

"Jak se jmenuje?"

"Simona."

"Zvláštní jméno."

"Ano?" Vzal ji do náručí. "Nemůže mě zradit. Neslyší, ani když kohout zazpívá."

Nerozuměl jsem mru. Když jsme opouštěli zahradu, dozorce i s otroky zmizel. Ohlazené latě dřevěného kola se leskly ve slunci. Voda vytékala z nádrže a třísťla se o kamenné dlažky dna. Černá kožená vědra visela na řetězu, na jedné straně nadutá, na druhé vyhublá.

U jednoho horního okna stála žena a dívala se dolů. Než se zahalila, spatřil jsem na chvíli její rty. Usmívaly se.

**Z deníku Master Jacka
25. května 2036**

Už dva týdny bydlíme v králově paláci. Několikrát si mě k sobě povolal a měl jsem příležitost si s ním důkladně pohovořit. Je to

asi pětapadesátiletý muž s onou vzácnou směsí charismatu, inteligence a šilené smělosti, **jaká se** dříve přičítala kondotiérům. Mezi **jeho** předky prý byli **četní** kalifové a dokonce i sám Prorok; mě by **ale** nepřekvapilo, kdyby **se** ti kalifové jmenovali Stavros, Kostas, Spiros nebo **tak nějak a ten** Prorok Pythagoras a kdyby **v Bej** rútu nebo **v Alexandrii** vlastnili putyku. **Je to** rozený dobrodruh a umí **se** obklopit správnými lidmi.

Je majitelem **té** nejvýznamnější sbírky šrotu **na světě. S** oněmi **tanky** před branou prý jezdil **ještě** osobně Kaddáfí, když **chtěl** dobýt Čad. Král pořádal loupeživé nájezdy do Libye do bývalých **naftových polí**, která byla vybombardována a radioaktivní, a dokonce **až** do měst smrti u Sře dozemního moře, z nichž, **jak** si myslí, dovezl bohatou kořist, především neužitečné technické krámy, které **se** už nikdy nepodaří uvést do provozu, mimo jiné i telekomunikační **zařízení** a kompletní vybavení **věže** pro letovou kontrolu. **Navíc** má tu **největší** sbírku hodin **na světě. Zdá se** být posedlý časoměry. **Má** hodiny a hodinky všemožných tvarů a **typů** z pěti staletí.

Vyprávěl jsem mu o své expedici a o našich pozorováních, že někde na Blízkém východě kdosi **létá** do kosmu a my nevíme kdo. Považuje docela klidně **za** možné, že na Zemi přistáli mimozemšťané. **Po** tom ohňostroji, co jsme tady odpálili, bych **se** divil, kdyby to nevzbudilo zájem/¹ **říká. Trvá na tom, že nám na cestu k "hranici světa"** přidělí vojenskou jednotku. Máme mu **za to** přivést jeden z **těch** záhadných* **létajících** čluunů", jestli **se** nám **nějaký** podaří sehnat.

Věnoval mi deník svého dvorního architekta, který mu **vystavěl tento palác. Jmenoval se** Henri Fleurel. Zemřel před dvěma **lety. Je psán** francouzsky. Přečtu si **ho** cestou před Kordofán.

3/HRANICE

*This is the end
my only friend
the end...*

Ráno jsme navštívili Hazaze. Uřízli mu ruku. To prázdné pod prostěradlem je strašné. Ta silná ruka, kterou jsem tak obdivoval, když se oháněla sídlem, seděla velbloudy, energicky je nutila do kolen - byla prostě a jednoduše pryč. Nemohl jsem

se na to dívat - a přesto jsem jako ochromený civěl na to ploché místo, kde se měla rýsovat ruka. *Zánět* se dostal příliš hluboko, kost byla roztržena, říkal lékař. Rozhučelo se mi v uších, cítil jsem, že jdou na mě mráčky, vyběhl jsem ze dveří a zastavil se u okna na druhé straně chodby. Hazaz spí, o svém zmrzačení ještě neví. Proč jsem tenkrát ráno toho šakala neoddělal?

Modlil jsem se za Hazazův život. Říká se, že Alláhova milost nezná mezí. Skutečně není potřeba víc než cipečku té milosti, teď už nemusí přikrývat víc než jeho a tu druhou ruku.

Dneska si mě vzal Master Jack stranou a řekl mi, že brzo budeme muset vyrazit, aby se dostal k Nilu za povodní. Dal mi na vybranou, zda chci s ním cestovat dál, cesta bude teď nebezpečná, protože se blížíme k nejzazší hranici obyvatelného světa a budeme se více než předtím potkávat se zamořenými zvířaty a se šelmami v lidské podobě.

"Každý poutník bere na sebe taková nebezpečí," odpověděl jsem. "Dělají to pro Boha."

"V tom je právě ten rozdíl," řekl. "Jsou to náboženští fanatici. Vyhledávají nebezpečí, aby si dokázali, že Bůh je s nimi. Jsou posedlí."

"A co chceš dokázat ty?" zeptal jsem se.

Zaváhal. Pak se zasmál a řekl: "Jsi chytrý chlapec, Bešire. Ano, i já jsem posedlý. Chtěl bych vypátrat, co to tam na severu létá do kosmu a vytrvale ignoruje signály orbitálního kontrolního systému, z něhož fungují ještě dvě stanice."

"Co je to orbitální kontrolní systém?"

"Orbitální. Jím se kontrolují dráhy hvězd kolem Země. Jsme něco jako vůdci nebeských karavan."

"A to kontrolujete všechny hvězdy?"

"Cože? - Ne, samozřejmě jen ty umělé. Družice. Je jich tam nahoře ještě spousta. A mnohé z nich budou ještě po staletí dodávat data, která už žádný člověk nebude moci vyhodnotit."

"A co bude s Hazazem?" zeptal jsem se po chvíli.

"Byl bych rád, kdybys u něj zůstal, kdybys mu byl po ruce, až se uzdraví. Mohli byste se přidat k nějaké karavaně směřující na západ a vrátit se domů. Jenže Hazazův stav je stále ještě moc kritický." Přejel si rukou přes opálenou tvář a pak si jí projel dlouhé černé vlasy. Nebylo mu dobře při pomýšlení, že by tady měl Hazaze nechat. "Jinak..." podíval se na mě světlýma očima, jichž se stále ještě trochu ostýchám, jako by prosil o jakési odpuštění.

"Kdyby došlo k nejhoršímu, pak bys

tu byl sám. A při zdejším orálce bych měl o tebe strach. Všude se vlně dívají na osamělé chlapce, které si mohou vycvičit na milce nebo je prodat do otroctví jako eunuchy."

Zděšeně jsem si vzpomněl na setkání na schodišti, o kterém bych před nikým ani nemukl. "Jedu s tebou, Master Jacku," řekl jsem odhodlaně.

Už máme sbaleno. Gharany, lehké vaky z pevné velbloudí příze, jež nám věnoval král, jsou připraveny k naložení.

Nakonec jsme ještě navštívili Hazaze. Cítil se dobře a pokynul nám pahýlem.

"Počkejte ještě dva tři dny," řekl, "pak pojedete s vámi."

Lékař nám dal na srozuměnou, že má šanci přežít, pokud se rána nezažije. Už nemají skoro žádné léky, a když se někde nějaké najdou, jsou už většinou prošlé a k ničemu.

Popřáli jsme Hazazovi mnoho štěstí a Alláhovo požehnání.

"Najdu si nějakou práci a počkám na vás," řekl. "Třeba až do příštího jara, když to bude muset být."

Lékař si vzal tři velbloudy. Šimonu, pěvcovu dívku, jsem už nespatriil, i když jsem ji hledal všude.

Z deníku Master Jacka

5. června 2036

S těžkým srdcem jsme opustili Hazaze a míříme na východ. Byli bychom se mohli připojit ke karavaně s více než dvěma sty velbloudy, která jde do Obejdu, ale postupuje na mě příliš pomalu. I kdybychom odpočinky omezili jen na to nejnútnejší, máme před sebou čtyřicet až pětadvacet dnů. Do Umdurmánu je to skoro 1000 mil. Kdyby bylo nutné proniknout dál na sever a splavit se po Nilu, pak je to možné jen při záplavách, jinak se nedostaneme přes katarakty, hlavně přes ten druhý a první u Wádí Haifa a Asuánu, protože od té doby, co zmizela přehrada, nikdo neví, jak to tam vypadá.

Postupujeme rychle na východ. Naši čtyři průvodci jsou obratní lovci. Skoro každý den máme maso. Jsou to divočí, ale zjevně spolehliví a rovní hoši. Nebylo by špatné, kdyby se mi je podařilo přemluvit, aby nás doprovázeli až za Umdurmán, ale mají své rozkazy.

Čtyři královi jezdci nasazují tempo, které dává velbloudům zabrat, ale Master Jackovi to zjevně vyhovuje. Je pln neklidu.

Včera Alkuttabu, nejlepší lovec z našeho doprovodu, zastřelil puškou na dvě stě padesát kroků gazelu.

Dneska jsme našli mrtvého Tenká. Měl prašivý kožich.

"Nesahej na něj!" varoval mě Alkuttabu. Navrstvil na mršinu pouštní lišky hromádku dřeva a zapálil ji. Hrozně to páchlo a my jeli dál. "Před padesáti lety," povídal Alkuttabu, "žilo tady v Kordofánu více než tisíc lvů. Já to vím, protože tady je můj domov." Má pleť Núbů černou jako inkoust a je ještě větší než Hazaz. "Dneska na nějakého stěží narazíš. Strhávají ty nejslabší kusy ve stádech a ty jsou většinou nemocné. To je oddělová, víš?" Rád říká "víš?" a vždycky na mě vystrčí masivní černou bradu.

"Bojíš se lvů?" ptám se.

Usměje se. Má široké bílé zuby s mezerami a trochu předkus. "Ano, ale jen těch mrtvých," povídá a chichotá se fistulkou, což by člověk u chlapa jako on neočekával, a přitom rozkoší mlašká.

Často se dívá na jihovýchod k horám Nube, ke své vlasti. Když vane jižní vítr, samum, říkájí mu Jedovatý, tak si on a jeho druhové přitáhnou šátky pevněji k ústům a do očí se jim ukrádá cosi jako tíseň.

Na jihu byl občas vidět bělavý opar bažin Bahr al-Arabu, teď už tam pár dní rádí požár a vzduch kalí polétavý popel a zápach spáleniny.

"Pastevci zapalují rákosí a vypalují hnízdiště ptáků," vysvětluje nám Alkuttabu, "ale každou zimu sem ptáci z Evropy zavlečou nákazu znovu a pojedou tisíce kusů dobytka."

Čím dále na východ, tím jsou lovci vyběravější. Úlovek si nejdřív prohlédnou, zda není nějak znetvořený, pak ho vyvrhnou a pečlivě zkontrolují vnitřní orgány, jestli nemají záněty nebo nádory. Někdy jim stačí jen pohled na čenich a na oči, pak zvíře překryjí kameny nebo spálí. Lovci taky nepustí žádného supa blíž než na padesát kroků, protože všude narážíme na zdechlé ptáky. Stále máme ještě dost zdravých úlovků, ale krajina je ještě nesklutečnější a žhavější. Oparový zvon Suddu, obrovských bažin, tvořených Bahr al-Džabalem, Bílým Nilem a jeho četnými přítoky v nížinách Bahr al-Ghazálu, zamazává obzor. Období dešťů se blíží.

Za námi je Nahúd, zpustlé místo s ubohou pevností. Koupili jsme tam datle pro velbloudy, cukr a sůl. Master Jack přeměřil sůl tikátkem, říká mu Geiger, a zjistil, že je radioaktivní a že ji musíme vysypat. Náš doprovod měl docela chuť obchodníka zmlátit, že nám prodal zkaženou sůl, ale Master Jack jim vysvětlil, že ten muž to nemohl vědět a že mu asi podrželi sůl z Etiopie nebo Somálska.

Master Jack si často čte v té knížce od krále. Včera večer jsem viděl, jak

potají pláče. Zabolelo mě u srdce.

"Proč pláčeš?" zeptal jsem se.

Zaklapl knihu a řekl: "Nepláču. Už je málo světla. Četl jsem příliš dlouho a slzí mi oči. Buď tak hodný, Bešire, a přines mi ještě šálek čaje."

Šel jsem a přinesl mu šálek čaje. Bylo ještě tolik světla, že by člověk navlékl i nit.

Z deníku Master Jacka

24. června 2036

Pokračujeme rychleji, než jsem doufal. Při troše štěstí nás deště chytne až v Umdurmánu, kam bychom měli dorazit za 20 dnů, pokud to půjde pořád tak snadno.

Deník krále architekta Henriho Fleurela je otravný dokument a silně mě dojmá. Samozřejmě více, co všechno se stalo, ale celou tu hrůzu si uvědomíme, až když poznáme děsivé detaily zoufalého exodu z Evropy.

Henri Fleurel byl architekt z Perpignanu. Žena a tři děti mu zahynuly ve válce. Jeho dospělá dcera s mužem a několika sousedy, kteří si mysleli, že nejsou ozáření ani infikováni biologickými zbraněmi, se odvážili přeloučit na čunu do Afriky. Byli ostřelováni z pevniny. Alžírské rychlé čluny často pořádaly hon na neschetné lodě a čluny s uprchlíky, aby je zahnal od břehů. Na p«vninu je pustili teprve v Tunisku, kde byly úřady zpočátku tolerantnější. Ale i tain pak začaly pogromy. Evropany, kteří chtěli měnit zachráněné cennosti za potraviny, jednoduše lynčovali. Když uprchlíky izolovali v táborech, bylo už příliš pozdě. Mor přišel do Oránu. Dábské nákazy z laboratoří válečného výzkumu, zavlečené z evropského válčiště, vyhubily během čtyř měsíců celou severní Afriku a jako požár se šířily zeměmi, které nebyly přímo postiženy válkou. Státy jako Súdán, Čad, Niger a Mali se domnívaly, že jsou relativně chráněny pouštěmi na severu, ale brzy bylo jasné, že pro utečence, kteří unikli peklu, je Sahara menším zlem, zvláště když si podnikaví vůdci karavan slibovali bohatou kořist, když si vymýšleli osady křesťanských misionářů v Ugandě, na horním Kongu a v Rhodézii a organizovali výpravy. Ukázalo se, že báje o říši kněze Jana v Nitru Afriky tvořící přetrvávala staletí; utečenci na ní lpěli, vsadili na ni všechnu naději. Ale tyto ráje byly stejné tak neskutečné jako ráje na Měsíci. Když po nevýslovných útrapách překonali tisíce mil pouště, stále

před popravčím komandem nigerijských, čadských nebo soudánských jednotek. Jednotky byly včas informovány vůdci karavan, kteří za to požadovali čtvrtinu kořisti. Oficiálně se říkalo, že tak chránili vlastní obyvatelstvo před nemocemi a smrtí. Vyzvali utečence, aby táhli zpět na sever, což byla jistá smrt. Pak promluvily zbraně. Když nebyla dost munice, nastoupili kabartuové, čestní kati, obvykle z hudebnické kasty. Jejich specialitou bylo, že jedním úderem okovaného kyje rozdrtili odsouzencovu hlavu. Často pracovali celé hodiny až do vyčerpání. V takových pastech na lidi se musely odehrávat neuvěřitelné věci. To nejhorší ale, píše Henri Fleurel, byl křik chlapců, které pochytili a udělali z nich eunuchy.

"Vím," píše, "v těchto zemích je dávným zvykem, že hlavně na velkých trzích s otroky lazebníci provádějí břitvou totální amputaci a do té strašlivé rány nalévají horké máslo, aby zastavili krvácení. Nikdy už nezapomenu na zápach horkého másla a páleného masa, na křik mrzačených chlapců, které, když přežili, prodávali za pěkné peníze jako milostníky nebo eunuchy do paláců potentátů. I pro tuto hrůzu měli samozřejmě vysvětlení: Mají radioaktivně zamořené geny, nesmíme připustit žádné riziko. A já pochopil, že nejstrašnější je genetická vražda."

Henri Fleurel a pár desítek vysokoškolsky vzdělaných uprchlíků, které už na začátku cesty "selekovali" pomocí dotazníků, přežilo masakr a bylo prodáno královskému dvoru ve Fáseru.

V noci mě straší mumie z Bír Mešru a kradou mi spánek. Dokonce i zlato ze zubů jim vylámali.

Master Jack je už několik dní skoupý na «lovo. Všichni mají stísňenou náladu, ani Alkuttabovy žertíky nevyžilivají. Samým, Jedovatý, věje horce a dusivě. Bezděčně se snažíme dýchat co nejméně. Pomalu se nám začíná stýskat po bouřkách, jimiž začíná období dešťů.

Vjíždíme do Obejdu. Ještě víc vojska. Mnohé z velkých starých karavaiiserájů a poutnických hostinců zejí prázdnotou. Město je polorozpadlé, posádka zato nová a dál se buduje. Nad tím vším vlaje královská vlajka - zelé a bílé. Ubytovali jsme se v kasárnách.

Ktíka králova je patrná i zde, ale chybí tu velkorysost, jaká vládne

v jeho paláci. V Obejdu panují nemilosrdné zákony. Jestliže přistihnou někoho s příznaky nákazy, uříznou mu pro výstrahu levé ucho a vyženou ho z města. Ukáže-li se podruhé, zabijí ho kyjem. Mrtvola se pak spálí před městem

S mutanty zacházejí šetrněji. Předvedou je k tábíbovi, ten je důkladně vyšetří a pak rozhodne. Je-li to skutečně mutant, nesmí šířit své nemocné semeno. Odvedou ho k lazebníkovi a ten ho vykleští.

Náš doprovod strávil den ve veřejných lázních. Master Jack s nimi. Vrátili se pozdě v noci a všichni byli hrozně opilí.

Master Jack nemohl ani stát. Alkuttabu mi ho pomohl dostat do postele. Ostatní se ještě poprali s několika vojáky, kterým vadil rámus. Od té doby ráá náš důstojník Keiki napuchlé oko a náplast na širokém nose.

Z deníku Master Jacka

30. června 2036

Dnes jen toto:

1/ Myslím, že civilizace neskončí. Ještě existují veřejné lázně s horkou vodou a jinými příjemnými věcmi.

2/ Příšerně jsem se opil. Myslím, že jsem to potřeboval, abych spláchl pachut' horkého másla, o níž píše Fleurel.

3/ Nevěstky v Obejdu jsou tak nepředstavitelně ohavné, že člověk na ně může vlézt teprve po několika pohárech laqbi, což se mi nakonec /viz bod 2/ podařilo. Nejdřív jsem si ale dal ukázat levé ucho.

V Obejdu jsme zůstali jen čtyři dny a teď míříme na Umdurmán. Už dvakrát pořádně pršelo, cesty jsou rozmoklé. Každou chvíli vidíme neskutečná množství kuli ningilibé, kterým tady říkají fanna kimme. Jsou to červení pavouci se sametově měkkými tělíčky, kteří při začátku období dešťů vylézají po sta tisících ze země.

Komáři nám dávají zabrat. U jednoho kupce jsme si pořídili báječné bílé plácačky na mouchy z paviáních chlupů a celý den bijeme kolem sebe. Jejich bodnutí může být nebezpečné. Cožpak víme, či krev předtím nasávali?

Reka je blízko. Cítíme ji ve vzduchu.

(dokončení příště)

*přeložil Jan Hlavička
ilustroval Vladimír Hanuš*

Pierre Jean Brouillaud

Průkopníci minulosti

Za okénky roste Šedě se lesknoucí kotouč.

"Vstupujeme do atmosféry," oznamuje automatický pilot.

Obrysy začínají mít přesnější tvar i barvu. Je vidět rozlámané červené skály pohoří.

"Tento horský hřeben," poučuje pilot, "byl v epoše předcházející vzniku atmosféry vystaven silné erozi a intenzitnímu meteoritickému bombardování. Táhne se po diagonále v délce asi tří set kilometrů od severovýchodu k jihozápadu. Nejvyšší bod, štít Mardor, měří dvanáct set metrů."

Vrcholek se zaleskne v zelenavém světle.

"Jsou čtyři hodiny lokálního času. Připomínám vám, že na G 17 v sektoru Dianina Toulce trvá den pouze polovinu pozemského dne."

U západní paty pohoří začíná holá planina s hnědými a šedozelenými skvrnami, pokrytá vrstvou prachu.

"Teplota: 16,6 stupňů Celsia.

^Atmosférický tlak: 700 g na centimetr Čtvereční. Tady začíná území, na které jste dostali koncesi. Je ohraničeno na východě horským hřbetem, na západě Modrou pouští s jejími písečnými boulemi. Za horami je teritorium přidělené před deseti pozemskými lety sektu Předchůdců."

Obzor se zakymácí.

"Připravte se k přistání. Teď je to na vás. Hodně štěstí."

Stroj přistává v oblacích prachu, brzy vystřídáných párou. Začíná poslední fáze cesty: dekontaminace rakety. Do otevření východů zbývá půlhodinka.

Z břicha rakety se vyklápí můstek a po něm vylézá podivný průvod.

V čele jde muž v dlouhém a těžkém ornátě. Zdvihá paže, potom se znovu sklání k zemi a znovu se vztyčuje. Má kulatou tvář, je buclatý, světlavý, modrooký.

"Tady začíná naše skutečná pouť. K minulosti i k budoucnosti. Budiž pozdravena, planeto, naše nová vlasti, země našich dětí. Země, kde konečně získáme právo být věrni sami sobě a svým dějinám, zvolit si svou dobu, přijmout své dědictví. Ať je naše spojení plodné."

Oéřadník vytahuje z kovového tubusu svitek papíru.

"Toto je smlouva potvrzující naše právo na tuto zem. Na naši žádost byla formulována v tradičním duchu ... Členům expedice, jmenovitě uvedeným v příloze, pronajímáme na dobu 99 let, nevylučující prodloužení smlouvy, území na průsečíku dvacáté rovnoběžky a desátého poledníku. Jeho exploatace je jejich záležitostí."

Aplaus.

"Interplanetární cestovní kancelář (dále jen ICK) potvrzuje, že uvedené teritorium odpovídá údajům, s nimiž byli koncesionáři seznámeni. ICK nezodpovídá za skrytá nebezpečí, hrozící koncesionářům. ICK si vyhrazuje právo zrušit koncesi na uvedené teritorium v případě, že by koncesionáři svou činností ohrozili zákonné zájmy planety Země."

Šeptané poznámky.

"Bratři a sestry, ode dne, kdy jsme za sebou nechali Zemi s její říší uniformity a modernosti, uplynulo půl roku. Opustili jsme svět, kde vládne moc a síla a kde nám platili iluzemi. Rozhodli jsme se, že chceme žít znovu v Belle époque. Tady vybudujeme jiný svět, svět pravdy a lásky. Budeme žít jako velká rodina."

Bere kropáč a šplíchá na zem.

"Planeto, křtím tě Naděje!"

K obřadníkovi přichází mladá dvojice. On má frak a úzké Černé kalhoty, ona bílé šaty, na hlavě věneček z umělých květín a dlouhý průsvitný závoj. Je blondatá a baculatá. Ženich je celý růžový a na rtech mu nakřivo ztuhl úsměv.

Matka nevěsty má závojiček do půl tváře a přetéká do všech stran z korzetu. Do cihlová zrudlý tatík s naběhlými žilami, vytřeštěnými očima a kloboukem na dvě facky si přiostruje špičky kníru. Strýc s plnovousem přemísťuje svých sto kilo s lehkostí baletky - a není sám, kdo je z toho paf.

Ženichovi rodiče jsou tak mrňaví, že nemůžou srovnat krok. Opoždějí se nebo vrážejí do těch před sebou, nadskakují, klopýtají, smějí se.

Za nimi jdou další - v redingotech a v róbách s honzíky, s pokrývkami hlav připomínajícími kus roury, s účesy podobnými dortům spláclým na jednu stranu a ozdobenými vybledlým ovocem. Z houště vousů občas problesknou trojitě brady.

Přicházejí - po dvojicích - děti, kudrnaté, nadšené novým dobrodružstvím. Chlapci mají placaté Čapky běh kšiltů, vzadu s pentlemi zavázanými do uzlů. Děvčátka zakopávají v mušelinových šatečkách. Na tuhle planetu jsou všichni příliš živí, tancují nad zemí jako balónky, jen uletět, jenže neviditelná lanka přitažlivosti je vždy stáhnou zpátky. Nezvykají si na novou gravitaci, hrají si s ní. Postupují, držíce se za ruce, velkými pomalými skoky jako ve snu. Pohyby dospělých proti nim vypadají trhavé a neobratné.

Pudl pečlivě ostříhaný "na lvíčka" se motá v prachu. Chce skočit a místo toho vzletí, vykvikne

překvapením a strachem.

Ozve se potlesk - to vystupuje prababička, vychrtlá, ale drží se rovně v dlouhých černých Šatech s vlečkou, spoustou řasení a neko-nečnými řadami lesklých knoflíků, Pětaosmdesát let! A to má hůl spíš pro parádu!

Obřadník se vrací, sklání se před ní a líbá jí ruku.

"Jste skvělá. A pro nás všechny jste příkladem."

"Děkuji vám, otče. Nikdy v životě jsem se necítila lépe. Ten široký obzor a čerstvý vzduch na mne působí úžasně."

Švihne holí do prachu.

"Jenom se tu nějak dlouh<-i icuklízelo. Budeme se do toho muset pustit."

Smích. Znovu potlesk.

Jediným navykklým pohybem si upravuje vlečku: "Kdo mne miluje, ať mne následuje!"

"Ta má pamatováka, baba," šeptá strýc nevěsty. "Nacpala si do hlavy celý scénář!"

Stařenka napřahuje hůl směrem k obzoru:

¹ Vpřed! K vrcholům!

Z břicha rakety vychází asi deset podsaditých mužů v plandavých mořsky modrých kalhotách, s širokými červenými opasky a květovanými kšandami. Začínají vykládat velké černé okované kufry. Dvě stě padesát kilo zavazadel na osobu. Průkopníci s sebou vezou celý depozitář starého muzea odívání, zavřeného pro nezáměr někdy před sto lety. A to si ještě kvůli váhovému limitu stanovenému ICK nemohli vzít všechnu garderóbii, kterou chtěli.

Raketa vyplivuje rtuťovitého mužíčka s nosem pršákem, který s sebou vleče dlouhé černé pouzdro. Otevírá je, vytahuje bedničku a trojnožku. Postaví první na druhou a dává se do fotografování: nejdřív krajinu. Pak rozhazuje ruce a volá na ostatní. Rozbíhá se za nimi a drží při tom přístroj nad hlavou. Co chvíli se zastaví, zamává na průvod a ten strne v půli kroku, fotograf zapíchne trojnožku do země, schová hlavu pod černou látku, na chvíli ztuhne, něco zmáčkne a tím jako tchoř vypustí obláček tmavošedého dýmu, zamává vítězně rukama nad hlavou a švihá si to dál, tentokrát pozpátku, aby nepropásl

nějakou pěknou momentku procesí.

Muži v květovaných kšandách se shlukují kolem rakety a vyndávají hromadu prefabrikovaných panelů.

Jak pokračují s montáží, pomalu se vylupuje pavilónek vzor 1900 s krajkovou výzdobou květinových vzorů z falešné litiny. Zdvihají se sloupky a na ně si sedá bizarně pokroucená stříška. Odkudsi vytáhli ozdobné hodiny s měděným kyvadlem a postavili je stranou, než budou nařízeny podle času nového světa. Doprostřed pavilónku umístili stolek, který poslouží jako oltář.

Snoubenci i s průvodem se už vracejí z procházky.

Všichni zaujímají svá místa, obřadník přečte předepsané formulky a dvojice si vyměňuje zasnubní prsteny. Matka nevěsty

marně bojuje se závojem ve snaze utřít si slzu.

"Posvěcuji tu sňatek našeho bratra a naší sestry, ale zároveň i sňatek dvou světů, světa dneška se světem zítřka, slavený v zářivé přítomnosti," říká kněz.

Přítomní předávají dárky novomanželům a ti je ihned darují své nové vlasti.

Z rakety jsou vytaženy další stoly a muži je rozmisťují do podkopy. Potom je pečlivě prostřou bílými ubrusy. Z kontejnerů vyndávají jídlo. Kuchaři v bílém si zastrčili rohy ubrousků za opasky. Nafukují lyofilizovaná kuřata, opékají uhlohydrátové řízky, rozmrazují kryogenizované maso, marinují hluboce podchlazené polotovary, zpěňují syntetickou cibuli, míchají -ragú

dochucené Petrželinem a Hřebíčkonem. Sklepmistr rozpouští práškové víno, protože se mu zdá bledé, dobarvuje je a co chvíli přidržuje sklenku beaujolais proti světlu a kontroluje výsledek. Ochutná, zašklebí se a odplivne si. Ale to je jedno, na chuť pravého beaujolais si stejně nikdo nepamatuje. Jenže tradice je tradice - jaká by to byla Belle époque bez vína! Přistěhovalci s sebou ostatně vezou keříčky pracně ukradené v rezervaci. Analýzy půdy totiž potvrdily, že G 17 -

pardon, Naděje - se bude hodit pro kulturu vína.

Kuchaři pečlivě sledují kynoucí a vzdouvající se brišky. Z bombiček nanášejí na dorty mnohobarevné vrstvy šlehačky. Děti jim bombičky ukradnou a pomažou se navzájem šlehačkou, ^kterou pak za ohlušujícího řevu a smíchu olizují jeden druhému z obličeje.

"Toto jsou," říká kněz, "Dary Země zemi." A s rozmáchlým gestem ke všejn přítomným: "Bratři a sestry, zvu vás k prvnímu obědu v novém

domově."

Zdvíhají sklenice a jejich cinkot je přehlušen řevem startující rakety.

"Konečně svobodni!" křičí tatík, jakmile je slyšet vlastního slova. "První, kdo se ohlédne zpátky..."

"...dává fant!" říká ženich a opilecky se směje.

"Spálili jsme za sebou loď," říká kněz.

Otec, který to s pitím taky přehnal, potácivě vstává.

"Nechali jsme všechno staré za sebou!" Sklenka mu vypadne

z třaslavé niky a rozbije se. Všichni strnou.

"To nic..." mumlá otec a sedá si. "Své dědictví si neseme v srdci," říká honem kněz, aby zahnal pověřivý strach. Otec nevěsty se zahanbeně krčí nad talířem a splachuje ostudu další sklenicí.

Hodiny odbíjejí úplně špatně, závaží se nemůžou smířit s jinou gravitací a vypovídají poslušnost.

"No tohle!" všimne si najednou strýc nevěsty. "Ručičky jdou pozpátku!"

"Skandál," říká obřadník. "Podle, nich jsme ještě nepřiletěli!"

Prababička si pokládá ruku na prsa: "Och! To mě píchlo u srdce..." Zmlkne a když si ji značnou prohlíží, zjistí, že zemřela.

Ve stejné chvíli přestávají definitivně jít i hodiny. Přítomní se dívají na vyhublé tělo prababičky a napadá je, že skříň hodin by se dala využít jako rakev...

"Dnešek bude dnem první svatby i prvního pohřbu," mne si ruce kněz. "Uložíme pramáti pod pavilónek. Budeme ho používat jako památník a jako mauzoleum." Obřadník šátrá po kapsách, aby se ujistil, že nezapomněl koncepty projevů. Trvalo mu skoro půl roku, než je sestavil a pracně přepsal z počítače starodávnou tužkou na papír. Tak, kde to máme... projev při pohřbu... Průkopníci minulosti ... aha, tady na straně dvacet. Chladná ruka smrti... na prahu nového života... proč to není důkladněji rozepsané!? Co by asi řekl kněz z Belle époque?

"Vy nepijete, pane abbé?"

Napřahuje sklenici.

Ještě se nedostali ke kávě, když se zdvihl vítr nesoucí obalák prachu. Nevěstě sebral květinový věneček, Nebe se pokrylo skvrnami podobnými mi skvrnám od krve.

Vítr ustal tak náhle, jako přišel.

A na úpatí hor lemujících obzor se objevila obláček zvířeneho prachu.

"Pohybuje se to směrem k nám," říká otec jednomu z mladších synů, "běž a přines můj dalekohled." A potom s chvějícím se hlasem: "Jsou to naši bratři. Přicházejí nás přivítat!"

Společnost se zvedá od stolů a jde přichozím vstříc. - Tatík. zaostřuje dalekohled.

"Jsou to lidé! Jsou oblečeni do zvířecích kůží a pomalovaní nějakými záhadnými znaky."

"Určitě to nejsou domorodci?"

"Ale chlapce, přece víš, že před příchodem našich bratrů byla tahle planeta neobývaná ... mají v rukou nějaké zvláštní předměty."

"Jakého druhu?"

"Myslím, že se tomu říkalo oštěpy, štíty a luky."

"Jakou epochu si vybrali?"

"Tu nejdrsnější, synku, temné věky na úsvitu lidstva."

"Otče, teď už jsou vidět i bez dalekohledu. Podívejte se na toho obra v čele! Zdvihá ten svůj..."

"Štít."

"Mává rukama a křičí."

"Zřejmě jejich uvítací rituál. Měli byehom jim odpovědět."

Milovníci Belle époque se pustí do mávání šátky, klobouky a kapesníky.

Otec poskakuje radostí. "Teď napnuli luky, chtějí vystřelit salvu na naši počest. Synku, podej mi pistolí."

"Jste si jistý, že jsou v ní slepé náboje?"

"Žádný strach!"

Luky o několik stupňů klesnou.

Šípy vylétají.

Otec se hroutí na zem s jedním z nich v srdci.

Dva bojovníci se tahají o hodiny.

"Hugh!" zavrčí náčelník. "My svobodná lidé. Už nikdy otroci času!"

"Ale ty hodiny nejdou, náčelníku!"

Obr otvírá prosklená dvířka a jediným škubnutím vyrve ručičky.

"Teď odněst. Řekl jsem.!"

Přes obzor ztmavlý soumrakem se mihne silueta jednoho z bojovníků, táhnoucího za vlasy ukořistěnou dívku. Potom následují čtyři muži nesoucí slavnostně na nosítkách nejlepší kousek kořisti: kyvadlové hodiny.

Zůstává jen pavilónek, mauzoleum pomíjivosti. A skříňka, v níž leží ve svých šatech s tisícem volánů tiše a důstojně prababička, nevědouc nic o masakru, jako osamělá mumie z jiného světa.

Vychází měsíc, bleděfialový a rohatý.

*přeložil Richard Podaný
ilustroval Libor Páv*

Robert E. Howard

Temná socha

Vločky sněhu poletovaly v nárazech silného větru. Vlny se rozbíjely o divoký břeh a v dále, v hloubi moře neustále hučely jejich dlouhé, temné hřebeny. V šerém světle úsvitu, které se pomalu vpíjelo do oblohy-nad pobřežím Connacht, šel pomalu rybář, tvrdý jako země, která ho zrodila. Špatně vydělaná kůže chránila jeho chodidla, dlouhý kabát z jelení kůže sotva zakrýval tělo; nic jiného na sobě neměl. Kráčel vpřed s tupým úsilím, nevšímal si kousající zimy. Byl jako divoké zvíře, které na první pohled oka připomínal. Náhle se zastavil. Za oponou sněhu a mlhy se vynořil druhý člověk. Před rybářem stál Turlogh Dubh.

Byl přesně o hlavu vyšší než rybář a měl postavu bojovníka. Nestačilo prohlédnout si ho zběžně - každý, kdo ho potkal, ať už muž nebo žena, by si ho dlouho prohlížel. Turlogh Dubh byl šest stop a šest palců vysoký a dojem, že je hubený, který vyvolával na první pohled, míjel po důkladnější prohlídce. Byl silný, ale přiměřeně stavěný, měl mohutná ramena a široký hrudník. Spojoval v sobě sílu býka s rychlostí a pružností pantera. Každý sebemenší jeho pohyb byl nezvykle koordinovaný, jak je typické pro vynikající bojovníky. Turlogh Dubh - Černý Turlogh, kdysi z klanu O'Brienů. Skutečně měl černé vlasy a temnou pleť, pod hustým, černým obočím jako dva vulkány planuly modré oči. V jeho hladce oholené tváři byla nevlídnost hor a oceánů o půlnoci. Stejně jako rybář byl také částí této divoké západní krajiny. Na hlavě měl jednoduchou přilbu bez hledí, chocholu nebo znaku.

Od krku do poloviny stehen ho chránila vypasovaná drátěná košile, zatímco kilt z drsné, hrubé látky, kterou nosil pod ní, sahal do kolen. Na nohách měl boty z kůže tak tvrdé, že by zastavila ostří meče, byly ale obnošené a odřené dlouhými cestami. Na širokém opasku visela v Černé pochvě dlouhá dýka. Na levém rameni nosil

nevelký kulatý štít ze dřeva tvrdého jako ocel, pokrytého kůží, pobitého a vyztuženého železem. Ve, středu štítu byl krátký a těžký bodec. V pravé ruce držel sekuru a právě k ní se upíraly rybářovy oči. Zbraň s třípatrovým topůrkem a ostřím plným elegance se zdála lehká a drobná při srovnání s těžkými sekyrami pirátů ze severu. A přece, pamatoval, uplynuly sotva tři roky od doby, kdy stejné sekury rozdrtily severní nájezdníky, když jim přinesly krvavou porážku a navždy rozlomily pohanskou moc.

Sekera měla vlastní osobnost, podobně jako její majitel. Nepřipomínala žádnou sekuru, které kdy rybář viděl. S jedním ostřím a trojhrannou špicí na vrcholu i týlu byla těžší než vypadala, stejně jako člověk, který ji nosil. S lehou ohnutým topůrkem a nádherným ostřím dělala dojem zbraně profesionála - rychlé, nebezpečné a smrtelné jako kobra. Sekera byla nejlepší irská práce, což v těch dobách znamenalo - nejlepší na světě. Rukojeť, vyřezaná ze dřeva stoletého dubu, vytvrzená v ohni a zpevněná ocelí se nedala zlomit.

"Kdo jsi?" zeptal se rybář drsným tónem, charakteristickým pro obyvatel krajiny Západu.

"A kdo jsi ty, že se mne na to ptáš?" odsekl ten druhý. Zrak rybáře zacestoval k jediné ozdobě, jakou bojovník nosil - těžké, zlaté sponě na levém rameni.

"Hladce oholený a nakrátko ostříhaný, u všech normanských bohů," zamručel, "a tmavý... Musíš být Černým Turloghem, vyhnancem, z klanu O'Brienů. Daleko cestuješ,

naposled, jak jsem slyšel, loupil jsi v horách Vichlov O'Reillya z Oastwa-

"Člověk musí něco jíst v nezávislosti na tom, jestli je vyhnancem nebo ne," zabručel Dalhazjan.

Rybář pokrčil rameny. Být vyhnancem je těžké. V systému klanů se muž, odrvržený vlastním rodem,

podobal před pomstou prchajícímu synu Izmaelovi. Všechny ruce se obrátily proti němu. Rybář slyšel 0 Turloghu Dubhu - o nezvyklém, zhořklém člověku, strašném bojovníku 1 schopném stratégovi, kterého ale náhlé výbuchy divného šílenství označily cejchem, dokonce i v tomto kraji a v těchto časech, které Šílenství přály.

"Dnes je špatný den," prohodil rybář jakoby mimochodem.

Turlogh si nevlídně prohlížel jeho spletené vousy a divoce rozcuchané vlasy.

"Máš loď?"

Tamten pokývl hlavou směrem k nevelké zátoce, chráněné před větrem. Stála tam bezpečně zakotvená loď, vyrobená s dovedností získanou stovkami pokolení lidí, kteří za svou existenci vděčili nebezpečnému moři.

"Nevypadá, že by se hodila k plavbě," odhadl Turlogh.

"Nevypadá? Ty, narozený a vychovaný na západním pobřeží, by ses měl vyznat v lodích! Přepnul jsem na ní sám do zátoky Drumchiff i zpátky, v době, kdy všichni démoni větru se snažili rozervat ji na třísky."

"Při takovém počasí se nedají lovit ryby."

"Copak si myslíš, že pouze vy, vůdcové, pociťujete radost, když vám jde o krk? U všech svatých, plavil jsem se v bouři do Ballinskellings a zpátky pouze pro potěšení."

"To mi stačí," řekl Turlogh, "vezmu si tu loď."

"Čerta starého si vezmeš! Co jsou to za hlouposti? Jestli chceš opustit Erin, jed' do Dublinu a jdi na loď svých dánských přátel."

"Zabíjel jsem za méně urážlivá slova," ostrý pohled změnil tvář Turlogha v děsivou masku.

"A nespřáhl ses s Dány? A nevyhnal tě tvůj klan právě proto, abys zdechl hlady na vřesovištích?"

"Žávist bratrance a hněv ženy," zavrčel bojovník. "Lež, samá lež. Ale dost už o tom. Neviděl jsi v posledních

днеch od jihu dlouhého hada poháněného vesly?"

"Ano... před třemi dny jsem viděl loď plynoucí s větrem a s drakem na přídi. U běhu nepřistála. Opravdu, nic jiného než pořádné údery nemohou ti piráti od rybářského západu očekávat."

"To byl určitě Thorfel Krásný," zamručel Turlogh a zahoupal sekýrou. "Věděl jsem to."

"Piráti něco uloupili na jihu?"

"Banda lupičů zaútočila v noci na zámek Kilbaha. Vypukl boj, a ta verbež unesla Moire, dceru Murtagha, vůdce Dalkazjanů."

"Slyšel jsem o ní," potvrdil rybář.

"Teď začnou na jihu ostřit meče a orat Červené moře krve, není-liž pravda, můj černý klenote?"

"Její bratr, Dermond, se nemůže hýbat po ráně mečem do nohy. Mac Murroughové útočí na zemi jeho klanu od východu, O'Connorové od severu. Nemnoho lidí je možno odsunout od obrany - klan bojuje za přežití. Grunt Erinu se třese před dalkazjanským trůnem od doby, co zahynl velký Brian. Přesto všechno se Corman O'Brien vydal stíhat únosce, ale pluje za stopou divokých ptáků, když soudí, že útočníci byli Dánové z Coningbegu. Nu což, my vyhnanci máme své vlastní způsoby, jak získávat informace - byl to Thorfel Krásný, který ovládá ostrov Slyn, zvaný vikingsy Helmi, na Hebridách. Tam ji unesl a tam za ním půjdu. Půjčíš mi svou loď?"

"Zešlel jsi!" zakřičel rybář. "Co to mluvíš? Z Connacht na Hebridy v otevřené lodi? V takovém počasí? Věděl jsem, že jsi šílený."

"Stejně to udělám," odsekl roztržitým hlasem Turlogh. "Půjčíš mi loď?"

"Ne."

"Mohl bych tě zabít a vzít šiji."

"Mohl bys," potvrdil klidně rybář.

"Ty špinavá svině!" zavřel Turlogh upadající v hněv. "Princezna Erina hyne v prackách rudovousého lupiče ze severu a ty smlouváš jako Sas."

"Človče, přece musím žít!" zařval rybář s nemenším hněvem. "Sebereš mi loď a budu hladovět. Kde najdu druhou takovou? Je nejlepší svého druhu."

Turlogh sáhl pro blýskavou sponu na svém rameni.

"Zaplatím ti. Tohle je spona, kterou mi před bitvou u Clontarf připnul vlastní rukou král Brian. Umíral jsem hladu máje ji na rameni, ale teď, v krajní potřebě..."

"Ne. Má chata není místem pro sponu, které se dotýkaly ruce krále Briana. Neeh si ji... a vezmi si loď ve jménu všech svatých, jestli pro tebe vůbec něco znamenají."

"Dostaneš ji zpět. A s ní možná ještě

zlatý řetěz, který zatím visí kolem volského krku nějakého piráta ze severu."

Den byl šedý a zachmuřený. Vítr vyl a neustávající monotónní šum moře rotil trápení v lidských srdcích. Rybář stál uprostřed skal a díval se na křehkou loď. Její cesta se jako had svíjela mezi balvany, dokud do ní neudeřilo svou silou otevřené moře, které ji jako pírkó vyneslo do výše. Náraz škubl stěžněm a stihlá loď skočila kupředu, zachvěla se, narovnal a rozletěla se s větrem. Stále se zmenšovala, až se proměnila v malý bod tančící na vlnách. Pak vše zakryla vánice a ona se ztratila z očí.

Turlogh částečně věděl o těžkostech tohoto šíleného předsevzetí. Byl však vychován, aby bojoval s nebezpečím. Zima, led, zařezávající se sněh s deštěm by někoho slabšího udolaly, jeho pouze pobízely k ještě většímu vypětí. Byl tvrdý i mrštný zároveň jako vlk. Byl výjimečný dokonce i mezi těmi, jejichž výdrž udivovala nejvíce, zocelenými Vikingy. Když byl dítětem, hodili ho do závěje, aby zjistili, jestli má právo žít. Děťství a mládí strávil v horách, na pobřeží a uprostřed západních vřesovišť. Dokud nedosáhl věku muže, nenosil žádnou tkaninu. Jediným oblečením syna vůdce Dalkazjanů byla vlčí kůže. Než byl vyhnan, dokázal navít koně, když běžel celý den po jeho boku. Plavání neměl nikdy dost. Nyní, když ho intriky závistivých příbuzných vyhnaly od lidí, zocelil se natolik, že to civilizovaný člověk není schopen pochopit.

Sněh přestal padat, počasí se vylepšilo, ale vítr stále foukal. Turlogh se z nezbytnosti držel blízko břehu, manévruje mezi útesy, na které - zdálo se - co chvíli narazí jeho loď. Bez odpočinku pracoval u stěžně, rumpálu a vesel. Turloghovi se dařilo vykonat tisíckrát více než kterémukoli jinému člověku. Aniž by pustil z rukou kormidlo, posiloval se ze skromných zásob, které mu dal rybář. Než dohlédl na Malin Head, nádherně se vyčáslilo. Moře bylo stále vzbouřené, ale vítr zeslábl a pouze silná bríže popoháněla loď kupředu. Dny i noci se spolu slévaly, Turlogh plul na východ. Jednou přirazil ke břehu, aby nabral čerstvou vodu a několik hodin se vyspal. Když seděl u kormidla, myslel na poslední slova rybáře: "Proč chceš nasazovat život pro klan, který vypsal odměnu za tvou hlavu?"

Pokrčil ramenem. Krev je hustší než voda. Holá pravda o tom, že ho jeho lid vypudil, aby jako stíhaný vik zahynul uprostřed vřesovišť, nezměnil fakt, že to byl jeho lid. Malá Moira, dcera

Murtagha a Kilbahy se ničím neprovinila, pamatoval si ji dobře. Často si spolu hráli, když byl výrostek a ona ještě dítětem. Pamatoval si její tmavě šedé oči, lesknoucí se černé vlasy, pěknou tvář. Už jako dítě byla nezvykle krásná - vlastně pořád byla ještě dítětem, neboť on, Turlogh, byl mladý, i když o mnoho let starší než ona. A teď plula na sever, aby se proti své vůli stala milenkou norského lupiče. Thorfel Krásný... Turlogh ho proklel jménem bohů, kteří neznali znak kříže. Před očima mu vířila rudá mlha, moře získalo barvu krve. Irská dívka jako kořist v skalle norského piráta... Prudkým pohybem kormidla Turlogh zamířil na otevřené moře. V jeho očích se objevil lesk šílenství.

Dlouhá je cesta z Malin Head do Helmi, kterou si vybral Turlogh přímo přes zpěněné moře. Mířil k malému ostrůvku, který podobně jako mnoho jiných malých ostrůvků ležel mezi Mull a Hebridami. Dokonce i současný mořeplavec s mapou a kompasem by měl těžkosti s jeho odhalením. Turlogh je neměl. Plul tak, jak mu napovídaly znalosti a instinkt. Znal tyto vody jako svůj vlastní dům, plavil se po nich jako pirát i jako mstitel, a jednou dokonce jako zajatec, přivázaný k palubě dračí lodi.

Stopy na ostrůvku byly ještě teplé. Dým vznášející se nad břehem, plující trosky, kusy spálených dřev potvrzovaly, že Thorfel na cestě pokračoval v loupežích. Turlogh zavřel s divokým uspokojením - kromě značného zpoždění byl blízko Vikinga. Ten totiž pátil a olupoval břehy po cestě, zatímco Turlogh plul přímým kursem jako letící střela.

Byl ještě daleko od Helmi, když uviděl jiný malý ostrůvek, ležící něco na bok od kursu. Znal jej od nepaměti. Byl neobydlený, mohl na něm ale najít vodu. Zamířil k němu loď. Nazýval se Ostrov mečů, nikdo ale nevěděl vlastní proč. Když se přiblížil k pláži, zpozoroval něco, co ho ihned zaujalo. Na písek byly vytaženy dvě lodi, jedna hrubá, podobná té, na které plul, ale značně větší; druhá, dlouhá a nízká, nepochybně patřila Vikingům. Obě byly prázdné. Turlogh chvíli naslouchal, očekávaje třesk zbraní a válečný pokřik. Panovalo ale ničím nerušené ticho. Rybáři ze skotských ostrovů, pomyslel si. Banda pirátů je vypátrala z moře nebo z jiného ostrova a pronásledovala je v dlouhé lodi s vesly. Pronásledování trvalo déle než čekali - na širé moře by nevypluli v otevřené lodi. Rozpálení chtivostí smrti dokázali se ale lupiči hnát za svými oběťmi po vzbouřeném moři přes stovky mil dokonce takovou lodí,

jestli to bylo nutné.

Turlogh připlul ke břehu, vyhodil přes palubu kámen sloužící za kotvu, sekuru v ruce a vyskočil na písek. Nedaleko zpozoroval podivnou hromadu podezřelých tvarů. Několik kroků a stanul tváří v tvář tajemství. Patnáct rudovousých Dánů leželo v nerovném kruhu v kalužích vlastní krve. Žádný z nich nedýchal. Uvnitř tohoto kruhu, promíchané s těly pirátů, ležela jiná těla, těla lidí, jaké Turlogh ještě nikdy nepotkal. Nevysocí, s velmi temnou kůží, jejich smrti zasklené oči byly černější než všechny, jaké kdykoli v životě viděl. Ozbrojeni byli málo. Mrtvé, ztuhlé dlaně ještě držely zubaté meče a dýky. Tu a tam ležely jejich šípy, zlomené o hrudní pancíře Dánů, a Turlogh si s údivem všiml, že mnoho z nich mělo křemenné hroty.

"To byla urputná bitva," zabručel. "Málokdy se taková bitva přihodí. Kdo jsou ti lidé? Na žádném z ostrovů jsem podobné neviděl. Sedm... to jsou všichni? Kde jsou ostatní, kteří jim pomohli pobít dvakrát více pirátů? Nejsou silní, jejich zbraně jsou ubohé, a přece..."

Zarazilo ho něco jiného. Proč se cizinci nerozbeželi a neutekli, aby se ukryli mezi stromy? Myslel, že zná odpověď. Přímou uprostřed mrtvého kruhu leželo něco neobvyklého: socha z nějakého tmavého materiálu, připomínající člověka. Dlouhá nebo raději vysoká okolo pěti stop, připomínala natolik živou bytost, že se Turlogh podivil. Opřený o sochu, ležel trup starého muže, posekaný tak, že téměř nepřipomínal lidské tělo. Jedna hubená ruka starce objímala sochu, dlaně druhé držela ještě dýku, po rukojeť vraženou do prsou Dána. Turlogh prohlédl strašné rány, které tak znetvořily starce. Ano, pomyslel si, bylo těžké je zabít, bojovali dokud nebyli doslova rozsekáni na kusy. Umírající nesli ještě smrt svým vrahům. Tolik usoudil z toho, co viděl. Strašlivá neústupnost se rýsovala na osmahlých tvářích.

Prohlédl si mrtvé dlaně, stále ještě vpletené ve vousech nepřátel. Jeden z cizinců ležel pod tělem mohutného Vikinga, na kterém Turlogh nepozoroval žádné rány - dokud nepřišel blíže a neviděl zuby tmavého muže, které byly jako zuby dravce zahryznuty v silném hrdle protivníka.

Sehnul se a vytáhl z hromady těl sochu. Paže starce ji držely pevně, musel použít celou svou sílu, aby ji odtrhnul. Zdálo se, že dokonce po smrti stařec hlídá svůj poklad; Turlogh cítil, že právě za tento obelisk dali život nevysocí muži s temnou kůží. Mohli se

rozprchnout a skrýt se před nepřitelem, ale to by znamenalo zanechat sochu v rukách pirátů. Volili proto raději smrt vedle ní.

Turlogh pokýval hlavou. Jeho nenávist k Vikingům, dědictví mnoha křivd a zneuctění byla živá, planoucí, téměř nekonečná, a přivádějící občas k šílenství. V jeho divokém srdci nebylo místa pro lítost - pohled na Dány ležící u jeho nohou ho naplňoval krutou radostí. A přece v těchto tichých mrtvých lidech cítil vášeň silnější než byla jeho, hrot sahající hlouběji než jeho nenávist. Hlouběji a dále do minulosti. Ti nevysocí muži se mu zdáli staří, ne způsobem, jaký může být starý člověk, ale takovým, jakým bývá stará celá rasa. Dokonce jejich mrtvá těla vyzařovala nezachytelnou, prvotní záři. A socha...

Kelt se sehnul a chytil sochu, aby ji zvedl. Očekával velkou tíhu a byl udiven - socha nebyla těžší než kdyby byla vyrobena z lehkého dřeva. Zatukal na ni, dutá nebyla. Zpočátku se domníval, že ze železa, později usoudil, že je to kámen; ale kámen jaký ještě neviděl. Věděl, že takový nenajde nikde na Britských ostrovech ani kdekoli ve známém mu světě, protože tak jako mrtví, i socha se zdála stará. Hladká a neotlučená, vypadala* jako včera vytesaná, ale mimo to byla symbolem vzdálené minulosti. Turlogh o tom věděl. Představovala muže velice podobného těmto nevysokým válečníkům. Byla však mezi nimi určitá odchylka. Cítil, že je to obraz člověka, který žil už dávno, neboť neznámý sochař určitě pracoval podle živého modelu. A dokázal svému dílu vdechnout život. Široké plece, hrud', mohutné svaly ramen - silueta očividně vyjadřovala sílu. Silně zvýrazněná čelist, rovný nos, vysoké čelo ukazovalo na vysokou inteligenci, velkou odvahu, neústupnou vůli.

Ten člověk byl určitě králem, pomyslel si Turlogh. Nebo bohem. A přece nenosil korunu. Jediným jeho oděvem bylo něco podobného bederní roušce, vyřezané s takovou pečlivostí, že byl vidět i nejmenší záhyb nebo zmačkání.

Byl to jejich bůh, myslel si Turlogh, když se rozhlížel kolem sebe; utíkali před Dány, ale na konec padli za svého boha. Co je to za muže? Odkud přišli? Kam mířili?

Stál opřený o svou sekuru a v jeho duši se objevovaly divné pocity. Otevřely se před ním nekonečné propasti Času a prostoru. Viděl podivné, věčné a bez konce plynoucí lidské zástupy, narůstající a ustupující jako mořský příboj. Život byl jako dveře, otevřené mezi dvěma cizí-

mi, temnými světy. Kolik lidských ras, jejich nadějí a úleků, lásky i nenávisti prošlo těmito dveřmi na své cestě z temnoty do temnoty? Turlogh si povzdechl. Kdesi v hloubi se v něm probouzel mystický keltský smutek.

"Byls kdysi králem, Temná socho," pověděl k soše. "Možná jsi byl bohem a vládl jsi celému světu. Tvůj lid pomínul, jak pomine i můj. Byls kdysi vládcem Křemenného lidu, rasy, kterou zničili mí keltští předkové, ^no, i my jsme měli své dny, ale i my dnes odcházíme. Ti Dánové, kteří leží u tvých nohou... dnes jsou dobyvatelé. Teď mají své dny, ale i ony pomínou. Ale ty poputuješ se mnou, Temná socho, ať už jsi král, bůh nebo d'ábel. Myslím, že mi přineseš štěstí a to budu potřebovat, jen co dopluji k Helmi."

Opatrně upevnil sochu na přídi loď. Znovu vyplul na moře. Obloha se zatáhla, začal padat sníh - drobné, bolestné bodající vločky. Temné vlny nesly kusy ledu, víchr narážel s vytím do otevřené lodi. Turlogh necítil strach. Loď plula jako nikdy předtím. Prorážela oblaka sněhu a Dalkazjanovi se zdálo, že to od Černé sochy se mu dostává pomoci. Bez pomoci nadpřirozených sil by byl už stokrát mrtev. Plavba vymáhala všechny jeho námořní znalosti a měl pocit, jako by neviditelná ruka držela naviják, táhla veslem, jako by mu síla, větší než lidská, pomáhala stavět stožár.

Pak se celý svět skryl za bílý závěs a dokonce keltský instinkt nepomohl Turloghovi nalézt směr. Zdálo se mu, že kormidluje podle pokynů tichého hlasu, který se k němu dostává odkudsi zpoza hranice vědomí. Nepřekvapilo ho, že když přestal padat sníh a mraky odkryly studený stříbrný měsíc, rozpoznal před přídělí zemi, ostrov Helmi. Dokonce více, věděl, že hned za ostrůvkem najde zátoku, ve které měl Thorfel zakotvenou svou dračí loď. Sto yardů dál stála Vikingova skalli. Turlogh se divoce zasmál. I kdyby znal všechna tajemství mořeplavby, nedokázal by se dostat přesně k tomuto místu - to bylo prostě štěstí... ne, něco většího než štěstí. Protože tohle bylo nejlepší místo ze všech možných míst, které dovolovalo přirazit ke břehu zloženému necelé půl míle od vrahova sídla a ukrytému před liskými zraky za vyčnívajícím mysem. Kelt pohlédl na neodhadnutelnou, jakoby zamyšlenou Temnou sochu. Měl podivnou jistotu, že všechno bylo jejím dílem, a on, Turlogh, je pouze pěšákem v její hře. Kým byla tato postava? Jaká dávná tajemství viděly vyřezané oči? Proč o ni válečníci s temnou kůží bojovali s takovou obětavostí?

Turlogh zamířil s lodí ke břehu, do malé zátoky. Vyhodil kotvu a vyskočil na zem. Naposledy pohlédl na Temnou sochu ponořenou v zamyšlení a rychle se vydal po úbočí mysu. Snažil se být sám neviděn. Na vrcholu se rozhlédl. Necelou půl míli od něho kotvila Thorfelova dračí loď. O něco dál uviděl jeho skalli: dlouhou nízkou budovu z hrubě otesaných klád. Jasné světlo svědčilo o ohnících planoucích uvnitř. V nehybném mrazivém ovzduší bylo výrazně slyšet zvuky slavnosti. Turlogh zatnul zuby. Slavnost! Oslavují trosky a smrt, domovy změněné na dýmající spáleniště, zabitě muže, znásilněná děvčata. Ano, tihle Vikingové byli pány světa. Všechny kraje na jihu byly před nimi na kolenu a jejich obyvatelé žili proto, aby jim dodávali zábavu - a otroky. Turlogh se prudce zachvěl, jako by kolem přešla smrt. Touha po krvi ho trápila jako tělesná bolest, ale překonal v sobě vášeň, která mu zatemňovala mozek. Přišel sem ne proto, aby bojoval, ale aby jim unesl děvče, které oni sami unesli.

Pozorně prohlédl terén. Objevil husté rostoucí stromy hned za skalli. Menší domy - sklady a chaty sluhů - stály mezi hlavním domem a zátokou. Na břehu planul velký oheň, u kterého pilo a zpívalo několik válečníků, ačkoli tvrdý mráz způsobil, že většina z nich se schovala ve velkém sále hlavního stavení.

Turlogh se začal plazit dolů po hustě zarostlém svahu. Mířil k lesu, který se širokým obloukem přibližoval ke břehu. Držel se hranice stínu lesa. Přibližoval se ke skalli oklikou, protože se obával pouštět přes otevřený terén, kde ho mohli zahlédnout Thorfelovi strážci. Bože, kdybych měl s sebou bojovníky z Clare, jako za dávných časů! Nemusel bych se plížit mezi stromy jako vlk! Železným stiskem sevřel rukojeť zbraně - když si představoval tu scénu: útok, výkřiky, potoky krve, svištění dalkazjanských seker... Těžce vzdychl. Je vyhnancem. Už nikdy nepovede válečníky svého klanu do bitvy.

Padl náhle do sněhu a nehybně ležel ukrytý za nízkým keřem. Přicházeli nějakí lidé z téže strany, ze které přišel i on. Hlasitě oddechovali a těžce dupali. Za okamžik je spatřil: dva silné Vikingy oděné do plátkové zbroje, která ve světle měsíce vypadala jako stříbrné šupiny. S velkou námahou něco nesli. Turlogh s údivem poznal Temnou sochu. Pomyslel si, že našli jeho loď, ale znepokojení nad tím se ztrácelo velkým údivem. Ti Vikingové byli obři s ocelovými svaly, a přesto se potáceli pod vahou nákladu. Temná

>socha vážila v jejich rukách snad stovky liber, ačkoli jí Turlogh sám zvedl jako pírkó. Málo chybělo, aby z údivu zaklel. Ostatně, ti dva byli určité opilí.

"Položme ji," zasípal jeden z nich. "Na Thorovu smrt, váží snad tunu! Musíme si odpočinout."

Druhý Viking něco zamumlal na odpověď a oba začali sochu pokládat na zern. Náhle jednomu z nich uklouzla ruka a Temná socha těžce spadla do sněhu. Viking, který předtím navrhoval odpočinek, zavyl.

"Ty zkurvy synu! Upustil jsi mi ji na nohu! Aby tě čerti vzali, mám ji rozbitou!"

"Vytrhla se mi z rukou! Ona žije, říkám ti, zeje živá!"

"Tak ji zabiju!" zařval poraněný Viking a vytaženým mečem udeřil z celé síly ležící postavu.

Rozletěly se jiskry, když se čepel roztránila na sto kousků. Nor zavyl bolestí, protože mu úlomek oceli roztránil čelo.

"Sedí v ní ďábel!" křiknul, když odhazoval rukojeť meče. "Ani jsem ji neškrábnul. Ber ji! Ať si s ní Thorfel poradí sám."

"Jen ať tu leží," zabručel jeho druh, když z čela otíral krev. "Krvácím jak zaříznuté prase. Vráťme se. Řekneme Thorfelovi, že nikdo loď z ostrova nekrade. Přece proto nás poslal k mysu."

"A co s lodí, ve které jsme našli tohleto? Možná to byl nějaký skotský rybář, kterého bouře odchýlila z kursu. Určitě se teď schovává v lese jako krysa. No, ber ho. Ať je to bůh nebo ďábel, zaneseme ho k Thorfelovi."

S námahou znovu zvedli sochu a pomalu vykořčili, jeden klením kulhal, druhý občas potřásl hlavou, když mu krev zalévala oči.

Mráz mu přeběhl po zádech. Každý z obou mužů byl silný jako on, a přece nesení předmětu, se kterým si on hravě poradil, od nich vyžadovalo veškerou sílu. Udivený zakroutil hlavou a vyrazil dál.

Konečně se dostal na místo uprostřed stromů, odkud bylo nejbližší ke skalli. Přiblížil se rozhodující okamžik. Musel se nějakým způsobem dostat do stavení a nepozorovaně se v něm schovat. Po obloze pluly mraky. Počkal, až jeden z nich zakryl měsíc a nehluchně přeběhl jako stín přes sněhovou pláň.

Křik a zpěv doléhající z vnitřku ho ohlušoval. Přitisknut k nerovným trámům blížil se k rohu domu. Piráti určitě nebyli příliš ostražití. Copak se Thorfel mohl obávat nepřátel? Žil v přátelství se všemi lupiči severu, a nikdo jiný by se v takové noci nevy-

dal na moře.

Jako stín uprostřed temnoty, pohyboval se Turlogh okolo domu. Objevil boční vchod a přibližoval se k němu. Okamžitě ale couvnul a přitiskl se ke stěně. Uvnitř někdo posouval závoru. O chvíli později se otevřely dveře, vyšel mohutný muž a dveře za sebou zavřel. Potom teprve uviděl Turlogha. Otevřel ústa ke křiku, ale ve stejné chvíli Keltova dlaň se silou ocelových kleští sevřela jeho hrdlo. Výkřik hrůzy byl udušen v zárodku. Viking jednou rukou chytil útočníka za zápěstí, čepel jen tiše zazvonila o Dalkazjanovu drátěnou košili a zbraň spadla do sněhu. Nor se bezvládně sesul. Železný, smrtelný stisk mu doslova rozdrtil krk. Turlogh pustil tělo a než se znovu obrátil ke dveřím, plivnul s pohrdáním na mrtvou tvář.

Dveře byly něco pootevřené a závora nezapadla. Turlogh se opatrně podíval dovnitř. V místnosti, plné beček piva, nebyl nikdo. Neslyšně vešel a přivřel dveře tak, aby nezapadly. Přemýšlel, že by bylo třeba někde schovat mrtvolu, ale neměl tušení, jak to udělat. Musel se spolehnout na své štěstí a věřit, že si ve vysokém sněhu nikdo mrtvoly nevšimne. Přesl přes místnost a ocitl se v následující, která se nacházela u vnitřní stěny. Byl to také sklad, ale prázdný. Otvor ve stěně, bez dveří, pouze zakrytý koženým závěsem, vedl do hlavního sálu, jak si domyslel, když odtamtud uslyšel hlasy. Přišel blíž a podíval se pozorně dovnitř.

Před očima měl velkou místnost, sloužící majiteli skalli za hodnovní síň, poradní místnost i obytný pokoj. Tato místnost, se začernalými trámy od dýmu, s hučícím ohněm v ohništích a hustě zastavěná stoly, byla této noci scénou strašného hýření. Silní bojovníci se zlatými bradami a divokým pohledem seděli nebo leželi, rozloženi na lavicích z otesaného dřeva, procházeli se nebo byli nataženi na podlaze. Pili zpěněné pivo z rohu a kožených měchů, jedli krajíce žitného chleba a kusy masa, které uřezávali noži z celých pečených kanců. Panovala zde divná směsice lidí, s jejich primitivními písněmi a pokřiky kontrastovaly cenné poklady visící na stěnách, dokazující vysoce rozvinutou civilizaci jejich tvůrců. Byly tu nádherné koberce, tkané normanskými ženami, bohatě zdobené zbraně, patřící knížatům Francie a Španělska, brnění a nádherné šaty z Byzancie a Orientu, protože až tam se dostaly dračí lodě. Mezi nimi byly umístěny lovecké trofeje, aby dokázaly, že Vikingové si dovedou poradit se zvířaty zrovna tak dobře jako s lidmi.

Současný člověk by těžko dokázal porozumět pocitům, jaké k těmto lidem cítil Turlogh O'Brien. Byli to pro něho ďábli, vlkodlaci, žijící na severu výlučně proto, aby přepadali klidné obyvatele jihu. Celý svět byl odkázán na jejich rozmary, mohli brát a vybírat, ničit nebo šetřit životy, v závislosti na jejich přání. Krev bušila Turloghovi na spáncích. Nenáviděl - jak jen může Kelt nenávidět - jejich velkopanskou ignoranci, jejich boty, sílu, pohrdání všemi jinými rasami, jejich nelítostné zachmuřené oči, nade všechno nenáviděl ty oči, které s hrozbou a posměchem pohlížely na svět. Keltové byli také krutí, ale mívali občas chvíle citlivosti a něžnosti. V srdcích Vikingů nic takového nebylo.

Pro Turlogha byl pohled na tuto hostinu jako rána do tváře. Pouze jedno ještě chybělo, aby se naplnilo jeho šílenství. A to právě spatřil. Na čestném místě seděl Thorfel Krásný, mladý, přitažlivý, arogantní, zrůžovělý od vína a hrdosti. Opravdu, byl velmi přitažlivý. Postavou trochu připomínal Turlogha, ale byl o něco mohutnější. Ale na tom se jakákoli podoba končila. O kolik měl Turlogh tmavší kůži než jeho lid, o tolik byl Thorfel Světlejší uprostřed svých světlovalských vikingů. Jeho vlasy a vousy byly jako čisté zlato, světlešedé oči měl přivřené. A vedle něho... Turlogh zatnul pěsti, až mu nehty probodly kůži.

Moira z klanu O'Brienů zcela jasně nepatřila mezi tyto světlovlasé obry a jejich silné ženy. Byla jemná, téměř křehká, její temné vlasy hořely barvou bronz. Jen tvář měla stejně bílou jako oni, ale s jemným růžovým odstínem, jaký neměly ani nejkrásnější severské ženy. Její plné rty byly bledé strachy, když tak seděla schoulená uprostřed všeho křiku a rámusu. Turlogh viděl, jak se zachvěla, když ji Thorfel neurvale objal kolem ramen. Celý sál se mu zachvěl před očima, začleněný krvavou mlhou. Jen s velkým úsilím se ovládl.

*Osric, Thorfelův bratr je po jeho pravici," zamumlal si pro sebe. "Z druhé strany Tostig, Dán, který jak se povídá, může jedním úderem svého meče rozetnout vola. A tam sedí Halfgar, Swegn, Oswick a Sas Athelstane, jediný člověk v tomhle stádu. A... k čertu... co to znamená? Kněz?"

Opravdu, byl to kněz, bledý a nehybný uprostřed oslav, mlčky se modlil růženec. Jeho pohledy plné soucítění směřovaly ke štíhlé irské dívce sedící vedle Thorfela. A potom Turlogh uviděl ještě něco. Na menším, vedlejší stole, jehož bohaté zdobení

svědčilo o tom, že byl ukraden někde daleko na jihu, stála Temná socha. Jak je vidět, oba zranění Vikingové ji nakopec donesli. Její vzhled Turlogha překvapil a zchladil jeho horkou hlavu. Pouze pět stop vysoká? Teď se zdála mnohem vyšší. Jako bůh se vznášela nad hodujícími, pohroužena do věcí tajemných a temných, které překračují možnosti chápání lidského hmyzu, hemžícího se u jejích nohou. Jako vždy, když hleděl na Temnou sochu, tak i teď se před Turloghem otevřela brána vedoucí do vnějšího prostoru, k větru vanoucímu z hvězd. Čeká... čeká... na koho? Možná její vyřezávané oči vidí přes stěny skalli, přes sněžnou poustinu, přes mys... Možná ty nevidomé oči už spatřily pět lodí, plujících přes temné, klidné vody. Turlogh ale přesto nevěděl nic o lodích, ani o veslařích - nevysokých mužích - s temnou kůží a s neproniknutelnými pohledy.

"Hej, přátelé!" Thorfelův hlas přebil rámus v sále. Všichni ztichli a podívali se na něho. Mladý král moře vstal. "Dnes v noci," křiknul, "se žením!"

Řev nadšení zatřásl dýmem zčernalými trámy. Turlogh zaklel bezmocným vztekem.

Thorfel uchopil Moiru a s nemotornou jemností ji posadil na stůl.

"Copak se nehodí na ženu Vikinga?" křikl. "Pravda, je trochu stydlivá, ale to je přirozené."

"Všichni Irové jsou zbabělci!" křikl Oswick.

"Což je vidět na příkladu Clontarfa a jizvy na tvé čelisti!" zaduněl Athelstane, a jeho přátelské poklepám způsobilo, že si Oswick málem sednul, což vyvolalo salvy drsného smíchu.

"Dávej si na ni pozor, Thorfele!" zavolal bystrooký mladý Juno sedící mezi bojovníky. "Irská děvčata mají drápy jako kočky!"

Thorfel se rozesmál jako člověk přivyklý absolutní poslušnosti.

"Dám jí několik lekcí pořádnou rákoskou. Ale dost řečí. Je pozdě. Kaplane, oddej nás."

"Dcero," řekl nepevným hlasem kněz, když vstal. "Ti pohaní mne sem přivedli násilím, abych provedl křesťanský obřad v tomto bezbožném domě. Chceš si z vlastní vůle a nepří nucení vzít žat manžela tohoto muže?"

"Ne! Ne! Ó Bože, ne!" zakřičela divoce Moira. Na Turloghově čele vystoupily krůpěje potu. "Svatý pane, zachraň mne od takového osudu. Unesli mne z mého domu, zabili bratra, který mne bránil! Tenhle Člověk mne odnesl, jako bych byla ranec, zabitě zvíře!"

"Ticho!" zařval Thorfel a uhodil ji do tváře, lehce, ale s dostačující silou, aby

se na jejich temných ústech objevila krev. "U Thora, jsi nějaká neposlušná. Rozhodl jsem se oženit a žádné pištění neposlušné dívky mne nezastaví. No co, nevděčnice, copak si tě nechci vzít křesťanským způsobem pouze vzhledem na tvé hloupé předsudky? Pamatuj si, já nedbám na obřady a jestli si tě nevezmu jako ženu, tak si tě vezmu jako otrokyni."

"D_xcero," promluvil chvějícím se hlasem kaplan, který se obával ne o svůj, ale o její osud. "Přemýšlej. Ten člověk ti dává více než by dalo mnoho jiných. Nabízí ti přinejmenším řádný stav manželství."

"Přesně tak," přerušil ho Athelstane. "Vdáš se jako dobré děvče a měj z toho prospěch. Nejedná žena z jihu spí v severské manželské posteli."

"Co mám dělat?" ptal se sám sebe Turlogh a tato otázka mu drásala mysl. Mohl udělat pouze jedno: počkat na konec obřadu až Thorfel se vzdálí se svým mazlíčkem, a později, jak možno nejtíšeji, ji unést. Potom... neosměloval se dělat plány tak dalece sahající do budoucnosti. Udělal a udělá, co jen bude moci. To, co vykonal, z nezbytnosti vykonal sám. Člověk bez klanu nemá přátel, dokonce ani mezi vyhnanci.

Neměl prostředek, aby uvědomil Moiru o své přítomnosti. Musí vydržet celou slavnost bez nejmenšího stínu naděje na osvobození, naděje, kterou by jí dala známka jeho blízkosti. Instinktivně pohlédl na zachmuřenou Temnou sochu stojící v ústraní. U jejích nohou bojovalo nové se starým, pohané s křesťany, ale Turlogh dokonce v této chvíli cítil, že 1 nové, i staré bylo stejně mladé pro tuto postavu.

Zdalipak kamenné uši obelisku slyšely charakterický šelest, když přídě lodí drhly o písek? Tichý úder nožem v temnotě, chrapot unikající z podřezaného hrdla? Shromáždění v skalli slyšelo pouze vlastní křik, a ti u ohnišť na dvoře se bavili a zpívali si bez vědomí, že okolo nich se vznáší nehlučná smrt.

"Tak dost!" zařval Thorfel. "Vem růženec, kaplane, a říkej svoje modlitby! A ty, děvko, pojď sem a budem se brát."

Stáhnul dívku ze stolu a postavil ji před sebe. Vytrhla se mu. Její oči hořely, bouřila se horká keltská krev.

"Ty žlutovlasý pse!" zvolala. "Copak si myslíš, že princezna Clare, v jejíchž žilách plyne krev Briana Bóra, usedne na lavici v barbarově domě a bude pirátovi ze severu rodit žlutohlavá štěňata? Ne! Nikdy nebudu tvou ženou!"

"Tak si tě vezmu násilím!" zařval

a chytil ji za ruku.

"To se ti nepodaří!" křikla s pocitem vítězství, zapomínajíc na strach. Jako blesk mu od pasu vytrhla dýku, a než ji stačil zadržet, bodla úzké ostří do vlastní hrudi. Kněz zaúpěl, jako by byl sám raněn, skočil kupředu a chytil padající dívku do rukou.

"Bud' proklet, Thorfele, proklet bohem všemohoucím!" zavolal. Jeho hlas hřměl jako hlas hromu, když nesl dívku, aby ji položil na blízké lůžko.

Thorfel stál zaskočen. Chvilí panovalo ticho a než ta chvíle minula, Turlogha O'Briena se zmocnilo šílenství.

"Lamh Laidir Abu!" bojový výkřik O'Brienů rozřal ticho jako řev raněného tygra. Všichni se obrátili, aby zjistili místo jeho zrodu, a šílený Kelt vpadl do sálu jako víchř z pekel. Zmocnilo se ho černé keltské šílenství, proti kterému bledné dokonce šílená vikingská zuřivost. S ohněm v očích a pramínkem pěny na zkrivených rtech se řítí mezi zaskočené hosty. Děsivý pohled dopadl na Thorfela v protějším rohu sálu, ale v běhu bil nalevo i napravo. Jeho útok připomínal cestu tornáda, které za sebou nechávalo pruh mrtvých a umírajících.

Lavice se převracely, lidé křičeli, teklo pivo z převržených pohárů. Turloghův útok byl rychlý, než se ale dostal k Thorfelovi, stačili mu zastoupit cestu dva bojovníci s obnaženými meči - Halfgar a Oswiek. Viking s jizvou na tváři zahynul dříve než stačil pozvednout zbraň. Kelt odrazil štítem Halfgarův úder a s bleskovou rychlostí udeřil znovu. Ostří jeho sekyry proseklo drátěnou košili, zebra i páteř.

V sále vznikl strašný zmatek. Muži brali zbraně a ze všech stran spěchali tam, kde tiše a strašně zuřil osamocený Dalkazjan. Turlogh Dubh připomínal ve své zuřivosti raněného tygra. Jeho pohyby rozmazané rychlostí, byly explozí dynamické síly. Halfgar ještě nestačil spadnout a on už přeskočil jeho tělo a hnál se k Thorfelovi, který omámený stál nehybně s obnaženým mečem v ruce. Okamžitě ale mezi ně vpadnul zástup bojovníků. Meče létaly nahoru a dqlů, jako blesk mezi nimi svítila dalkazjanská sekyra. Bojovníci útočili zprava i zleva, zepředu i zezadu. Z jedné strany se blížil Osric mávající dvouručním mečem, z druhé dotíral s kopím jiný viking. Turlogh uhnul před úderem meče a současně udělal dvojitý úder, vpravo a vzad. Thorgelův bratr upadl s rozřatým kolenem, druhý viking byl zabit na místě, když mu týlní hrot sekyry prorazil lebku. Narovnáva je se, Kelt

udeřil štítem do tváře protivníka, útočícího zepředu. Vystupující bodec změnil obličej protivníka na krvavou kaši. O chvíli později, když se Dalkazjan s kočičí mrštností obrátil, aby odvrátil útok zezadu, ucítil, jak se na něho snáší stín smrti. Ztrácí rovnováhu upadl na stůl, ale koutkem oka ještě uviděl, jak se Tostig zaměřuje svým těžkým, obouručním mečem. Věděl, že tentokrát ho neochrání ani jeho nadliská rychlost. A potom svištící meč zavadil o Temnou sochu stojící na stole a s hromovou ranou se rozpadl na tisíc modravých jisker. Tostig se zatočil omámením. Stále ještě držel bezcennou rukojeť, když Turlogh bodnul sekyrou jako mečením. Svrchní ostří trefilo Dána do oka a proniklo mu do mozku.

Přesně v téže okamžiku byl v sále slyšet tichý svist a křik bolesti. Mohutný bojovník se zvednutou sekyrou se pohnul nemotorně směrem k Turloghovi, který mu rozpoltil lebku dříve, než si stačil všimnout šípů s křemenným hrotem, který trčel Vikingovi v hrdle. Prostor protínaly třpytivé paprsky buzičící jako včely, nesoucí rychlou smrt. Kelt zarískoval a pohlédl směrem k hlavnímu východu na druhé straně sálu. Vlával se jím dovnitř nezvyklý zástup - nevysocí muži s temnou barvou kůže, s nehybnými tvářemi a očima jako korálky. Ačkoli byli málo ozbrojeni, měli meče, oštěpy a luky. Ted', na malou vzdálenost, vypouštěli své dlouhé šípy s černým opeřením téměř nazdařbůh, a Vikingové padali jako mouchy.

Přes velký sál skalli prošla krvavá vlna boje, bouře zápasů, která lámala stoly, tříštila lavice, ze stěn strhávala ozdoby a trofeje, zanechávala za sebou na podlaze kaluže krve. Cizích mužů bylo méně než Vikingů, ale překvapení a mrak šípů vyrovnávaly jejich šance. Přímou v boji ukázali, že nejsou horší než jejich mohutní nepřátelé. Norové, omámení nenadálým útokem a pivem vypitým při hostině, nemající dostatek času, aby se úplně vyzbrojili, bojovali s divokou krásou charakterizující jejich rasu. Ale primitivní zuřivost útočících byla rovna bojovnosti Vikingů. A na konci sálu, pobledlý kněz ochraňoval umírající dívku. Černý Turlogh sekal a bodal, ovládnutý šílenstvím, před kterým se jak bojovnost, tak zuřivost zdály ničím.

Nad tím vším se vznášela Temná socha. Turloghovi, když k ní ve chvílích mezi zábleskem meče a úderem sekyry vrhal rychlé pohledy, se zdálo, že socha roste, rozšiřuje se a prodlužuje, jako obr hledící z výšky na

válečné pole. Hlava sochy dosahovala k smolným stropním trámům a mohlo se zdát, že se jako černý mrak vznáší nad hmyzem, který si u jeho nohou podřezává hrdla. Zahlcený bleskovou výměnou úderů, Turlogh pochopil, že boj je pravým živlem Temné sochy. To ona rozněcovala u protivníka zuřivost a krutost. Ostrý pach čerstvě prolité krve byl pro ni vůní, a padající světlo vlasů těla byla jako oběti skládané na její oltář.

Bouře bitvy zatřásla velkým sálem. Skalli se proměnila v jatka, lidé klouzali po krvi, padali a umírali. Z ramen padaly hlavy ještě cenící zuby, ozubená kopí vytrhávala z probodených prsou ještě bijící srdce, tříštící se mozky špinily ostří seker, dýky, bodající zezdola, rozřezávaly břicha a rozhazovaly po podlaze vnitřnosti. Údery a zvonění oceli ohlušovaly. Nikdo neprosil o slitování, a nikdo je nedával. Jeden raněný viking skočil na útočníka, povalil ho a škrtil bez ohledu na nůž, který mu obět zabodávala do těla. Jeďen z tmavých mužů chytil dítě, které vyběhlo s pláčem odkudsi z vnějších místností, a rozbil mu hlavu o stěnu. Jiný uchopil jednu z žen za její zlaté vlasy, povalil na kolena a podřezal jí hrdlo, a ona mu plivala do tváře. Kdokoli by očekával pláč nebo prosby o slitování, neuslyšel by nic. Muži, ženy i děti umírali, ale nepřestávali sekat a drápat. S posledním vydechnutím ze sebe vyrazili vzlyk bezmocného vzteku nebo chrapot neuhasínající nenávisti.

Červené vlny zabíjení zalévaly stůl, na kterém stála nehybně jako hora Černá socha. U jejích nohou umírali Vikingové i cizinci. Kolik takových pekél šílenství a zabíjení viděly tvé vyřezávané oči, Socho?

Rameno při rameni bojovali Thorfel a Swein. Sas Athelstane, s rozčuchaným zlatým vousem, plný radosti boje, se opřel zády o stěnu. S každou ranou jeho těžké sekery padali protivníci na zem. Příběhl Turlogh. Plynulým pohybem trupu uhnul před silným úderem. Teď se ukázaly lepší vlastnosti irské zbraně, protože než stačil Athelstane znovu pozvednout svou těžkou zbraň, Dalkazjanova sekera udeřila jako útočící kobra. Sas se zatočil. Ostří mu rozťalo pancíř a dostalo se k žebrům. Po dalším úderu spadl a krev se mu vyřinula z hlavy.

Teď už pouze Swein stál Turloghovi na cestě k Thorfelovi. Kelt skočil jako gepard ke bránici se dvojicí, ale někdo ho předešel. Velitel cizinců proběhl jako stín pod Sweinovým mečem a svou čepel zabořil do Vikingova těla od spodů drátěné košile. Turlogh a Thorfel stanuli před sebou sami. Nor

nebyl zbabělec a boj ho těšil. Rozesmál se **já**. první udeřil. Na Keltově tváři nebyla žádná veselost, ale pouze šílený vztek, který mu znetvořoval tvář a měnil oči na dva modravé plameny.

Při prvním zkřížení zbraní praskl Thorfelův meč. Mladý král moře skočil jako tygr a snažil se dosáhnout protivníka zbytkem ostří. Turlogh se divoce rozesmál, když mu ten zbytek rozsekl tvář. Ve stejné chvíli sekl Vikinga sekerou z levé strany. Ten těžce upadl a s vypětím se zvedl na kolena a pio hmatu hledal dýku. Oči se mu zakrývaly mlhou.

"Skonči to! A buď proklet!" křikl.

Turlogh se rozesmál.

"Kde je tvoje hrdost a síla?" vysmíval se. "Ty, který jsi si chtěl násilím vzít irskou princeznu... ty..."

Nenávist v něm náhle vybuchla se strašnou silou. Zavyl jako šílený vlk. Ostří sekery udělalo široký oblouk a zasekalo se do Thorfelova těla, roztrácející ho od ramene až k hrudi. Další úder odsekl hlavu. S touto ponurou trofejí v ruce přišel Turlogh k lůžku, na kterém ležela Moira O'Brien. Kaplan ji držel hlavu a u bezkrevných rtů ji přidržoval pohár vína. Zamžené šedé oči se dívaly na Turlogha nepřítelným pohledem. Po chvíli se mu přece jen zdálo, že ho Moira poznává a pokouší se usmát.

"Moira, krvi mého srdce," pověděl s bolestí. "Umíráš v cizí zemi. Ptáci z pohoří Cullane budou pro tebe plakati a vřes bude marně tesknit za kroky tvých malých nohou. Ale nebuděš zapomenuta. Pro tebe krev zašpiní ostří seker, pro tebe se budou potápět lodě a hořet velká města za hradbami. A aby tvá duše neodcházela do kraje Tir-man-Oga bez uspokojení, skládám před tebe tento znak pomsty."

Natáhl k ní ruku se zakrvácenou Thorfelovou hlavou.

"Ve jménu Božím, synu" pověděl kaplan hlasem ztuhlým hrůzou. "Svět je u konce. Copak chceš své strašné činy páchat v přítomnosti... Pohléd', ona už nežije. Bůh se slituje ve své nekonečné milosti nad její duší, protože ačkoli si sama vzala život, odešla tak, jak žila, nevinná a čistá."

Turlogh sklonil hlavu, ostří jeho sekery se opřelo o podlahu. Plamen šílenství uhasí a nechal po sobě pouze černý smutek a hluboký pocit marnosti činů a námahy. V sále bylo ticho. Nebyl slyšet křik raněných. Zapracovaly tu nože cizinců a vynechaly pouze jejich raněné. Dalkazjan si všiml, že živi se shromáždili kolem Temné sochy dívali se na ni nehybnými očima.

Kněz se modlil nad tělem mrtvé dívky. Zadní stěnu pohlcová oheň, ale

nikoho to nezajímalo. Náhle se z hromady mrtvých nejistě zvedla mohutná postava. Sas Athelstane, kterého cizí bojovníci vynechali, se opřel o stěnu a omámeně se rozhlížel dokola. Krev mu tekla z ran na prsou a na spánku, v místě, kde irská sekera sklouzal po kosti.

Turlogh k němu přišel.

"Necítím k tobě žádnou nenávist, Sase," řekl pomalu. "Krev ale žádá krev. Musíš zemřít."

Athelstane na něho mlčky pohlížel. V jeho velikých šedých očích byla vážnost, ale ne strach. Byl také barbar, spíše pohan než křesťan. On také znal zákony války klanů. Ale když Turlogh pozvedl sekeru k úderu, skočil mezi ně se zvednutými rukama kaplan.

"Dost! Zakazuji ti ve jménu božím! Ó Všemohoucí, copak už nevyteklo v této strašné noci dost krve? Ve jménu Nejvyššího беру tohoto člověka do ochrany."

Turlogh spustil sekeru.

"Je tvůj. Ne z důvodu tvého zaklínání, ani z důvodu tvé víry, ale proto, že jsi také člověk a udělal jsi pro Moiru všechno, co bylo v tvých silách."

Obrátil se, když ucítil dotek na svém rameni. Velitel cizinců na něho pohlížel nehybnými očima.

"Kdo jsi?" zeptal se Kelt lhostejně. Odpověď ho nezajímala, cítil se unaven.

"Jsem Brogar, náčelník Piktů, příteli Temné sochy."

"Proč mne tak nazýváš?"

"Plula na přídi tvé lodi a vedla tě přes vítr a déšť. Zachránila ti život, když zlomila velký Vikingův meč."

Turlogh se podíval na Sochu pohrouženou v přemýšlení. Zdálo se mu, že za divnými očima se skrývá lidská nebo dokonce nadlidská inteligence. Jestlipak to byla pouze náhoda, že Tostigův meč sekl do sochy, když ho Viking zvedal ke smrtelnému úderu?

"Kdo je to?" zeptal se.

"Jediný bůh, který nám zůstal" se smutkem řekl Brogar. "Je to socha našeho největšího krále, Braná Mak Morna. Kdysi sjednotil rozdělená plemena Piktů a vytvořil jeden mocný národ, který před sebou hnal Vikingy i Brity, a rozbíjel římské legie. Bylo to před mnoha staletími. Jistý čaroděj vytvořil tuto sochu, když velký Morn ještě žil a vládl. A když zahynul v poslední velké bitvě, jeho duše přešla do této sochy. To je náš bůh."

To my jsme kdysi vládli, než přišli Keltové, Britové a Římané, my jsme ovládali ostrovy západu. Naše kamenné oltáře se tyčily ke slunci. Opracovávali jsme kámen i kůži a byli

jsme šťastní. Pak přišli Keltové a zatlačili nás do neobydlených krajů. Oni žili na jihu, my na severu. Ale byli jsme silní. Řím zlomil odpor Piktů a zaútočil na nás. Tehdy se uprostřed Piktů objevil Mak Morn z rodu Brula Kopiníka, přítele Kulla, vládce Valuzie, který vládl před mnoha tisíci lety, než se Atlantida potopila do vln oceánu. Bran se stal vládcem Kaledonie. Rozdrtil železnou římskou armádu a legie před ním prchaly na jih, za Zed'.

Bran padl v bitvě a náš národ se rozpadl. Začaly občanské války. Přišli Keltové a na ruinách Cruithne vybudovali království Dabriadii. A když Skot Kenneth Max Alpin rozbil království Galoway, zbytky piktského impéria roztály jako snůh na úbočí hor. Teď žijem jako vlci - na zapomenutých ostrůvcích, uprostřed horských lesů a mlžných hor Galloway. Náš lid vymírá. Odcházíme. Ale Temná socha trvá - on, veliký král Bran Mak Morn, jehož duše žije věčně v kamenné podobě."

Jako ve snu uviděl Turlogh, jak starý Pikt, velmi podobný tamtomu, v jehož mrtvých pažích poprvé spatřil Temnou sochu, ji zvedl ze stolu. Ruce starce byly jako suché větve, jako u mumie vysušená kůže přiléhala k lebce, a přece snadno uzvedl sochu, kterou s těžkostmi vlekli dva silní Vikingové.

"Pouze přítel se může beztrestně dotknout sochy," řekl tiše Brogar, jako by četl Turloghovy myšlenky. "Věděl jsme, že jsi náš přítel, protože On plul ve tvé lodi a neublížil ti."

"Odkud to víte?"

"Ten stařec," Brogar ukázal na šedovousého Pikta, "je Gonar, nejvyšší kněz temné sochy. Duše Braná Mak Morna ho navštěvuje ve snu. Grok, nižší kněz a jeho lidé ukradli sochu a vypluli lodí na moře. Gonar se za nimi ve snu vydal. Dokonce více, ve spánku poslal svou duši společně s duší velkého Morna. Viděl útočící loď Vikingů, viděl boj a řež na Ostrově mečů. Viděl také, jak jsi připlul ty a našel Sochu, a dověděl se, že duch velkého krále je s tebou spokojený. Smrt nepřátelům Mak Morna! Ale jeho přátelům bude přát štěstí."

Turlogh poslouchal jako v transu. Na tváři cítil teplo sálající od požáru. Mihotající se plameny chvílemi osvětlovaly hlavu Temné sochy a když ji její uctívači vynášeli z budovy, mohlo se zdát, že je živá. Copak opravdu žil v tom studeném kameni duch dávno zemřelého krále? Bran Mak Morn svůj lid miloval s divokou láskou a strašně nenáviděl jeho nepřátele. Copak je možné do tohoto mrtvého studeného kamene vdechnout tuto lásku a nenávisť tak,

aby přetrvala věky?

Turlogh vzal do náruče drobné nehybné tělo mrtvé dívky a vynesl ji ze sálu, zachváceného požárem. V zátoce kotvilo pět dlouhých otevřených lodí. Uprostřed zbytků ohniště ležela těla vikingských stráží.

"Jak jste se dokázali dostat k nim nepozorovaně?" zeptal se Turlogh, "A odkud jste připluli v těchto lodích?"

"Ti, kteří žijí potají, umějí se připlížit jako stín," odpověděl Pikt. "A ti zde byli opilí. Pluli jsme za Temnou sochou z Ostrova Oltáře, ležícího blízko břehů Skotska. Právě odtamtud Grok ukradl Temnou sochu."

Turlogh neznal ostrov s takovým názvem, ale s obdivem pomyslel o odvaze lidí, kteří se odvážili vyplout na širé moře v takových lodích. Vzpomněl si na svou loď a požádal Brogara, aby pro ni poslal několik svých lidí. Při čekání, než loď obepluje mys, pozoroval kaplana, ošetřujícího raněné, kteří nehybní a mlčící, neřekli ani slovo nářků nebo díky.

Rybářská loď poháněná větrem se vynořila zpoza mysu právě ve chvíli, kdy první paprsky úsvitu zkrvavily moře. Piktové nastupovali do svých lodí a přenášeli do nich své raněné a mrtvé. Turlogh vstoupil na svou loď a opatrně na ní uložil své smutné břemeno.

"Spočine ve své zemi," řekl smutně. "Nebude pochována na tomto studeném, cizím ostrově. A ty, Brogar, kam míříš?"

"Doneseme Temnou sochu na její ostrov, na její oltář," odpověděl Pikt. "Děkuji ti ústy svého lidu. Spojuje nás pouto krve a možná přijdeme znovu, abychom ti pomohli v tísní, tak jako Bran Mak Morn, velký král Piktů přijde ke svému lidu, až přijde čas."

"A ty, dobrý Jerome, nepopluješ s námi?"

Kněz zavrtěl záporně hlavou a ukázal na Athestana. Raněný Sas ležel na jednoduchém loži z kůže položeného do sněhu.

"Zůstanu zde, abych ho mohl ošetřovat. Je těžce raněný."

Turlogh se rozhlédl kolem. Stěny skalli se bortily a změnilly se na hromadu dýmajících trámů. Brogarovi lidé zapálili sklady a Thorfelovu dračí loď. Dým a plameny zatemnily denní světlo.

"Zmrzneš nebo zahyneš hladu. Pluj raději se mnou."

"Najdu dost jídla pro oba. Nepřesvědčuj mne, synu."

"Je to pohan a lupič."

"To není podstatné. Je to člověk, živý tvor. Nemohu ho zde nechat na pospas jisté smrti."

"Ať je tedy po tvém."

Turlogh se začal chystat k odplutí. Lodě Piktů už obepluly mys a výrazně slyšel rytmus jejich pádel. Neohlíželi se, byli zcela soustředěni na veslování. Podíval se na již ztuhlá těla na břehu, na zuhelnatělé trámy skalli, na ještě hořící zbytky lodí. V záři rána se kaplan, hubený a bledý, podobal bytosti z jiného světa, možná svatému ze starého iluminovaného rukopisu. Na jeho tváři, zbrázděné vráskami, byl smutek větší než lidský, větší než pouhá únava.

"Podívej!" zvolal náhle a ukázal na moře. "Moře je plné krve. Podívej, jak vlny rudnou v záři slunce. Můj lide, krev, kterou jsi v hněvu prolil, zbarvuje moře do ruda. Dokážeš to překonat?"

"Připlul jsem ve sněhu a dešti," odpověděl Turlogh, který mu zpočátku nerozuměl. "Odplouvám, jak jsem připlul."

Kaplan zavrtěl hlavou.

"To není obyčejné pozemské moře. Tvoje ruce jsou rudé krví, popluješ přes rudé, krvavé vody, ale není to pouze tvoje vina. Všemohoucí pane, kdy skončí tahle vláda krve?"

"Nikdy, dokud trvá tato rasa."

Ranní bríza naplnila plachtu lodě. Turlogh Dubh O'Brien plul na západ jako stín utíkající před vycházejícím sluncem. A tak zmizel z očí kaplana Jeroma, který pohlížel za ním a clonil si vyschlou rukou unavené čelo, dokud se loď nestala pouze malým bodem na rozhoupané hladině modrého oceánu.

*přeložil Luděk
Chalupa ilustroval
Karel Zeman*

Miroslav Beblavý

Criminal scheytan

Na Bráne bolo napísané zlatými písmenami:

Gue fequew miwei stix **re Grimial Scheytan**, driewzu, **we** fesility per.

Vojdi jednou z piatich Brán k Večnosti, pútnik, ak máš odvahu.

Qwaru-mtreis uprel svoj pohľad na zlatisté krídla čarovných dverí, ktoré sa pod tlakom slnečného vetra otvárali.

'Musí byť na mňa pekný pohľad,' pomyslel si s trpkosťou. 'Ja celý v čiernom, dvojmetrový trpaslík, oproti stovky metrov vysokej Bráne, ktorá sa leskne v lúčoch vychádzajúceho slnka. A pritom som sem prišiel s úmyslom ju poraziť!'

Slnko za Mtreisovým chrbtom, rozčarované tým, že Večnosť pred ním odhaľuje svoje tajomstvo tak pomaly, vyslalo viac žeravého dychu, ale Brána k Večnosti sa otvárala rovnako pomaly a majestátne ako predtým.

Mtreisovho koňa podráždil prúd horúceho vzduchu, mykol sa a zaerdžal.

Trečo sme tu, pane?' pýtal sa s tichou výčitkou. 'Prečo nehladáme nové dobrodružstvá niekde v krajoch, kde vládne Život? Chceš hádam odísť už teraz na Večnosť?'

Pohladil ho a spýtal sa sám seba:

"Prečo som vlastne tu?"

Dôvody, ktoré uvádzal sám sebe, boli naraz malicherné, preto sa vnoril do spomienok, aby načerpal silu.

* * *

Nieje to tak dávno, čo meno Qwaru-mtreis vyvolávalo u niektorých strach, u iných radosť, ale poznal ho každý. Bol známejší ako väčšina kráľov a mágov.

Všeobecne sa používalo iné jeho meno. Rodové meno Qwaru znamená Slaboch, čo sa k nemu vôbec nehodilo. Volali ho Mtreis Parqful- Mtreis Ten, ktorý nepozná strach.

Narodil sa v Diegro-waquur, bohatej krajine na východe Asfalasu, v rodine nie príliš majetných šiachticov. Nemal si prečo vážiť svojich rodičov.

Matka bola archetypom ženy-bosorky. Tvrdou rukou viedla domácnosť, v ktorej bolo dôležité len jej pohodlie. Otec bol slaboch a nikdy

sa jej nevedel postaviť. Všetko, čo dokázal, bolo celé dni spomínať na slávnú históriu rodu.

Už malý Mtreis vedel, že si bohapusto vymýšľa, inak by nemohli dostať prídomok Qwaru. Keď si myslel, že je dostatočne starý na to, aby sa pretfkol svetom, ušiel z domu, ale noc predtým podrezal matku,

Nebál sa. Už v detstve nikdy pred nikým ne sklonil hlavu a nemal to v úmysle ani teraz. Stal sa zlodejom, členom najnezávislejšej kasty. Mali len dve posvätné zásady, ktoré každý zaručoval sám sebe vlastným životom:

Nikdy neporušíš dané slovo! a

Vždy budeš bojovať proti mocnostiam pekelným!

Mtreis prisahal, že ich bude dodržiavať a zvyšok života sa nimi riadil. Vošli mu do krvi a vedel, že nech by ich mal porušiť, radšej zomrie.

Naučil ich ho starý majster, ktorý si preto, aby dodržal slovo, nechal odťat obidve ruky. Mtreis si ho nesmierne vážil a vždy, keď dostal chuť porušiť ich, spomenul si na jeho slová:

"Mtreis, mám ťa rád ako syna. Nemysli si, tieto zásady nie sú samoučelné. Každý, kto ich poruší, sa po smrti dostane do moci pekelných síl a v ich smrtiacom náručí sa bude naveky pražiť."

Mal talent, ale nechcel pri tomto povolaní zostať navždy. Keď nahrabal dostatočné množstvo zlata a v Diegro-waquur mu už pod nohami horela pôda,

s ľahkým srdcom odišiel do druhého najväčšieho kráľovstva Asfalasu, Griesqu.

Griesqus mal pre neho jednu nesmiernu výhodu. Dôležité tu boli len peniaze a schopnosti. Zakrátko sa stal jedným z najväznejších mužov krajiny. Mal všetko, čo si smrteľník môže priať: ženy, ktoré nemiloval, peniaze, ktoré nepotreboval a slávu, o ktorú nestál.

Nudil sa. Vtedy v zapadnutej krčme, kde ho nepoznali a mohol ešte kludne popíjať ako jeden z mnohých, natrafil na Siriele-miriem.

V mužských šatách bola neodolateľná. Dlhé čierne vlasy, ktoré sa ako jedovaté hady plazili po chrbte, občas zabľúdili aj na územie belostnej tváre s dvoma horiacimi temnohnedými diamantmi, v ktorých sa odrážal lesk sviecí a lúče jeho pohľadov.

Čím ho ale upútala najviac, boli rysy tváre. Mala ich jemne rezané, božský sochár sa s ňou určite hral niekoíko mesiacov, každá línia dokonale nadväzovala na inú a len v jemnučkých vráskach okolo očí sa zračila múdrosť.

Podišiel k nej:

"Mohol by som sa vám predstaviť, vzácna pani? Som Mtreis Parqful, k vašim službám."

"Volám sa Siriele-miriem. Mnoho som už o vás, Mtreis, počula. Je pravda, že ste..."

Bol očarený. Mal pocit, že mu vidí do duše a hovorí presne to, čo chcel, aby

mu žena hovorila. Žiadne hlúpe licho-tenie, kultivovanou a jemnou rečou sa ho pýtala na súboje, ktorými sa v duchu najviac hrdil.

V noci sa s ním rozlúčila a slúbila, že zajtra príde znovu. Nasledujúci týždeň žil len pre večery s ňou. Na konci týždňa splnila všetky jeho sny a zaspával po jej boku s predstavou, že teraz má pre **koho** žiť a **koho** chrániť.

Ráno, potom prišlo ráno. Na tie sekundy po prebratí sa zo spánku, keď sny padali do nekonečných priepastí, lámali sa na ostrých výčnelkoch pravdy a úlomky sa zabodávali do mozgu, nezabudne.

Nebola tam. Zmizla. Len biely pergamen, pribodnutý na dverách, hlásal:

"Mtreis, **we** fesility per ed loqwer men, sarwe Grimial **Scheytan**."

"Mtreis, ak máš odvahu a miluješ ma, hľadaj Bránu Večnosti."

V Griesqu nikto nepoznal Bránu Večnosti. Cestoval po svete, prehľadával hnijúce listiny v archívoch, ale nenachádzal, čo hľadal. Mnohokrát túžil prestať a vrátiť sa domov, ale urobil to len raz. Keď nerozmýšľal nad tým, kde by ju mohol nájsť, dušu sputnávala mučivá bolesť, symfónia smútku za Miriem, menom, ktoré nikdy nahlas nevyslovil a telo sa otriasalo túžbou za ňou tak silno, že nevládal ani spať.

Na cestách vykonal toľko hrdinských činov, že sa stal jedným z najznámejších ľudí a o tom, že hľadá Bránu Večnosti, vedeli všetci.

Preto ho až tak nezarazilo, keď jedného dňa vošiel do izby v hostinci, kde práve býval, vysoký, ale zhrbený muž, ktorý sa stále obzeral dookola.

"Čoho sa bojíte, človeče?" oslovil ho Mtreis. "Kto by sa odvážil ublížiť vám v mojej prítomnosti?"

"Pekelné mocnosti sa neboja ani vás, pane. Raz si ma vezmú, a ani vy im v tom nezabránite. Ale nejde o to. Chcete vedieť, kde je Brána Večnosti. Mám doma tento pergamen, kde sa o nej hovorí len toto:

"Bránu Večnosti **kto** hľadá, blázon **je**,

ale pomôžme mu **v ceste** do **pekla**."

Na brehu Východných morí hľadaj ju,

kde Stratená rieka tiekla."

A tak sa ocitol tu. Mesiace ešte hľadal Stratenú rieku, ale cítil, že je pred cieľom a pokračoval s neústupnosťou svojej povahy.

Dnes sa ocitol pred horským masívom neďaleko oceánu a vychádzajúce slnko sa dralo dovnútra.

Brána Večnosti sa otvorila. Mtreis bol v rozpakoch. Jeho jediným cieľom

bolo nájsť Bránu. Nad tým, čo bude ďalej, neuvažoval.

Je na mieste. Má vstúpiť, alebo čakať na Siriele-miriem (to meno sa tak sladko rozplývalo na jazyku)?

Snažil sa nazrieť do Večnosti spolu so slnkom, ale pre neho bola uzavretá, videl len tmu.

Nemusel dlho uvažovať. Počul dunieť kopytá na kamennej dlažbe, dôverne známy zvuk z Griesqu. Ale počul ho spoza Brány.

Jazdci sa blížili k nemu. Rozoznával jednotlivé kone, bolo ich asi desať.

Z tmy sa vyrútila ako prvá Miriem. Vôbec sa nezmenila, len oblečená bola inak ako vtedy. Mala vysoké čierne čizmy, krátke červenocieme nohavice, tmavú košelu a uhľovočierny plášť, ktorý vial ako neskutočná zástava.

Vrhla sa k Mtreisovi a pobožkala ho. Objal ju a vôbec si nevšimol ostatných. Cítil radosť, nesmiernu extázu, mal chuť kričať, že teraz má prečo žiť a že bude život roky vychutnávať pomalými dúškami.

Radosť prerušilo jemné bzučanie v hlave. Poznal ho. Takto sa ohlasovala intuícia, neoklamateľný cit, ktorý hlásil, že čosi nieje v poriadku.

Zmätené sa poobzeral. Ostatní jazdci sa už vynorili z tmy Večnosti a obkolesili ich.

Boli to všetko ženy oblečené rovnako ako Miriem, len v menej vyzdobenejších šatách. Hľadeli na neho so zmesou zvedavosti a výsmechu, ktorý bol len nepatrný, ale kalil atmosféru.

Nevládali rozmýšľať, bzučanie sa stupňovalo a kričalo známu výzvu:

"**Uteč!**"

Prvýkrát v živote ju neposlúchol. Bola nezmyselná, nemohol utiecť teraz, keď našiel zmysel svojho života. Chcel však utíšiť intuíciu a spýtal sa kontrolnú otázku:

"Čo tu robíš, Miriem? Kto vlastne si?"

Vedel, akú odpoveď si praje a nepochyboval, že ju dostane. Brána je bezpochyby vchodom do jej zámku, síce obrovského, ale ľudského.

Pozrela na neho s úsmevom:

"Mýliš sa, Mtreis. Toto je naozaj Brána Večnosti, Grimial Scheytan. Ale to je len jednostranný preklad. Scheytan znamená aj diabol a ty stojíš pred Bránou Pekiel. Ale veď peklo a večnosť je jedno a to isté."

Nebol ani tak vyvedený z miery telepatiou, každý trochu lepší čarodějník ju poznal, ale už v škole zlodejov v Diegro-waquur ho naučili spôsob, ako sa ochrániť pred čítaním myšlienok. Rovnako im však povedali, že kúzlo neplatí len pre jedného tvora.

Dal si to dokopy so slovom Scheytan a ustúpil. Bzučanie pohaslo, už nepotreboval tušenie, mal istotu.

"Ty si Waqrelus Scheytan, Pán Pekiel," povedal a obľizol si suché pery. "Ale čo chceš odo mňa?"

Keby sa nesmiala tak zvonivo a krásne!

"Opäť sa mýliš, som Waqrelus Scheytan, ale Pani, nie Pán Pekiel a teraz, tak ako predtým, vidíš moju pravú tvár. Mýliš sa aj vo svojich myšlienkach, nevlákala som ťa sem, aby som ťa zabila, alebo odvliekla do Pekla. Keby som to chcela urobiť, nikto by mi v tom nezabránil ani v Griesqu. Zaujal si ma, Mtreis, ako prvý človek. Chcela by som ťa mať pre seba, alebo byť celá tvojou. Nebudem ťa nútiť, rozmysli si to sám, ale pamätaj si na to, ako ti bolo bezo mňa a ako so mnou."

Obrátila koňa a postavila sa doprostred Brány. Ostatné spoločníčky cvčali do Brány a zmizli.

Mtreis vytiahol posledný argument svedomia:

"Nemôžem ísť s tebou, inak by som sa musel zabiť. Dal som prísahu a tá je mi posvätná. Po jej porušení by som nevedel žiť rovnako ako bez teba."

'Ach, myslíš si, že som na to dávno nemyslela. Prečo som ťa sem asi pozvala? Keď vojdeš Bránou, presta-neš byť ämrtemíkom, staneš sa Večným, tak ako ja. Už nebudeš-živý. Tak zaplatíš za porušenie prísahy. Je to jednoduché. Pod!'"

Usmial sa. Také krásne riešenie. Zaplatí za porušenie a zároveň bude môcť byť s Miriem.

Zrazu Miriemina tvár skamenela hnevom a hrôzou a v tej chvíli Mtreis pocítil nápor chladného vetra a videl Majstra, ako hovorí:

"Vždy budeš bojovať proti mocnostiam pekelným, musíš to odprisa-hať. Nech by ti sľubovali čokoľvek, nikdy sa s nimi nespájaj; ich odmenou je večné utrpenie."

Zaváhal, ale horúci vietor z Brány odviaľ predstavu a on neváhal.

Vybral sa za šťastím. Tesne predtým, ako vstúpil do Brány, spome-nul si na slová:

"Dokonalý kompromis a dokonalé šťastie sú len ilúzie, ktoré ti vnútili nepriatelia, aby ťa ukolísali."

Keď sa Majster mýlil v tomto, a Mtreis nepochyboval, že sa mýlil, pretože teraz na vlastnej k8li cítil, že dokonalý kompromis a šťastie dosiahol, nemal pravdu ani v ostatnom. - S čistým svedomím vstúpil a obklopili ho démoni.

Majster, ktorý v skutočnosti nebol z tohto sveta, sa v tej chvíli rozplakal.

"Dostala si ma, Miriem. Miloval som ho ako otec svojho syna. Vyhrala si stávkku. Videl som, že tam vstúpil dobrovoľne, bez psychického ovplyvňo-vania. Čo chceš ako výhru?"

Miriem ho počula, aj keď bola d'aleko, veľmi d'aleko a jej smiech sa rozlie-val všade dookola,

"Nechajte ma, Pane, tešiť sa chvíľku z toho, že nie ste až tak všemocný. Keď som s vami uzavierala stávkou, ani ja som neverila, že vyhrám. Ale nemala som čo stratiť. Peklo mám dostatočne plné a zakázať cesty na zem mi nemôžete ani vy. A on bol len človek a mne žiadny doteraz neodolal. Kritická bola chvíľa, keď sa mu tak intenzívne vybavila spomienka na vaše slová. Verila som, že ste vyhrali, ale ja som vám hovorila, že láska je silnejšia ako všetky zásady."

"Ale mňa miloval tiež a prinajmenšom tak ako teba."

"Áno, ale pre dve príčiny ste nemali šancu vyhrať. Neboli ste tam, nemohli ste pripomínať staré učenia. Ale to by nestačilo. Pane, stvorili ste ich, ale nepoznáte ich. Jeho láska k vám bola úctou k bohu, zatiaľ čo láska ku mne uspokojovala to, čo je zakorenené najhlbšie v človeku, márnomyseľnosť, samoúboosť."

Čo je každému človeku vzácnejšie - láska k inému alebo sebe? Myslím, že na túto otázku ste našli odpoveď práve teraz."

Zachvel sa. Ak je to pravda, načo ešte žiť, keď aj najlepší z ľudí podľahol tak ľahko, neunikol tak jednoduchým nástrahám.

"Pane," prerušila jeho myšlienky, "ako výhru chcem jeho."

"Nie," odpovedal prudko.

"Áno. Musím ho mať. Slúbili ste, že môžem dostať čokoľvek."

"Ale prečo práve jeho? Prečo ho nemôžete nechať na pokoji? Nemyslíš, že už dostatočne trpel, nenatrápila si sa ho dost?"

"Chcem ho, inak by som mohla skončiť ako on. Keď vchádzal do Brány, nevedela som, čo vlastne chcem, či lásku alebo výhru, či ho chcem ponížovať, alebo naozaj milovať, ako som mu nahovorila. Pani Pekiel nesmie mať podobné pochybnosti, preto mi zostáva len jedno..."

Nie, pomyslel si, nedostaneš ho. Ešte existuje možnosť, ako ho zachrániť a poraziť ťa. Bude to trpká výhra, ale aspoň toto som mu dlžný.

"Miriem," povedal, "ešte sme neskončili. Vieš dobre, že mám ešte jedno právo, právo určiť Toho, ktorý Vstúpi. Mtreis sa ním stane."

Častice okolo neho rozpačito zmŕkli, ale len na sekundu.

"Ste krutejší ako ja, Pane," ozvali sa ticho. "Chcete ma vydierať. Viete, že do Brány nevstúpim. Ale nevyhráte, pretože on musí vstúpiť dobrovoľne a to ešte jakživ žiadny smrteľník neurobil." *

Už nebol Mtreisom Parqful, Tým, ktorý nepozná strach. Uvidieť démonov pekla Čo i len na sekundu poznačí

každého človeka naveky. Nechcel si ani predstaviť, čo sa skrýva za maskou Miriem, keď krásne jazdkyne, ktoré ju sprevádzali sa v Bráne zmenili na polo tieň z najtemnejších ľudských snov, bytosti spájajúce oheň s tmou v nevidanej symbióze zla.

Už ju nechcel nikdy vidieť, nikdy. Vedel, kto mal pravdu. Okolo neho sa mihali diabli, ale bol príliš otupený náhlou zmenou a predchádzajúcimi víziami, aby sa dal príliš vyviesť z rovnováhy. Ocitol sa v stave absolútnej apatie, ľahostajnosti ku všetkému okolo, chcel už len zomrieť.

Zrazu oheň pohasol a tma zmizla. Ocitol sa v bielom priestore a pred ním stáli Majster a Miriem.

Chcela niečo povedať a naznačila rukou gesto, ale Majster ju zadržal a prehovoril:

"Mtreis, v твоjich rukách je osud tohoto sveta. Teraz si v stave, keď si schopný prijať aj najneuveriteľnejšie skutočnosti."

Asfalas je svetom, ktorý bol daný mne a Waqrelue do rúk len pre naše potešenie. Môžeme uskutočniť všetko, čo nás napadne, len nesmieme vyhubiť ľudský rod.

Sami nevieme, kto nám dal do daru celý svet, nevieme, odkiaľ sme dostali do rúk silu byť bohmi. Vieme len jedno: keď už nebudeme schopní tu žiť, príliš znudení alebo zhnusení, môžeme odísť Bránou Večnosti.

Nie tým drobným nezmyslom, ktorý si videl. Ozajstnou Bránou do iného sveta, inej dimenzie.

Tam však už nebudeme bohmi, ale niečím obyčajným, drobnou smietkou pod trónmi mocných. A len niekto naozaj silný môže premknúť do ďalšieho sveta a z neho do nasledujúceho. Brán je vraj päť a za piatou sa skrýva Večnosť, rovnako nekonečná ako mrazivá. A ten, kto prejde piatou Bránou, bude vládcom Vesmíru.

Naším poslaním je nájsť človeka, ktorý by toho bol možno schopný a prejsť spolu s ním prvou Bránou. Mne prislúcha právo vybrať ho a Miriem a ja s ním musíme odísť.

Aby nekonečná reťaz nebola prerušená, predtým ako odídeme, necháme tu tvoje a Sirlino dieťa, ktoré bude novým bohom Asfalasu."

Vtedy už nedokázal zadržieť Miriem, ktorá vykrikla:

"Nepočúvaj ho! Nepovedal ti, prečo sme tak dlho otáľali s výberom Toho, ktorý Prejde Bránou. Uzavreli sme dohodu: ani jednému z nás sa nechcelo odísť niekam, kde nebudeme bohmi, kde nebudeme môcť stavať a rúcať podlá našej ľubovôle. Dohodli sme sa, že nikoho nevyberieme, pokiaľ obaja nebudeme mať pokrk Asfalasu. A vieš prečo to porušil? Kvôli sebe, kvôli svojej poraziteľnej márnomyseľnosti, preto, že som ho porazila. Nemôže to zniesť a chce odísť a tým sa mi

pomstiť. Ale ty sa musíš rozhodnúť dobro voľne. Prosim ťa, nechci odísť! Stvorím ti hocaký raj, urobím hocičo, ale zostaň! Nechcem odchádzať preč z tohoto sveta!"

Mtreis stál zmätene, rozumel sotva polovici z Majstrovej reči. V mozgu uviazli len vety:

"Odísť z tohoto sveta; Tým sa mi pomstiť; Nebudeme bohmi, ale niečím obyčajným."

Nie, netúžil po pomste, ale to, čo navrhoval Majster, dokonale spĺňalo všetky jeho túžby: odísť preč z tohoto sveta a dať Miriem okúsiť, aké to je byť bábkou, nie hercom, ktorý ju ovláda.

Obrátil sa k Miriem a hlasom, zdanlivo nenarušeným a pevným, povedal:

"Chcem prejsť Bránou Večnosti, chcem odísť preč."

Pred nimi sa otvárala cesta zdanlivo utkaná zo zlatých nití, zdanlivo nekonečná, viedla k ozajstnej Bráne.

Bránu predstavovali dva poloblúky, spájajúce sa niekde vysoko v nedohľadne, priamky svetla, za ktorými tentokrát nebola tma, ale žiara, žiara iných svetov.

Trojica kráčala po Svetelnej ceste zdanlivo rovnako istou chôdzou. Majster išiel vpred rýchlymi krokmi človeka, ktorý dosiahol, čo chce a vyhral. V Asfalase bol Pánom a využil naplno svoje možnosti. Dieťa už rástlo a aby sa nemuselo ničoho báť, zanechal rnu neporazitelnú zbraň Tri Hroty a Knihu, ktorú naplnil všetkým, čo o svete vedel.

Waqrelus išla pevne ako odsúdenec, uvedomujúci si, že vpredu ho čaká smrť a neexistuje možnosť záchrany. Vzdala sa, nezáležalo jej na ničom, ani na dcére, pomenovanej po nej, Sirlino.

Mtreisovi sa postupne vyjasňovala hlava, ale neútoval svoju voľbu. Na svete už pre neho nič dôležité neexistovalo, jediný dôvod jeho života a záujmu kráčal povedia a bol pre neho navždy stratený.

Tiež mal pocit, že ide na smrť, ale kráčal odhodlane, túžil po nej.

Vedel, prečo sa do Brány nechce Miriem. Ona mala čo stratiť, pravdepodobne veta. Ale on? Čo môže stratiť človek, ktorý nič nemá?

Zrazu ho ovládol pocit, že koniec koncov nemá prečo lútovať. Zasmial sa a vykrikol:

"Čo ho by som sa mal báť? Nech je tam vpredu hocičo, som človek a ľudia si vždy so všetkým poradili. Vedia mňa ide žena, ktorú milujem a po ľavom boku môj učiteľ. Mňa už nič nemôže prekvapíť."

Majster sa len trpkosť usmial a vstúpil do Brány.

George P. Walker

KEN WOOD

a perly královny Maub

Po úspěšném, zcela vyprodaném fantasy románu **Ken Wood a meč krále D'Sala** (Rodokaps, 2/91) přichází George P. Walker s volným pokračováním dobrodružství Keňa Woodana planetě Gameb.

Román Ken Wood a perly královny Maub se odehrává devět let poté, co Ken a síly Dobra zvítězili nad vládyní Severní polokoule, čarodějnici Xyllou. Zamořské kolonie Kenovy Velké říše jsou napadány černými koráby mořské královny Maub, vzkvétající ostrovy jsou drancovány, námořní flotily masakrovány. Ken rozhodne vypravit do ohrožených vod Železnou flotilu, již osobně velí. Během námořní bitvy však Maub přepadne královské sídlo Kingar - a unese Keno-va syna Rona. Zároveň odrízne Velkou říši od námořních cest.

Ken Wood se tedy s elitní jednotkou, ve které je i jeho královská choť Sooles a telepaticky nadaní trpaslíci Pólo a Zootys, vydává přes celý kontinent k druhému břehu Fialového oceánu - aby našel syna a zároveň ztrestal mořskou královnu. Během putování narazí v pohoří Himagáří na skalní národ Oltégů, kteří mu sdělí znepokojivou novinu - pod troskami pevnosti Xaaru přežívají jednotky rytířů Řádu Purpurové Smrti - věrných služebníků Xylly.

Ken se s částí bojovníků vydává do podzemí, aby pomohl Oltégům od zákeřných vrahů - a zároveň zjistil, co se to vlastně v katakombách skrývá...

Kniha druhá Kapitola IV.
Katakomby Xaaru

Podzemní chodba náhle končila souvislou, holou skalní bariérou.

Dosud všude se po stěnách plazily černé lišejníky a v jejich porostu občas přeběhli světélkující pavouci, velcí jako lidská pěst. Ze stropu visely silné svazky pavučin, pod nohama se míhali jedovatí škvoři a skalní štěnice, ze zvláště vlhkých míst vyrůstaly obří

houby, podobné lesním ehorům. Ale tady po podzemní zvířence i květeně nebylo ani stopy.

Keň obkroužil nevelký prostor magnéziovou pochodní a pozorně sledoval každou skulinku ve skále. Už třetí hodinu sestupují touto cestou, jejíž ústí náhodou Oltégové objevili nedaleko místa, kde se poprvé setkala výprava Velké Říše s hlídkou skalních lidí.

"Ro'Bryane, podrž mni tu pochodně takhle ze strany."

Lódivod vzal od krále krátkou, oslnivě sršící tyčku a umístil ji do žádaného místa. "To mi je stejně divný," zahuhlal. "Oltégové přece vidě-

li vycházet Purpurové rytíře právě z téhle chodby. A když je kolikrát hnali ze svého úzerní, ty trojoké bestie zase vpadly sem. A teď narazíme na skálu!"

Nuegula se rozhlížel po stísněném prostoru a v duchu se nepatrně zachvěl. Ano, moře, oceány, bouře, to miloval, to znal. Tam věděl, co ho může potkat. I svůj první ghoster, tu hroznou tropickou bouři, přečkal na horní palubě tak, jak ji přečká každý správný chlap z královské flotily. Ale tohle, to bylo něco úplně jiného. Stěny byly sice vlhké a neustále z nich kapala voda, ale to nebyla ta živá mořská nebo říční voda. Tohle byla mrtvá voda. Kapky dopadaly na zem se zlověstným pleskotem, a tyto tisíceré zvuky je doprovázely celou cestu od ústí chodby a Nuegulovi připadalo,

jako by kráčeli nestvůrnými vodními hodinami, které jim nemilosrdně odkapávají čas, jenž jim ještě zbývá...

"Všichni ustupte!" poručil Keň a zvedl dorg. "Hod'te do toho rohu tři pochodně," ukázal do temného zákoutí. "Ro'Bryane, dej tu pochodně někomu a připrav si dorg. Vidíš ty nepatrné výstupky? Ty, co vypadají jako nějaké znaky. Až řeknu, tak na ně vystřelíme celý zásobník. A vy ustupte ještě více... Tak. A teď pal!"

Vzduchem prosvištěla první dávka kovových šípů. Nic. Další dávka. Ozubené střely se odrážely od skály a svištěly kolem stěn se zlověstným svistotem jako odražené kulky revolveru. Ještě jedna dávka...

Bouuhhhrooom!!!

Z podlahy chodby vyšlehly plameny a olízly nejbližší prostor. Keň s Ro'Bryanem se vrhli za ohyb chodby a pavalili několik bojovníků na zem a vzápětí nad nimi prosvištěla ohromná plamenná koule. Když s temným hučením zmizela v hloubi chodby, Keň se odplazil zpět, obhlédl situaci, otočil se a řekl:

"Myslím, že jsme si odemkli."

Na slepém konci chodby nebylo na první pohled nic vidět. Oslnění bojovníci si nejprve všimli, že stěna je stále na svém místě, ale v zemi byl kruhový otvor, z něhož do chodby, páchnoucí zatuchlinou i spálenými lišejníky, zavanul čerstvý vzduch.

"Co to bylo, králi?"

"Zřejmě něco jako náš kódovaný vchod do minaretu s palácovým počítačem, Pozitronem. Rychlými kombinacemi, které jsme způsobili střelbou, jsme ho zmátli - nebo vyprovokovali - do té míry, že jedině na co se zmoohl, byla ta ohnivá koule."

Bojovníci vytáhli ze zavazadel tenká lana, spletená s polirunových vláken, a postupně se všichni spustili šachtou do hloubky dobrých padesáti stop. Při rychlém si ano vání měli připravené zbraně ke střelbě, ale kupodivu je zatím nikdo neohrožoval.

"Škoda, že se Oltégové neumí pohybovat v podzemí. Ze jenom můžou skákat ve volném prostoru. Teď by se nám hodili," usoudil Nuegula, když

stanul na dně šachty a vzpomněl si na ten zázračný pocit, když seděl mladému Hauhaovi na zádech a nechal se přenášet přes hluboké skalní průrvy i široká údolí pyšných velehor. Teď se před nimi rozprostírala dlouhá jeskyně, vysoká deset mužských postav a na jejím vzdáleném konci mihotalo matně rudé světlo.

"Na tohle Purpuroví rytíři spoléhali celou tu dobu," prohlásil skřítek Pólo. "Věděli, že Oltégům se v horách neubrání. Tak je zákeřně pobíjeli ze zálohy a potom se vždy se spěchali skrýt pod trosky Xaaru. Tady byli před skalními lidmi v bezpečí."

Prvních deset mužů v čele s Kenem už došlo k druhému konci žulové kaverny. Lodivod se krátce poradil s králem, obrátil se a pochodní odsignalizoval ostatním, že vzduch je čistý.

Vzduch však čistý nebyl.

"Pozor!" zařval Keň a mohutným skokem se vrhl z místa, na které se sklopil třicetitunový kvádr. Dva bojovníci už uskočit nestačili. Nebyl však čas litovat mrtvé druhy. Z otvoru, který masivní balvan odkryl, se do temné jeskyně zabodla ostrá fialová záře a na okamžik všechny oslnila. Když si šokované oči trochu přivykly na rezavou záři, mohly teprve spatřit protivníka.

V odkryté bráně se hrozivě rýsovaly siluety Purpurových rytířů. Jejich brnění nachově pableskovala a od těžkých zbraní odlétaly fialové odlesky.

"Tak už jsme je našli," hlesl Ro'Bryan a pomalu vytáhl z pochvy široký polirunový meč.

"Spíš si našli oni nás," poznamenal Nuegula a štíhlými prsty přešel nasazený zásobník dorgu a lehkým cvaknutím uvolnil pojistku spouště.

"Jméno Vládce Všeho Zla!" zařičel jazykem Velké říše jeden z rytířů *Rádu Purpurové Smrti* a jako první vyskočil na kamenný kvádr - a jako první se z něj svalil, protože mu Nuegulova tříštivá střela vlétla do úzkého hledí, prostředním okem mu vnikla do mozku a v tlumeném výbuchu mu z přilby vyrobila krvavou konzervu.

V prostorné jeskyni, osvětlené jen bodovým svitem magnéziových pochodní, se rozpoutal lýtý boj. Z odkrytého vchodu sem už proniklo, i přes soustředěnou střelbu lučištníků, přes třicet těžce vyzbrojených zabíjů. A z hloubi chodby byl slyšet dusot dalších posil. Lodivod se ještě s třemi muži probil až ke králi, který stál hned vedle sklopeného kvádrů, zády ke stěně, a s pěti členy královské gardy zachytával první nával útočníků.

"Králi, už jsme tady!" zakřičel mohutný vousáč a několika ráznými ranami srazil na zem zvláště zuřivého

rytíře, který dotíral na Keňa tří metrovým kopím.

"A tady jeden srdečný pozdrav z Reewery," zahučel Ro'Bryan a vši silou vrazil mezi pláty brnění svůj zkrvavený meč.

"Lodivode, všichni se soustředíme u toho vchodu a pokusíme se na chvíli zablokovat jejich neustálý příval. Potřebujeme, aby se tady nashromáždilo co nejvíc těch bestií!"

Lodivod se ani neptal, na co zase král přišel, jenom mu bylo jasné, že to je třeba provést ihned, protože Purpurových rytířů stále přibývalo. Ro'Bryan vytáhl z opasku kravský roh a několikrát do něj krátce zadul. Lučištníci vrátili dorgy zpět na záda a v sevřeném trojúhelníkovém tvaru se vříteli do centra bitky. Ostatní skupiny se k nim připojily a v této formaci projížděli nepřátelskými pozicemi jako horký meč ledovým tělem frezogona. Za nimi zůstaly jen vychládající mrtvoly Purpurových rytířů, kteří se odvážili příliš daleko od tajného vchodu.

"Zatlačte je, na ten balvan!" zavelel král.

Bojovníci začali plnit zadaný úkol. Purpuroví rytíři byli v první chvíli překvapení drtivým náporem vetřelců, kteří pronikli až do podzemního sídla, ale během následujících pětik se jejich početní i zbrojní převaha začala projevovat výrazněji, a výsledkem jejich prvního protiútoky byli tři mrtví.

Keň stále čekal na správný okamžik, kdy v blízkosti kamenných dveří bude co nejvíce Purpurových rytířů. Ale jakmile zahlédl další své padlé, rozhodl se. Otálet dále by znamenalo obětovat další lidské životy. A to nebylo možné připustit! Několika skoky se vzdálil od bitevní vřavy a povolal k sobě Ro'Bryana a Nuegulu.

"K zemi! Kryjte se a zůstaňte u země - za každou cenu!" zakřičel a rozkaz se rozlehl jako v ohromné katedrále. Vysoký, úzký prostor hlas několikrát zalomil a vrátil ho znásobený zpět.

Purpuroví rytíři na okamžik ztuhli. Nemohli pochopit nenadálou změnu v jedné dosud tak urputně bojujících cizinců, kteří si jako jeden muž lehli na záda a nad sebe vztáhli meče a dorgy. Jako hyeny se vrhli na ležící, kteří se jenom tiše modlili, aby král hodně rychle něco udělal. Už během prvního útoku byla většina bojovníků vyražena zbraní z ruky, a Purpuroví rytíři se rozmáčkli podruhé...

"Střílejte na ty znaky vlevo od vchodu! Tam, jak jsem stál!" zavelel Keň. V duchu poděkoval Nejvyšší Bytosti, že při pádu kamenného kvádrů uskočil na správnou stranu. Několik dávek zasvištělo vzduchem a zabubnovalo na matně se lesknoucí hieroglyfy, vtesané do tvrdé žuly.

Rytíři už nestačili zareagovat.

Z chodby vyšlehly bezpečnostní plameny; mohutné, bílé a neznající slitování. Byl to děsivý okamžik. Purpuroví rytíři se ve svém těžkém, kovovém odění škvařili za živa a řvali šílenou bolestí na celý Xaar. Několika z nich se podařilo servat si přilbu nebo rukavici, ale místo biologických tkání se objevila zuhelnatělá hlava s vypálenými bulvami a beztvarými ústy nebo sežehlé prsty, kosti potažené černou, odpádávající kůží. Některým se podařilo dostat se na zem jen s menšími popáleninami, ale ti byli vzápětí zlikvidováni pohotovými bojovníky Velké říše.

"Nuže, další vchod je volný," poznamenal Keň.

"Tomu říkáš - hra s ohněm," uznale kývl hlavou Ro'Bryan a když zjistil, že jeho chráněnci Nuegulovi se nic, ale zhora nic zlého nepříhodovalo, spokojeně zafuněl a přistoupil ke králi.

"Můj vládce, tohle by nenapadlo ani mě," skromně prohlásil. To je celý Ro'Bryan. Jeho chováním často provokovalo uhlazené dvořany, a několik poslanců Parlamentu, dokonce i ministrů, si u krále stěžovalo na loďvodovy dvojsmyslné narážky, zvláště na ty, které se týkaly jejich funkcí a schopností.

"Ro'Bryane," ozval se nejbližší bojovník, který zaslechl svérázné loďvodovo zhodnocení Kenovy lsti, "vy máte štěstí, že náš král je takový, jaký je. Jinak nevím, nevím."

"To má teda pravdu, lodivode," pozdvihl král obočí. "Jinak taky nevím, nevím."

"Králi, jak to, že Purpuroví rytíři neznají tajemství bezpečnostních plamenů?" ozval se Nuegula, který celou debatu sledoval s nepřítomným pohledem. A tohle mu vrtalo hlavou.

"Možná, že tahle generace klonů už neovládá všechny záhady X&aru. Nebo nám plameny soslala Rovnováha..."

Za chvíli bylo malé vojsko opět připraveno pronikat hlouběji do podzemních prostor hradu rytířů *Rádu Purpurové Smrti*. Muži doplnili zásobníky dorgů, zastrčili obsidiánové meče a polirunové dýky do kožených pouzder, těla mrtvých zavalili kameny a ranění byli pečlivě ošetřeni.

Po půlhodinovém pochodu úzkou chodbou se Pólo přiblížil ke Kenovi, pohybem ruky ho sehnul a cosi mu tiše sděloval.

"Taky jsera zachytil ty biosignály, ale nemohu je lokalizovat," odpověděl král. "Kdyby zde byla Sooles, byli bychom chytřejší." Jenomže Sooles a Zootys zůstali v sídlišti Oltégů, protože Keň nedovolil, aby do podzemních kobek, nebezpečných a neznámých prostor, s nimi šly i ženy. Vůbec - celá druhá polovina výpravy zůstala venku jako záloha,

kdyby Keň se svými lidmi neuspěl. Sooles by pak pokračovala v tažení dál na východ.

"Ty signály jsou všude kolem nás. Stále se blíží. Kontakt odhaduji za tři minuty," odpověděl mudrc Pólo a pokračoval v tanečním kroku šamana a točil se dokola jako radar; biologický psychoenergetický radar.

"Ale tady v té chodbě nic není!" ozval se lodivod. "Máme hlídky vpředu i vzadu. To by musely něco hlásit!"

"Kontakt za dvě minuty," pronesl Pólo.

"Chlapi, dávejte pozor, náš malý přítel cejtí podraz!" zaburácel Ro'Bryan. Chodbou se ozvalo zasyčení mečů, vytahovaných z pochev, a ve světle magnéziových pochodní ostře zazářila opět nablýskaná dvoustranná ostří.

"Půlminuty."

"Sakra! Nikde nikdo! Co to má znamenat?" zamumlal z míry vyvedený lodivod a nejistě před sebou mával mečem. Na tohle nebyl zvyklý. Byl spokojen, když měl nepřítele, jakkoli nebezpečného a silného, vždy před sebou.

"Ted'."

Chodbou se rozlehl dunivý rachot a vzápětí všechny ohlušila ostrá exploze. Podlaha chodby se propadla a všichni se v oblaku prachu a s padajícími balvany zřítili do obrovské jeskyně.

Tam už na ně čekaly hordy Purpurových rytířů, doprovázené šestinožnými ropuchami a dvouhlavými vlky...

Kapitola V.

Monstrum

Bitva, která se v podzemních prostorách rozpoutala, by se počtem účastníků nevyrovnala ani městskému rytířskému turnaji, ale svou zuřivostí se zapsala krvavým písmem do válečných análů kingarské bibliotéky. Do análů, které obsahovaly takové boje jako přepad Bílého města létající, pyramidou nebo rozhodující bitvu u Reewery a následující ofenzívu vojsk Jižní říše, ukončenou soubojem Keňa a Xylly v Chrámu Smrti.

"Tak začínáme!" temně pronesl lodivod, když se zvedl ze země a skrze oblaka zvířeneho prachu zahlédl řady nepřátel. "Už je nejvyšší čas tohle pekelné hnízdo pořádně vyčistit!"

Oddíly složené z mužů elitní královské gardy a z posádek ohnivých vorů se opět rozestavily do útočných trojúhelníků. Na zádech připevněné lehké polirunové štíty se díky pérovému mechanismu v mžiku přemístily před těla bojovníků - a mezi nimi vyjela blýskavá ostří zbraní.

"Ve jménu Nejvyšší Bytosti a krále Velké říše!" zavelel Ro'Bryari k útoku.

Purpuroví rytíři zde však už nebyli tak překvapeni, jako předsunuté hlídky nahoře v kaverně. A quasiry už nějaká udatnost nezajímala vůbec. Je zajímalo jen jediné - jít určeným směrem a zabíjet a zabíjet. Páchnoucím rosolem pokryté končetiny se pohnuly. A za nimi se ozvalo výhrůžné zavytí dvouhlavých zoofů, A skřípění jejich tesáků.

Zhmotněné Zlo rozprostřelo v xaarském labyrintu svá temná, nelístopná osidla. Ale Dobro vědělo, jak se bránit...

Od zkřížených mečů odlétly první jiskry, zoofové po prvním útoku na štíty narazili na jedem napuštěné bodce a quasiry přivítal déšť ozubených střel. Opevněné živé trojúhelníky se po několikaletých mamých útocích protivníků vydaly na pomalý pochod přes rozlehlou jeskyni ke třem otvorům, z nichž v pravidelných intervalech vybíhaly další a další jednotky rytířů *Řádu Purpurové Smrti*. Keň si toho všiml hned po pádu z vrchní chodby a ještě stačil vydat patřičné rozkazy. Ted' už by jeho hlas nikdo nezaslechl. Bitevní vřava právě dosahovala svého prvního vrcholu. Do vytí zoofů a nesnesitelného kvákám metrových ropuch se vedle břinkotu zbraní a sténání raněných ozýval bojový chorál Purpurových rytířů; falešně zpívaný chorál byl však quasiry zároveň vysílaný na téže frekvenci, na které komunikovali bojovníci Říše s králem. Ale rušivé signály neměly vliv na strategii elitních jednotek. Králem osobně vybraní muži do této výpravy prokazovali; že jsou ti nejlepší z nejlepších. Jednotky postupovaly určeným směrem pomalu, ale jistě. Jejich vytrvalý, nezadržitelný pohyb uváděl Purpurové rytíře v naprostou zuřivost. A díky nezvládnutelnému vzteku tito uměle vypěstovaní zabijáci začali dělat závažné chyby. Ať už v osobních soubojích se skupinkami říšských bojovníků, které čas od času opustily bezpečí polirunových štítů a nenadálými útoky paralyzovaly nejurputnější ložiska odporu - a nebo v celkové strategii bitvy, což pro ně bylo mnohem tragičtější, než nějakých pár desítek utracených životů. Jejich životy však nebyly těmi životy v lidském slova smyslu - Purpuroví rytíři vznikali klonováním z geneticky upravených buněk čarodějnice Xylly. A bývalá vládkyně Severní polokoule neuznávala cenu, jakou pro všechny představuje - život. Proto tento pojem neuznávali, a snad ani neznali i její krvelační zabijáci a vrazi.

Keň se rozhodl provést s několika členy královské vnitřní stráže další výpad do otevřeného prostoru. Polirunová hradba se na okamžik rozevřela a král se sedmi muži vyrazil ven. Ro'Bryan tuto akci ihned zaznamenal

a vzápětí se i on se svými námořníky - už snad podesáté - opět vyřítit do otevřeného bitevního pole. "Lodivode, obsaďte levý vchod, my si vezmem na starost pravý!" zakřičel král do řinčení mečů a tupých zvuků padajících těl a hlav. Purpuroví rytíři v této fázi boje už byli nemilosrdně koseni po celých houfech. Po deseti minutách se Kenove jednotce podařilo dostat ke kruhovému ústí chodby. Vypadá to spíše jako ústí nějaké stoky, pomyslel si Keň.

"Králi, podívejte se na tohle!" ukázal do chodby Nuegula. V šeru se tam potácely jakési nezřetelné, podivné postavy.

Keň tam vhodil magnéziovou pochodň.

A ted' to mohli spatřit všichni. Chodbou se potácela nebo se směšně pohupovala klonovaná torza. Purpurovým rytířům občas chyběla ruka nebo noha; podél stěn se plížili ti, jejichž nevyvinutá hlava se kývala na tenounkém krku, další zabíjáci váhavě našlapovali vpřed, jako by byli slepí, a oni byli slepí. Z hlubokých očních důlků jim číselna temná prázdnota, temná jako celý Xaar.

"Tomu říkám maškarní průvod," vydechl jeden gardista.

"Doufejme, že tohle už je jeho závěr," podotkl Keň a podíval se směrem k Ro'Bryanově jednotce. Někteří námořníci už dokonce začali jásat a křičeli směrem k bojovým formacím bojovníků, zeje konec. Lodivod je okamžitě umlčel a vyrazil ke králi.

"Tak tohle bychom měli," pronesl neklidně a několikrát si chvatně, nervózně promnul vousy.

"Taky se vám to nelíbí, lodivode?"

"Sakra se mi to nelíbí."

Z prázdných, temných chodeb vanul do jeskyně neustálý pocit nebezpečí. Jeho chladné prsty se dotýkaly každého, jeho neviditelné jehlice, pronikaly skrze lebeční kůru až do hloubi mozku, jeho ostré břitvy strachu rozrývaly lidské podvědomí. Náhle do toho neurčitého pocitu strachu vniklo cosi hmotného... Byl to konkrétní zvuk. Zvuk něčeho mohutného, co se valilo prostřední chodbou. Hukot se blížil rychleji a rychleji. Podle všeho se do jeskyně valila voda, kterou obránci použili jako poslední prostředek, jako poslední zoufalý pokus zastavit elitní jednotky Velké říše. Keň si v duchu kladl otázku, co sebou může ta voda vléci. Budou v ní jedovaté medúzy nebo létající chobotnice?

Následující okamžik vyvrátil všechny jeho hypotézy. Dp jeskyně se vřítilo několik desítek tun živé biomasy! Té hmoty, ze které vznikali i rytíři *Řádu Purpurové Smrti*. Žlutavá, čpící hmota se vlila doprostřed jeskyně a tam se začala formovat...

Ohromná, přes třicet stop dlouhá a deset stop vysoká nestvůra měla tvar želvy bez krunýře a bez hlavy. Z jejího neustále se vlnícího těla se začaly pomalu klubat pahýly, které se během tvárného procesu měnily ve zpitvošené lidské postavy. Z obludné biomasy vyrůstali nedokonalí, slizem pokrytí Purpuroví rytíři a ve zkroucených horních končetinách, opatřených vlčími drápy, svírali kostěné meče. Jinde se skrze slizovitý povrch prodraly ven zrůdné tlamy zoofů, zuřivě kousající i mateřské tělo biomasy. A zcela na vrchu ze stále se zvětšujících a pukajících nádorů začali lézt gigantičtí powoci.

"Pozor, jde za teplem živých tvorů!" zakřičel Nuegula, který na poslední chvíli uskočil před chapadlem jednoho z embryonálních Purpurových rytířů a vzápětí ho rázným Švihem meče odsekl.

Mnohobytnost se zpočátku pohybovala nemotorně, ale každou minutou se její pohyby zdokonalovaly, byly plynulejší a rychlejší.

"Použijte plamenohoz!" zavelel velitel kohorty, jež se právě vyřítla proti monstru. Další jednotky zaútočily z boků. Když se první plamenná koule zaryla do mohutného těla a sežehla několik klátících se rytířů a tři powoky, kteří už slézali po stranách na zem, bytnost sebou vztekale zacukala a naplnila celý prostor ohlušujícím řevem. Další vojáci při rychlých výpadech zneškodnili rafající tlamy zoofů a nejméně třináct embryonálních Purpurových rytířů. Tento způsob boje však nebyl cestou k vítězství, zjistili vzápětí. Zasažené zrůdy se totiž rychle vstřebávaly do mateřského těla a vzápětí vyrůstaly jinde, opět plné síly a Zla.

"Králi, chodba!" uslyšel Keň zoufalý výkřik.

Otočil se a spatřil pomalu přitékající řeku slizu, která se po dosažení velké jeskyně rozdělila na dva proudy a pomalu obtékala podél stěn - a prováděla vzorové obklíčení bojujících mužů.

"Musíme se konečně už dostat do té zatracené chodby! Tam je klíč ke všemu!" rozkázal Keň něj bližší m bojovníkům a jako první skočil do tekoucího slizu.

"Králi, pozor!" zařvali muži a vrhli se za ním.

Řeka slizu zaútočila - stejně jako útočí symbior. Chapadla obtočila lidské nohy a snažila se strhnout celá těla pod hladinu. Dva bojovníci, přes urputný boj, který se zákeřným tokem svedli, byli již staženi do zelenavé, žlutě opalizující tekutiny.

Keň držel v jedné ruce polirunový meč a v druhé obsidiánovou dýku - a k údivu bojovníků nehybně stál v útočící biomase, nohy pevně rozkro-

čené a tvář obrácenou vzhůru, ke stropu jeskyně, ke skalnímu masívu, nad nímž se tyčí vrcholky Himagáři, na pozadí fialové oblohy Gamebu, planety, která se nachází v pomyslném transcendentním středu Všemohíra, na rozhraní Dobra a Zla.

Keň už před chvílí cítil, že se s ním začíná něco dít, ale až v okamžiku, kdy byl obklopen proudícím slizem, ta proměna dosáhla vrcholu. Z očí, upřených ke stropu jeskyně vytryskly oslnivě bílé paprsky a zařizly se do skály jako útočná dýka do quasirova měkkého těla. Z roztavených trosek Xaaru vyšlehly k obloze a zamířily k Chrámu Smrti. K nim se vzápětí připojily fialové blesky Sooles, která v těchto chvílích seděla nehnutě na vysokém skalním ostrohu za osadou Oltégů a v mysli prožívala Kenův zoufalý stav, který ho donutil obrátit se na tak mocné vesmírné síly. Paprsky několikrát obkroužily Zeleňou stěnu, kterými byla zlonosná stavba obklopena, náhle změnila směr a zasekly se do ní. Váhy Všemohíra se zachvěly. Chrám Smrti rozvíbroval své nekonečné pilíře a poušť Života, ze které kdysi vylétl ničivý posel Dobra, Trigon, ze svých útrob vychrlila tisíce tun žhavého magmatu.

Boj, který Zlo vyprovokovalo útokem mořské královny Maub, přepadem Kingara a únosem malého Rona, tady dostal nové dimenze. Na scénu v plné síle vstoupilo Dobro. Dobro ke Zlu nesmiřitelné, Zlo potírající a Zlo hubící.

Planeta Gameb znovu prochází kritickým bodem Vah Všemohíra.

Silný energetický paprsek Dobra vnikl do podzemních prostor Xaaru a ozářil celou jeskyni nesnesitelným jasnem. Oslněná mnohobytnost na okamžik ztuhla a překvapení bojovníci si zakryli oči. Záře se vzápětí zkoncentrovala do sršící koule a zřítla se na Keňa, jehož tělo zmizelo v energetických výbojích a z hřmícího světelného pole bylo slyšet jen jeho nelidský ryk.

Děsivé divadlo náhle skončilo. Záře pohasla a hřmot výbojů pomalu dozníval v podzemních chodbách. Zdálo se, že se nic nezměnilo. Ale bojovníci věděli, že před nimi už nestojí jen jejich vládce, ale posel Nejvyšší Bytnosti.

Vtom ale beztvářá bytnost zaútočila znovu - a z živé řeky vyšlehla další, smrt přinášející chapadla.

Keň se rozvážně rozhlédl. Nejdříve zasáhne tam, kde je toho nejvíce zapotřebí. Do zbraní soustředil tepelnou energii a ostří meče a dýky rozžhavil do běla. Odsekl dotírající slizké hady a potom si ráznými švihy vytvořil průchod k místu, kde před okamžikem zmizeli jeho bojovníci. Jeho nové instinkty ho naváděly přesně jako počítač střelu s plochou

dráhou letu. Zabodl meč do zlostně skučícího toku a sáhl rukou pod hladinu. Ucítil bezvládnou ruku, pevně ji sevřel a vytáhl poloudoušeného bojovníka nad hladinu. Žhavou dýkou z něj odřezal Škrťící chapadla a donesl ho ke břehu. Stejným způsobem osvobodil druhého. Řeka na něj sice neustále útočila, ale bez sebemenší naděje na úspěšný zásah.

Další pozornost Keň věnoval dvěma kohortám, které monstrum zatlačilo do protilehlých skalních výklenků a na ně soustředilo veškerou svou bojeschopnost.

"Kryjte se!" zařval a jakmile se bojovníci přitiskli k vlhkým stěnám nebo padli na krví pocákanou zem, vypustil paprsky. Prostorem prolétly světelné břitvy a zakously se do obludného, nezdolného těla biomasy. Keň odřezával vyčnívající iěla rytířů *Řádu Purpurové Smrti*, krájel po povrchu lezoucí quasiry a páral zubaté tlamy zoofu. Nestvůra řvala bolestí a těžce raněná slepě zaútočila. Během sebevražedného protiútku jí další paprsky odřezávaly kusy těla, které bojovníci vzápětí sekali na kusy a likvidovali ručními plamenohozy. Ale nezastavila se. Několik yardů od Keňa se vymrštila do vzduchu a dopadla na něj celou svou vahou.

Bojovníci strnuli hrůzou.

"Ve jménu krále a Velké říše!" zařval Ro'Bryan a všichni se vrhli na monstrum. Bleskově vyšplhali až na jeho vrchol a začali bodat do vlnícího se masa dlouhá ostří polirunových i obsidiánových mečů i ukořistěná kopí. Nikde proti nim nevypučeli Purpuroví rytíři. Nic se jim nepostavilo na odpor, protože mnohobytnost měla úplně jiné starosti. Což Ro'Bryan zpozoroval a zavelel k ústupu.

"Přece tady nenecháme krále, velitelé?!" zvedli muži hlavy.

"Nevidíte?! Král bojuje uvnitř - a vsadím se, že dosud s tou bestií rázně nezatočil jen proto, že mu v tom brání naše přítomnost!"

Sotva bojovníci sesákali z obludného těla, začaly se dít věci věru příšerné. Monstrum se svíjelo více a více, ale byl to už jen předsmrtný zápas. Z jeho těla občas vyšlehly paprsky a vyřizly v něm temné, mokvající otvory, na některých místech se biomasa vzdula a vzápětí vybuchla a rozstříkla se po stěnách. K monstru se přelila i živá řeka a snažila se zacelovat utržené rány, ale už bylo rozhodnuto... Další a další výbuchy oddělovaly od mnohatunového těla celé bloky biomasy, salvy světelných paprsků jej rozřezávaly zevnitř - a mnohobytnost už jen řvala sterými ústy, která v poslední chvíli vyvěla na jejím zbrzděném povrchu.

Biomasa náhle zešedla a z ní

vyšlehla malá, jasně zářící koule, která vlétla do prostřední chodby. A celé to odporné, mohutné tělo pomalu kleslo k zemi. Živá řeka zprůsvitněla a ztuhla. Všude se rozprostřelo až neskutečné ticho.

"Králi?" hlesl lodivod. Šedavou, cukající se hmotou projel zářící polirunový meč.

"Králi!!!" zakřičeli všichni a rozběhli se k meči. To už ale Keň vystoupil z mrtvého těla, celý zakrvavený a pokrytý slizkou hmotou, a na tváři měl svůj typický úsměv.

"Tak tohle bychom měli," poznamenal - a v následujících minutách musel přijmout desítky vřelých stisků rukou. Nuegula ze svého vaku vytáhl roli zdravotnického plátna a Keň jej s díky přijal. Očistil se od nejhoršího nánosu čpící biomasy a pořádně si oťel obličej.

"Musíme najít tu laboratoř. Nevíme, co tam ještě může být a dokud se nepřesvědčíme, že jsme to tu vyčistili, nemůžeme se k našim přátelům Oltégům vrátit. A já jsem si jistý, že útok té gigantické zrůdy byl jen zoufalým pokusem něco před námi skrýt."

"Zahlédli jsme světlé koule, jak vylétla z jejího těla - a zamilovala tamhle," řekl lodivod a ukázal do ústí prostřední, největší chodby.

Když se po několika desítkách minut dostali na její konec, objevilo se před nimi široké, hrubě tesané schodiště, které se spirálovitě stáčelo vzhůru. Stoupali po něm a stopy slizu jim potvrdzovaly, že jdou správným směrem. Za pomoci střelby z dorgů a Kenových paprsků otevřeli několik dalších kódovaných bran, a konečně se ocitli v místnosti, která už zplodila tolik Zla.

Klonovací laboratoř Xaaru... Ted' tu však byly jen prázdné kotle, ohromné zkumavky, křivule a opuštěné inkubátory. Ale tak úplně mrtvo tu zase nebylo. Keň vycítil slabou, velice slabou přítomnost Zla.

Tasil meč a pokynul všem, aby prozkoumali každou píd' rozlehlé, skalními sloupy protkané místnosti. On sám se vydal do nejzazšího kouta sálu..Kráčel mezi mohutnými sloupy, porostlými shluky sytějších chorobů, pod stropem pokrytým temně růžovými lišejníky, shora padaly velké kapky vody a s výhružným pleskotem se třístily o vybranou žulovou podlahu. Vtom zahlédl, ne nezahlédl, ale vycítil jakýsi pohyb! V o^{cn} mu zarsřelo, vrhl se tím směrem, a před ním se proti němu náhle vztyčil...

Purpurový rytíř. Nedovyvinuté tělo se vzpíjalo na tenounkých ručkách a místo spodních končetin z beder čouhal ještěř ocas.

"Pojďte sem, máme tu dalšího soka," zvolal král a sedl si na žera proti pitoreskni postavě budoucího zabijáka.

Opřel se zády o chladnou stěnu a meč si položil přes stehna.

"Věru, pěkný chlapík," zahučel nad ním lodivod. "Co s ním?"

"Co s ním, to je snad jasné: Ale já doufám, že z něj předtím ještě něco vytáhneme," řekl Keň a ohlédl se za sebe. "Pólo, pokud bych něčemu nerozuměl, doufám, že doplníte mé znalosti."

Trpaslík sklonil vousatou bradu až na hrud'.

"Kdo vzkřísil vaši laboratoř a proč?" zeptal se Keň lámanou řečí Purpurových rytířů.

"Ne. Ne," zavrtěl hlavou vyslyšený.

Keň pokynul Polovi. Skřítek kolem polovztyčené postavy omotal své biopole a začal ho pomalu, rozvážně stahovat. Rytířovi za chvíli vylezly oční bulvy z důlků a z úst mu vyhrzl fialový, klátící se jazyk.

"Pusť ho na chvíli. Tak co, budeš mluvit?"

Rytíř se vyděšeně díval z trpaslíka na krále a horlivě kýval svou morbidní hlavou s tréma očima.

"Člověk by se nad ním ustrnul, nad prevítem," Ro'Bryan udeřil pěstí do kamenného pilíře až to zadunělo. "Přitom kdyby mohl, tak by nás tady podržel jak kuřata."

"Tak spust'," řekl Keň a významně ukázal na Póla. Rytíř ještě jednou kývl a spustil: "Vládce Všeho Zla opět přichází na tuto planetu zvěstovat své poselství. Vládce Všeho Zla, nekonečně moudrý vladař Všemíra, vysílá na Gameb své mocné impulsy. Vládce Všeho Zla zde opět nastolí své království pekelné."

"To všechno už víme," zabručel lodivod.

"Kdo vzkřísil vaši laboratoř? A kdo ji řídí?" zeptal se Keň. Rytíř se několikrát odrazil rukama, až se přemístil ke stěně, a zavrtěl hlavou. Keň pokynul Polovi.

"Ano, ano. Už hovořím," vyhrkl zbabělec. "Má paměť však je zamlžena, věřte nebohému. Vybavuje se mi jen, že pomoc přišla z východu, prý až = od břehů Fialového oceánu..."

"Tohle všechno už víme, příteli," vstál Keň a potěžkal meč. "Nemáš pro nás opravdu něco důležitého?"

"Opravdu věřte, má genetická paměť ještě neslouží. Já slibuji, že až všechno budu vědět, tak řeknu, co, žádáte!"

"Ne. To stačilo. Díky," řekl Keň a jedním švihem meče utál Purpurovému rytíři hlavu. Ta se s těžkým zaduněním svalila na zem a odkutálela se k vedlejšímu pilíři.

"Králi, slyšel jste ten zvuk?" ozval se Pólo. "To nebyl zvuk padající hlavy."

"Máš pravdu," pronesl zamyšleně Keň a přikročil k mrtvě zářící hlavě. Levou -rukou ji zvedl a potěžkal.

Pravou rukou vytáhl z ozdobného koženého pouzdra tenkou obsidianovou dýku a vbodl ji do středního, zakaleného oka. Dýka pronikla jenom několik centimetrů dovnitř a potom se o něco tvrdého zarazila. Keň se na okamžik soustředil a vypustil z očí paprsek, kterým jako laserem odřízl temeno lebky.

"Tak tohle v sobě skrýval poslední rytíř Xaaru," tiše pronesl král Velké říše a nechal prázdnou hlavou spadnout na podlahu.

Ve vztyčené ruce mu zazářila Xyllina křišťálová koule.

Kenovi a jeho bojovníkům se podaří dostat až do nepřátelské mořské říše. Zde z porobených ostrovních národů vybuduje spojeneckou flotilu, s kterou zasazuje loďstvu královny Maub citelné rány. Nicméně - do děje vstupuje nová postava - ožívá čarodějnice Xylla, která přebírá vládu nad ostrovní říší. Navíc se jí do rukou dostane i Sooles. S pomocí mocných sil Zla je bývalá hrůzovládkyně rozhodnuta konečně skoncovat s nenáviděným Pozemšťanem Kenem, který už tolikrát zhatil její plány...

ilustrace Martin Zhouf